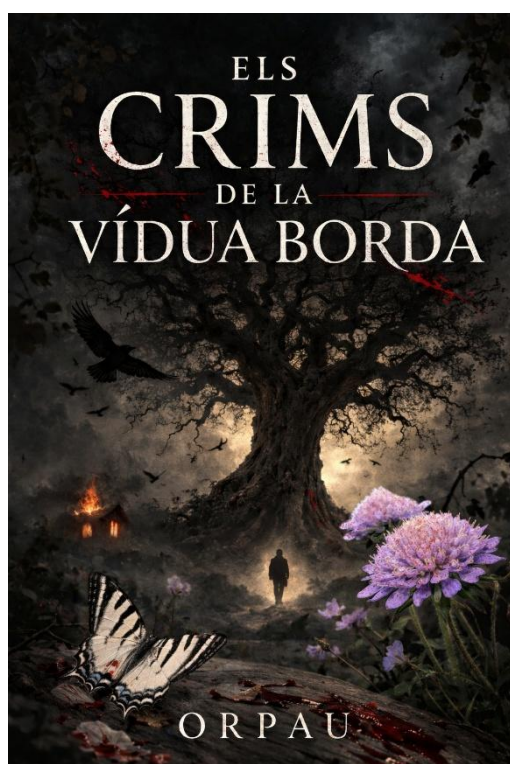

L'ASSASSINAT D'EN PI

ORPAU

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATAÀ.CAT

L'ASSASSINAT D'EN PI

© 2019 ORPAU.

El contingut de **L'ASSASSINAT D'EN PI** està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

1

Que qui és en Pi? Us ho diré: un mort pel qual busco i demano justícia.

Em dic Toni, Toni Grau, i em malguanyo la vida fent d'investigador privat.

Per desgràcia, d'aquella nit se'n tenen pocs detalls; l'endimoniat vent que bufava va arrasar tot allò que se li va posar al davant. Els diners que havia cobrat aquella mateixa tarda i el seu telèfon mòbil, un Samsung de l'època, també van desaparèixer, i només una empremta dactilar ensangonada —ben protegida dins la cartera de la víctima i d'amo desconegut fins ahir al vespre— es va salvar. Sí, ha estat un cas difícil de resoldre i, al capdavant, és l'atzar qui l'ha acabat tancant.

Se sap que en Pi, un jove menut i prim de trenta-dos anys, amant de la natura i enamorat de la seva família, va ser vist per darrera vegada pujant pel carrer Portugal. Segons el testimoni del boig de la caputxa groga, que havia sortit a passejar el gos amb aquella ventada, ningú més rondava per allà. Tanmateix, el pobre home no va ser capaç d'assegurar-ho: la vellesa dels seus ulls —malgrat ens costi d'assumir-ho, setanta-un anys sí que passen factura— i la foscor de la nit no li ho van permetre. Ni tan sols la llanterna que duia l'havia ajudat a més de quatre passes.

En Pi caminava de pressa, amagant alguna cosa sota l'impermeable; d'això sí que n'estava l'Eudald Cassà, ja que recordava haver pensat que, fos el que fos, devia ser molt important per a ell. Per què, si no, semblava protegir-ho de la ventada i del feble plugim que començava a caure?

Finalment, el senyor Cassà va declarar que en Pi va desaparèixer del seu camp de visió quan va girar la cantonada cap al carrer Pegàs. Minuts després, un borratxo sense sostre —en Sisco Marès, descartat com a sospitós gràcies al testimoni d'una veïna i a la manca de proves— va substituir les nades que omplien la nit per crits d'auxili: havia trobat el cos d'en Pi a pocs metres del seu

portal, just davant del quiosc. Estava estès, sol i desemparat, damunt d'un toll de sang que es perdia pel clavegueram. L'havien apunyalat.

La seva mà dreta encara s'aferrava amb força a la meitat d'un tren de fusta; l'altra part era a uns centímetres d'ell, enganxada a la bossa on anava. S'havia partit en tocar a terra.

Encara recordo com batejava el meu cor en el moment de la trucada i com, amb l'esquena recolzada a la persiana del quiosc, egoistament pregava perquè no fossin a casa. Sí, no era nit per rebre aquell terrible cop, ni la manera, però no hi havia temps per a més. Les sirenes de l'ambulància i de la policia feia estona que retrunyien al carrer, i només era qüestió de temps que els tafaners de torn —que ja començaven a treure el nas— portessin la notícia a la família.

No, no vaig voler arriscar-m'hi i, per aquest motiu, quan la comitiva judicial va identificar la víctima després de trobar la seva documentació dins la cartera i, tan bon punt els companys de comissaria em van passar el número, vaig voler informar-los.

Recordo com vaig aguantar la respiració mentre sentia els tons de trucada... un, dos..., i com vaig tancar els ulls, arrufant les celles, quan al tercer to van despenjar el telèfon.

I reconec que la covardia em va temptar quan vaig sentir una veu alegre i infantil a l'altra banda de la línia, i que, en el que dura un parpelleig, vaig buscar algú a qui passar-li el telèfon... però no vaig ser capaç.

—Bon Nadal! —va cantar aquella dolça veueta—. Qui és? Ets tu, papa? Has comprat el menjar pel poni?

Se sentia força xivarri de fons. No sabia dir quina nadala sonava, però sí que hi havia riures, molts riures. Més tard vaig saber que part de la família es trobava reunida i que esperaven en Pi per sopar. La sabateria on treballava havia decidit obrir fins tard, per allò de les darreres compres, i ell es va oferir a fer l'últim torn: era el millor pagat i necessitaven els diners. L'últim any, les vendes no havien anat bé i els tres treballadors s'havien hagut d'adaptar a la nova situació: o s'abaixaven el sou o un d'ells deia adeu a la feina. I si a això hi afegim que a la seva dona l'havien acomiadada en assabentar-se que esperaven el seu tercer fill... res més a dir.

—Mmm... d'això... mira, bona nit, bonica. Hi és la teva mare? —Durant uns segons, la imatge de la meva pròpia mare entomant el cop a l'altra banda de la

línia em va fer emmudir. Com es parla amb algú a qui estàs a punt de destrossar la vida? Jo no tinc estómac per aquestes coses. Ni estómac ni delicadesa.— Sí... mira... jo... —vaig barbotejar després d'empassar-me saliva per desfer el nus que tenia a la gola—. És urgent que pugui parlar amb ella. Si us plau, me la pots passar?

—Sí, un moment.

Intueixo que va a buscar la seva mare mentre la sento cantussejar, i això em posa encara més nerviós. S'apropa el maleït moment.

—Mama, un senyor vol parlar amb tu! —sento que crida—. No sé qui és i no m'ha dit el seu nom. Pensava que era el papa...

La resta us la podeu imaginar.

L'Àngels Collat, embarassada de tres mesos, mare del petit Ivan, de quatre anys, i de la Paula, de nou —la nena que havia agafat el telèfon—, i parella des de feia massa anys per comptar-los d'en Pau Ivars, en Pi pels amics, es va trencar. El seu cor es va trencar.

I per què? Per quins set sous algú apunyala un home que tranquil·lament torna a casa per celebrar la nit de Nadal amb la família? Per quatre fastigosos euros? Si és així, estem podrits. Molt podrits.

Com a exinvestigador criminal del cos dels Mossos d'Esquadra —jubilat per obligació— les he vistes de tots colors, però confesso que aquell cas em va deixar tocat, molt tocat, i encara avui dia em turmenta. Jo no hauria d'haver estat aquella nit a comissaria, no hauria d'haver rebut l'avís ni haver dut aquell cas, però vaig pagar la novatada.

Feia poc que m'havia incorporat al grup d'investigació i no tenia cap privilegi davant dels altres companys, que ja feia temps que treballaven plegats. De fet, era un grup que s'havia format quan encara eren a les dependències d'Andreu Nin, abans que s'inaugurés la comissaria de Sant Andreu. I, és clar, quan es van assabentar que no tenia plans per a aquella nit després de la discussió amb la meva promesa, van tancar files i jo vaig quedar-ne fora.

Per això hi era, aquella plujosa i freda nit, i per això vaig emmudir davant d'aquells ulls inerts que, a causa de les gotes que els rodolaven pel rostre,

semblaven plorar de pena. I per ells vaig carregar-me el mort: perquè em van fer recordar el que, ara com ara, ha estat el pitjor moment de la meva vida.

Sí, jo sé què és perdre-ho tot en uns segons. La trucada a mitjanit. Aquell crit punyent que et segresta del món dels somnis per retornar-te a una realitat que no és la teva. Han passat trenta-nou anys, però encara recordo els ulls apagats i plorosos de la mare, la seva tremolor en abraçar-me. Sí, sé com dol aquell instant perquè l'he viscut. El dia que van matar el meu pare jo complia dotze anys.

D'aleshores ençà busco l'assassí d'en Pi per regalar als Ivars la pau que jo encara no he aconseguit. I no m'omple d'orgull dir que hem trigat catorze anys a trobar-lo: catorze anys de recerca infructuosa, de nits, dies i setmanes d'obsessió inútil que només m'han dut a un divorci i a ser expulsat de la policia.

Des del primer moment jugava amb la teoria d'un assassí proper, i no per poques raons. En primer lloc, la posició del cadàver: no semblava haver-se desplomat com un pes mort; al contrari, mentre l'observava tenia la sensació que algú l'havia ajudat a descansar, que amb cura l'havia acompanyat perquè no es fes mal en caure. En segon lloc, em va cridar l'atenció l'absència de signes de lluita o de defensa; això em va fer pensar que qui empunyava l'arma homicida —a hores d'ara encara no sabem amb què el van assassinar— havia d'estar molt a prop d'en Pi per clavar-li directament al cor, i potser el coneixia.

I, finalment, la cartera mullada dins d'una butxaca. Aquesta qüestió m'ha fet ballar el cap des d'aleshores: li roben —ja que no es van trobar els diners que li havien donat a la feina—, el maten, i després li tornen a posar la cartera molla a la butxaca? I el mòbil? On era el mòbil? S'enduen el telèfon, però la cartera la tornen a guardar? No. Tot allò no era casual. La meva ment planera m'ho advertia: feia olor d'assassí pels voltants.

I ves per on que tenia raó, perquè catorze anys després aquella ferum ens ha dut fins a ell: fins a l'amo del bar La Cantonada. Aquell cabró ha viscut tot aquest temps sense remordiments, servint-me el dinar els dies d'investigació, preguntant-me si sabia res, saludant l'Àngels cada matí; mirant-la als ulls sabent

que va perdre el fill que esperava per culpa seva, pel sofriment al qual la va condemnar.

Per fi l'hem enxampat. Però no estic satisfet.

—Digui'm? —respon una veu cansada. Potser l'he despertada; no són ni les set del matí—. Ets tu, Toni?

—Sí, Àngels, soc jo. Perdona, sé que és molt aviat, però hi ha novetats i no he pogut esperar. El tenen. Acaben de detenir l'assassí d'en Pi.

No cal dir res més. Se'm posa la pell de gallina en sentir el plor de l'Àngels.

—S'ha acabat. Per fi pots descansar —li dic amb un somriure. Sé que no el veu, però segur que el sent—. I la Paula i l'Ivan, també.

—Qui és? El conec? Com l'han trobat?

—Eh, eh, eh, amb calma... massa preguntes alhora, i no en sé gaire cosa més que tu. Escolta, m'ha trucat l'intendent en cap; com a deferència ha donat el vistiplau perquè puguem seguir l'interrogatori. Què et sembla? Ens veiem d'aquí a una hora a comissaria, d'acord?

—Un nom. Dona'm un nom. Hi tinc dret, no trobes?

—És clar que sí. És en Sebastià. En Sebastià Arbó.

Al metro, de camí a comissaria, la senyora asseguda al meu costat em mira la cama amb resignació mentre va deixant anar petits esbufecs, però tant se me'n foten les seves protestes; la impaciència em fa talonejar a la velocitat d'un picot verd i no ho puc evitar. Se m'està fent etern el trajecte i només són dues parades.

Des de la trucada d'en Badal que no hi soc. Me'n faig creus que en Sebastià, el cambrer groller i poca-solta de la Cantonada, sigui l'assassí. I l'Àngels? No me la puc treure del cap. Com s'ho deu haver pres? Una angoixa m'oprimeix el cor quan la penso plorant damunt el vell sofà del menjador. Quan la imagino agafant el telèfon amb les mans tremoloses per trucar els seus fills, per, entre sanglots, dir-los que s'ha acabat, que el tenen... que han detingut al fill de puta que els va esguerrar la vida, que per fi tindran justícia per en Pi. Sé que sembla egoista, però part de les seves llàgrimes també són meves.

Somric per no plorar mentre penso que la paraula cinisme pren un altre significat al costat d'en Sebastià Arbó... quin malparit.

El vaig conèixer cap a finals de febrer del 2007, setmanes després de l'assassinat d'en Pi, i, si com es diu la primera impressió és la que compta, en Sebastià anava ben apanyat. Era l'antítesi de mi mateix si parlem de pulcritud i bona planta, i tot i ser jo uns anys més gran que ell, semblava avançar-me per golejada... Trenta i pocs tenia si no recordo malament. Una bona peça, sí senyor... Aquell cerca bregues era un arrogant bocamoll de panxa sortint, que estirava el cap quan parlava amb mi perquè ningú notés que li treia un pam, i això que el seu metre vuitanta no és per a plorar. I els cabells... mai he pogut entendre com podia estar tan orgullós d'aquelles grenyes rinxolades a tocar de les espatlles i enganxades al seu cap amb una generosa dosi de gomina o escuma, ves a saber! És que ni tan sols aquell ros brut era natural... aquella negra barba setmanal, les camises estampades... en fi, com he dit, era un fatxenda amb molt d'amor propi i gens de paciència.

Per aquells dies el meu grup investigava la mort d'en Pi interrogant veïns i botiguers de la zona, la Sagrera és un barri de petit negoci i, per tant, hi havia força feina a fer. Aquell matí plujós de finals de febrer, vaig veure la patrulla d'en

Badal que s'aturava davant la Cantonada, un bar de barri situat just en el trobament del carrer Pegàs i Pacífic. Només l'havia trepitjat en una ocasió, quan, l'endemà de l'assassinat d'en Pi, vam interrogar l'amo del bar i el cambrer que per aquella època treballava allí, David es deia, a qui, segons em va explicar en Sebastià, van despatxar perquè l'havien enxampat fotent la mà dins la caixa. Tots dos estaven nets. La qüestió, però, és que en veure que en Badal i la Clàudia, la seva companya, entraven a la Cantonada m'hi vaig afegir; un cafè ben calent no m'aniria malament, perquè estava glaçat. Aviat em vaig adonar, però, que allò no era una visita de cortesia. Pel que es veu, un veí del bar havia trucat a la policia perquè un dels xous als quals en Sebastià tenia acostumats els clients, s'havia sortit de mare.

—No *ma* facis el *liu* que la tindrem, eh! —segons sembla, amenaçava l'Arbó a un noi que es queixava perquè s'havia pres una cervesa i li'n volia cobrar dues, a més de la consumició de la taula anterior, que havia marxat sense pagar.

—Eh, eh, eh, que no et faig res, jo, que només m'he pres la birra i prou, no em vinguis amb històries! —havia protestat el noi—. Si han marxat sense pagar, és cosa teva, no meva, cabronàs!

El noi tenia pebrots, perquè en cap moment s'havia deixat intimidar pel Sebastià.

—A casa meva ningú m'insulta —havia cridat l'Arbó fet una fera alhora que sortia de darrere la barra arromangant-se les mànigues de la samarreta que duia—. Ningú!

—Au, passa de mi, *pringat*, que ets un *pringat*!

Suposo que per les finestres del bar, que ocupaven gairebé tota la façana, el cabró d'en Sebastià va veure com els mossos arribaven i per això es va contenir, perquè segons els testimonis, quan estava a punt de fotre-li una empenta al noi —quan aquest ja li havia donat l'esquena— va fer un gir estrany i va acabant donant-li un cop de peu a una cadira.

—*Oju*, que l'universitari *ma* vol fotre —havia bramat per dissimular—. Em prens per *gilipolles* o què? He vist com saludaves els dos hippies que hi havia abans. Au, afluixa la pasta i així m'estalvio el *punyetassu*.

—Que m'oblidis pallasso! —havia contestat el noi movent l'espatlla per desfer-se de la mà d'en Sebastià —. Ves a la merda, au!

En aquell moment vaig entrar i en veure com estava de nerviós en Sebastià, vaig endur-me'l. Aquell home tenia el cap tan dur, que vaig trigar un món a fer-li veure que s'equivocava.

El fet és que a partir d'aquell «*altercadu*», com els anomenava aquell brètol, vaig conèixer el bar i la seva cuina casolana. Allà esmorzava, dinava i fins i tot sopava els primers mesos d'investigació. Era un local gran que feia cantonada. Tenia entrada pel carrer Pacífic i pel carrer del Pegàs. Era senzill. Amb una barra d'obra vista, un parell d'estanteries de fusta plenes d'ampolles, dos lavabos unisex i vitrines d'aquestes per exposar bones i apetitoses tapes. El bar de tota la vida, vaja; cuina i bon preu. La primera vegada que vaig anar a dinar em van servir un estofat que encara avui em fa salivar. Sí, confesso que a la Cantonada vaig trobar la pau que necessitava per a la meva investigació; un espai on posar en ordre les idees i descansar del bullici de comissaria.

—Tu ets el *tiu* que investiga el merder aquest del mort del quiosc, oi? —m'havia preguntat en Sebastià quan netejava la taula amb alguna cosa semblant a un drap humit de color altament sospitós—. I què, com va la cosa?, ja heu trobat el paio? Teniu pistes?

—No, encara no —li havia respost educadament.

—*Bueno*, segur que no trigareu. Per aquí *sa* parla, saps? Els vells del barri creuen que ha sigut un de fora.

—Mai se sap.

—*Pues* jo de vosaltres els faria cas, en saben molt aquests iaïos —havia sentenciat, deixant anar un somriure rogallós.

Aquell miserable...

Gairebé sempre, després de les salutacions de rigor, em llençava una pregunta sobre el cas i, gairebé sempre, obtenia de mi la mateixa resposta. La seva cuina

estava força bé, però no era suficient suborn per a fer-me parlar. La ràbia en adonar-me que vaig fer el préssec torna a cremar-me el cor. Com no vaig ser capaç de veure que aquell desgraciat no era amabilitat el que oferia amb cada conversa?, com de cec vaig estar per no veure que només volia saber si perillava la seva plàcida vida?

El pensament d'aquell cabró presumint-se davant del mirall de casa seva d'haver entabanat tothom, em fa moure la cama més de pressa. Em crema la sang quan m'adono que ha viscut una vida robada i que l'ha viscuda bé. No, a ell no li pertocaven aquells anys de llibertat. Premo els punys amb ràbia mentre torno a preguntar-me, com?, com vam estar tan cecs?, com no em vaig adonar quan l'instint m'alertava que l'assassí era a prop? Somnàmbul m'aixeco del seient i li foto un cop de peu a la barra de metall que serveix per agafar-se i evitar caigudes amb els sotracos del vagó. Observo com la dona que seia al meu costat somriu quan veu l'expressió de dolor en la meua cara.

La veritat és que d'en Sebastià mai vam sospitar. Ell no va entrar mai dins l'equació d'aquell assassinat. I mai va entrar perquè no teníem aquesta variant.

Durant setmanes vam recórrer els comerços del voltant. A la perruqueria la senyora Fina ens va dir que sí, que coneixia en Pi, però que no eren íntims i, per tant, fora de l'àmbit comercial no havien tingut gaire relació. La Rosa de la matalasseria es va trobar molt intimidada quan vam anar a preguntar, ja que el paranoic del seu fill li havia ficat al cap que estàvem parlant amb la gent que creïem sospitosa. Però ella no ho era i tampoc en sabia res. Com tampoc en Ricard Arbó, l'home del quiosc. Rellegeixo la declaració del pare d'en Sebastià en la meua ment. No en sabia res d'aquella nit, perquè havia tancat abans la botiga, atès que era tradició de la família Arbó reunir-se la nit de Nadal a casa de l'àvia, al carrer Portugal; a metres d'on en Sebastià havia acabat amb la vida d'en Pi. No va parlar mai del seu fill, però és normal si no el sabia culpable. Coi, si ho haguéssim sabut segurament la investigació s'hauria tancat fa temps. Recordo que era un home gran i estava a punt de jubilar-se. Ens va dir que estava sol a la botiga i que no podia més, per això l'havia posat en traspàs. Però ningú la volia perquè era una feina massa esclava i no valia la pena. Res més, aquesta va ser la declaració del pare d'en Sebastià. No crec que fos conscient que amagava informació, suposo

que mai va sospitar que el seu fill pogués ser l'assassí i, per tant, no li va donar importància. Haig de recordar-li al Badal que li ho digui quan interrogui en Sebastià, hem d'assegurar-nos de la innocència d'aquesta omisió.

Si ho haguéssim sabut... si haguéssim sabut que el seu fill rondava per allí a l'època de l'assassinat d'en Pi, hauríem parlat amb ell i li haguérem pres les empremtes, tal com vam fer amb els altres. Però no, en Sebastià ni estava al quiosc ni treballava encara a la Cantonada. En cap moment el vam situar per la zona a l'època de l'assassinat perquè no sabíem que era del barri. Com pot ser que se'ns escapés? Com pot ser que ningú ens parlés d'ell?... fàcil, perquè es va amagar com un covard i sols va tenir collons d'aparèixer quan es va veure segur.

El rostre de l'Àngels torna a formar-se en la meva ment. El seu i els dels seus fills, la Paula i l'Ivan. Encara em fa gràcia recordar per què els van posar aquells noms. La complicitat en les seves mirades en explicar-me que tot venia del número Pi, sí, aquest que la majoria coneixem, el 3,1415..., sempre m'eriça la pell, ja que jo diria que va ser el primer cop que els vaig veure somriure. Pel que es veu la conya es remuntava fins al seu extravagant avi, en James Ivars, un matemàtic nord-americà que, en un viatge per la nostra terra per conèixer les seves arrels catalanes, es va enamorar d'una jove barcelonina, la Mercè Estelrich. La mala situació familiar de la noia, la qual vivia en la més absoluta misèria a causa del règim franquista imposat anys enrere per un cop d'estat, va fer que aquell matemàtic, amb influència de molt alt nivell, li oferís marxar amb ell. Dues setmanes més tard se la va endur cap a Pennsilvània. En Pau va néixer allà, a Harrisburg, la seva capital, el catorze de març de l'any 1974. El 3,14, tal com ho escriuen allà... al matemàtic li va fer gràcia posar-li Pau de nom, Pau Ivars, PI. Poc temps després, quan en Pau encara no caminava, la seva mare es va posar molt malalta. El matemàtic, tement per la seva vida, no va dubtar a fer les maletes i tornar a Barcelona. La situació política semblava millorar i un metge li havia dit que el clima mediterrani li aniria molt bé. I la veritat és que la va encertar, ja que va viure prou per a conèixer els seus nets. Va ser l'avi qui va suggerir els noms, primer Paula i després Ivan... com no podia ser d'una altra manera, PI.

Quan el metro s'atura i obre les portes gairebé em quedo dins. La reacció de sortir en el darrer segon em costa un bon cop al braç i un segon somriure de la

gentil senyora que anava al meu costat, que sembla que gaudeix amb la meua desgràcia.

Segueixo pensant en l'Àngels quan enfilo camí cap a la comissaria cobrint-me com puc per impedir que el feble plugim que ara cau em cali fins als ossos. Ara fa temps que no ens veiem. La investigació s'ha refredat força i no tinc motius per a parlar amb ella, si més no, motius professionals. Per segon cop em pregunto com s'ho deu haver pres?, com deu haver reaccionat quan ha sabut que era en Sebastià? I, quina relació tenia aquest poca-solta amb en Pi?... fins on jo sé, cap.

És moment per un record que ara se'm torna nauseabund. Hora de dinar a la Cantonada, el menú del dia és una escudella amb pilota, encara que fa una calor de mil dimonis. La mirada se'm perd pel carrer, esperant que aquell plat es refredi una mica. La Paula i l'Ivan, entre riures, tornen del parc, duen una pilota, així que segurament venen de jugar. M'agrada la complicitat que hi ha entre els dos germans, sense ella no sé si hagueren pogut tornar a somriure mai. Passen per davant la Cantonada, agafats de la mà i m'adono que l'Ivan perd els ulls per un gelat. La Paula també ho veu i tira d'ell. El somriure de felicitat es torna pena, ella sap que no es poden permetre gastar-se els diners que la mare els ha donat per comprar el pa en cap caprici. És aleshores que intervé en Sebastià i, l'heroi de l'instant, no dubta en regalar-los els gelats. Se'm regira l'estómac. Sempre he pensat que havia estat un gran gest d'aquell poca-solta i ara... segurament netejava la seva fastigosa consciència.

Tremolosa l'Àngels penja el telèfon. No acaba de ser-hi i no és capaç de distingir si està desperta o no, perquè fa massa temps que somia amb aquella notícia. S'asseu al sofà amb cura i, a la vegada que sospira, es tapa la cara i es desfà en plors. L'han atrapat...

Encara amb els ulls negats s'aixeca i arrossega els mitjons de color blau cel, a conjunt amb el pijama de franel·la, fins a l'estanteria de roure. Allà, damunt la televisió, un vell i trencat tren de fusta fa companyia a l'amor de la seva vida, el qual li somriu mentre descansa en pau dins d'un vell marc de plata. Els seus fills li han demanat un miler de vegades que no es faci allò, que amagui aquella fotografia, que no pot ser que sempre la miri, però ella, amb el cor ple de pena s'hi nega. Ell endolceix la seva amarga soledat.

—Has vist, Pau?—mussita, plorosa, acariciant el seu rostre—. Has vist?, ho han aconseguit i ja el tenen, tal com et vaig prometre. És en Sebastià, l'home que treballa al bar la Cantonada, però suposo que tu ja ho deus saber...

Intenta controlar el plor, però li és impossible.

—Tu ja saps qui és perquè el vas veure, oi? —li etziba amb ràbia, entre esbufecs i sanglots—. Pi, com és que no et vas defensar d'aquell malparit?, per què et va assassinar? El coneixies d'alguna cosa? L'haviem vist alguns cops pel barri, però... Estic segura que no el coneixies i per més que hi penso no acabo d'entendre què va passar, per què ens va fer tant de mal?

La mort d'en Pi va suposar un gran canvi en la vida dels Ivars i no sols per la falta d'ell. A partir d'aquella nit maleïda, el destí es va encruelir amb aquella família i les desgràcies es van succeir sense aturador.

La unió d'en Pau Ivars i l'Àngels Collat es podria definir com una idíl·lica història d'amor. Es van conèixer de ben petits, quan les seves famílies es van traslladar a viure a l'edifici on encara avui l'Àngels viu, al carrer Pegàs de Barcelona. Eren veïns de replà.

La família Ivars va ser la primera a arribar, el matemàtic americà necessitava una ciutat mediterrània on la seva dona pogués superar una terrible malaltia que

l'havia deixat feble de cames i on el seu fill pogués créixer amb un futur prometedor. Barcelona va ser la ciutat escollida, més concretament el barri de la Sagrera; en aquella època en plena expansió. Allí van celebrar el primer any de vida d'en Pau.

Un parell de mesos després de la mudança, van arribar nous inquilins al pis del costat. Era una jove parella barcelonina acabada de casar, l'August Collat i la Joana Jordà, fills d'Horta i de Poblenou, respectivament. Ell havia aprovat unes oposicions lliures que li atorgaven una plaça de grum, més conegut com a «botones», a l'aleshores Banc Rural i Mediterrani i ella treballava de mà d'obra a una de les empreses tèxtils de la zona. Vivien molt bé i, com que s'ho podien permetre, aviat van pensar a ampliar la família. I així va ser, ja que just quan l'August aprovava unes segones oposicions per a una plaça d'oficial de primera a la mateixa entitat bancària, va arribar l'Àngels. Un quatre de juny de l'any 1976.

Dos anys i escacs separaven els petits, però això no els va impedir iniciar una gran amistat. A més, com que la mare d'en Pau, tot i que millorava de la seva malaltia, encara no podia fer-se càrrec de gaires coses, era la Joana qui l'ajudava, per això l'Àngels passava hores i hores a casa d'en Pau i, com el tracte porta al contacte, i el contacte porta l'afecte, les dues criatures es van fer inseparables. I anaven junts a l'escola, i més tard van començar a festejar, i es van casar, i van tenir fills..., però no en l'ordre que s'esperava.

La Paula Ivars Collat va arribar amb les primeres flors de la primavera de l'any 1997 i va omplir de llum la vida de tots els qui l'envoltaven. Val a dir que l'anunci de l'embaràs de l'Àngels, quan encara estudiava infermeria i ni tan sols s'havia plantejat començar a treballar, ja que els estudis eren el primer, va caure com una bomba, però, per sort, el tarannà obert dels quatre avis va ajudar a pair-ho millor.

Els pares de l'Àngels, a qui la ciutat feia temps que no els feia el pes, van regalar-los el pis on la seva filla s'havia fet gran i van marxar a viure a la casa que tenien en una urbanització de Corbera de Llobregat; un poble de muntanya prop de la gran ciutat. Durant gairebé quatre anys les coses van anar rodades. L'Àngels va acabar infermeria i començava a tenir entrevistes de treball, i en Pau estava encantat amb la seva feina a una gran sabateria del barri mentre la petita Paula

creixia entre cotons; tenir els avis vivint al costat pot ser complicat, però de vegades s'agraeix. Eren feliços i no els feia vergonya demostrar-ho.

Malauradament, un imprevisible revés de fortuna va portar la desgràcia a la família quan tot just la petita Paula complia cinc anys. Un Citroën Xsara, acabat de sortir de fàbrica, en va tenir la culpa. En l'accident, en què un novell maldestre va intentar fer una maniobra d'expert, van morir els pares de l'Àngels i amb ells una part d'ella. El cop va ser molt dur per a la jove, qui ja començava a fer substitucions a l'hospital de la Vall d'Hebron, i durant un temps va desconnectar del món. En Pau, pacient i comprenent el patiment de la seva companya no va voler pressionar-la. A poc a poc l'Àngels va començar a alçar el cap i finalment la notícia d'un nou embaràs la va fer tornar a la vida.

L'arribada de l'Ivan va avivar la llum que s'havia apagat amb la mort dels avis materns. Fins i tot van tenir empenta per a contraure matrimoni quan el petit encara no barbotejava. Va ser una preciosa, senzilla i privada cerimònia on el record dels avis materns sempre va ser-hi present. Durant els anys següents l'Àngels va compaginar feina i família i el fet d'estar contínuament ocupada no li va permetre pensar en excés, aquesta va ser la seva medicina.

L'Àngels sospira alhora que sosté la fotografia d'en Pau a les mans. Les llàgrimes segueixen rodolant pel seu rostre i no semblen voler parar.

—Ha estat dur, Pau, massa dur —confessa, alçant la mirada al cel—. Però ja el tenen. Ara ja sé qui et va assassinar i et juro que ho pagarà. Vull veure com aquell cabró es podreix a la presó. Vull veure com pateix. Vull robar-li una part de la seva vida, tal com ell ens va fer a nosaltres.

El dolor i la rancúnia es barregen dins seu. Abraça la fotografia i amb els ulls tancats evoca la nit del vint-i-quatre de desembre de l'any 2006.

Ella és a la cuina acabant de preparar el sopar, una mica d'embotit amb pa amb tomàquet, un parell de truites de patates i prou, l'àpat de debò serà l'endemà, ja té el capó preparat. El Pau ha trucat fa una estona i li ha dit que té una gran notícia. Ja els va bé tenint en compte la situació en què es troben. Estan immersos en un judici per acomiadament improcedent, ja que a ella l'han fet fora de la residència d'avis on treballava pel fet d'estar embarassada del seu tercer fill, encara que l'empresa ho ha amagat al·legant falta de professionalitat, i el volum

de vendes a la sabateria on treballa el Pau ha baixat molt. Ja no entren tants diners a casa com abans i han hagut de fer mans i mànigues per sortir-se'n. Els sogres els han ajudat, és clar que sí, però ha arribat un moment en què ni ells poden sostenir-se. Obre la nevera per treure la beguda i s'atura movent el cap alhora que somriu, la Paula i l'Ivan continuen amb la seva particular guerra de nades, que ja fa dos dies que dura. Ara mateix sona el «Dimoni escuat» i a la Paula no li agrada gaire. Entre riures i rialles uns tiets de l'Àngels i els pares d'en Pau intenten fer-los entrar en raó, però és impossible amb aquell parell, són molt orgullosos. I només falta el cosí, en Marçal, un adolescent malhumorat, capturat dins del seu món. Tot és una bogeria, però l'Àngels somriu perquè és feliç.

—Mama, un senyor vol parlar amb tu!... No sé qui és i no m'ha dit el seu nom. Pensava que era el papa i li he preguntat si havia comprat el menjar pel poni.

La veu de la Paula la distreu dels seus pensaments. La petita salta cap a ella amb el telèfon sense fil a la mà.

—Un senyor? —pregunta, mentre agafa l'aparell i amb una mà tapa el forat per a parlar—. I no t'ha dit qui era? I deixa't estar de ponis, que no tenim diners i porta molta feina cuidar d'un animal.

Des de feia uns mesos a la petita Paula se li havia ficat al cap que volia un poni i l'havia demanat per al tió. Ells li havien explicat en diverses ocasions que no podia ser, que el tió només portava dolços i poca cosa més, però la petita era molt tossuda i aprofitava qualsevol ocasió per a parlar del tema.

—Serà com tenir un gos, mama, i pot dormir amb mi a l'habitació —havia protestat la Paula—, i et deixaré jugar amb ell.

Però la seva mare ja no l'escoltava. I la petita aviat es va adonar que alguna cosa passava, atès que el rostre de l'Àngels havia empal·lidit i el telèfon li havia caigut de les mans.

L'Àngels torna a sospirar abraçant la fotografia d'en Pi. Amb dolguda enyorança la contempla i apropa els llavis per fer-li un petó mentre murmura.

—Tant de bo no hagués agafat aquella maleïda trucada...

No té gaire clar què va passar a continuació, ni tampoc les hores següents ni els dies... només recorda dolor, tristor i aquella buidor...

—Han estat uns anys durs, ja ho saps —afegeix entre sanglots sense deixar de contemplar la fotografia—. Des que vaig haver d'anar a identificar el teu cos fins ara... primer els pares, després tu, la teva mare, el teu pare i per a rematar-me, l'Arnau. Recordes que li volíem posar Arnau? Vau marxar tots i em vaig quedar sola, amb l'Ivan i la Paula, sí, però sola.

Després de la mort d'en Pi l'Àngels no va ser l'única que va perdre el cap. No se sap per què, encara que l'Àngels sempre ha pensat que la pena per la mort del seu fill la va superar, però setmanes després de l'assassinat la malaltia de l'àvia Mercè va reaparèixer amb més força que mai i malauradament, aquest cop no va poder vèncer-la. L'estrès de tot plegat va fer que l'Àngels perdés el fill que esperava i això va rematar l'avi James. Aquest, derrotat pel dolor va patir una greu depressió la qual el va incapacitar per sempre més. Avui dia, catorze anys després, encara es mor de pena a la residència on va haver de ser ingressat pel seu bé. Només les visites dels seus nets li regalen un bri d'alegria, però només dura uns minuts, després es torna a enfonsar en la foscor de la pena.

I pel que fa al tema econòmic, les coses no van anar millor. Va perdre el judici per acomiadament improcedent i li van negar la indemnització. A més, la residència on va quedar en James ingressat era molt cara i l'Àngels va haver de tornar a embarcar-se en una batalla legal per a poder vendre el pis dels avis - el Pau era fill únic i no hi havia més hereus- i poder pagar-la. Tot allò la va desgastar brutalment. Va arribar a deixar els nens amb uns tiets i, poc després, va intentar suïcidar-se. Per sort, però, la seva agonia era prou notòria i de seguida els tiets van veure que alguna cosa passava. Després de temps anant a teràpia les coses van anar a millor i per fi, cinc anys després de la mort d'en Pi, l'Àngels va aconseguir agafar les regnes de la seva vida. Va trobar feina en una empresa de neteja, encara que havia de fer doble torn per a poder tirar endavant. Però aquest cop no va estar sola, la Paula, ara una noia de catorze anys bona i responsable, va estar sempre al seu costat. Ella es feia càrrec de l'Ivan. I per descomptat que no pot obviar el suport per part d'en Toni Grau, el detectiu que investigava el cas d'en Pi.

—És ell qui m'ha trucat, Pau —somriu a la fotografia passant el dit per acaronar-la—. Ell no s'ha rendit mai, sempre ha estat al nostre costat. Quina sort que vam tenir. T'hauria caigut bé, Pau, és un home reservat i familiar, com tu.

Les cames de l'Àngels comencen a fallar. Els records la sobrepassen perquè mai ha estat capaç de calmar el seu dolor. I no ho ha fet perquè la incertesa de què va passar l'ha devorada. Cau de genolls abraçada a la fotografia. Pot ser veritat que per fi se sàpiga què va passar? Una efímera sensació de serenor l'envaeix. El seu plor d'angoixa s'apaivaga transformant-se en alliberament. Feia anys que no sentia les espatlles tan lleugeres.

A comissaria tothom es gira quan passa l'Àngels. La seva llarga i negra cabellera és ara un manyoc de curts cabells grisos i esvalotats. Està força prima i el cansament dels seus ulls travessa les grans ulleres de pasta que està obligada a portar, reflectint en el seu rostre la càrrega que du al damunt. S'ha fet gran massa de pressa. Tots som molt conscients que ha patit molt. Poques van ser les ajudes que va rebre i va haver de fer mans i mànigues per tirar de la família. No se li va permetre plorar-lo, agafar-se un temps per fer fora aquell dolor intens que l'assetjava dia i nit i això, a la llarga, li va passar factura. I els seus fills... en pocs segons el seu món s'havia ensorrat i no van entendre mai per què. Van créixer odiant algú que no coneixien i passant unes penúries que cap infant hauria de passar. Només desitjo que haver atrapat l'assassí d'en Pi els ajudi, si més no a ella, que la faci sortir del pou de tristor on ha viscut tots aquests anys i pugui continuar endavant. Els envejo. Jo encara continuo esperant aquest instant.

—Hola, Àngels, com anem? —Li somric, mentre li estrenyo amb força la mà.— Estàs bé? Vols res? Has esmorzat?

—No res, gràcies. Només vull veure en Sebastià. —Tot i la duresa amb la qual murmura, la seva veu segueix sent tan dolça com sempre. Té els ulls inflats i vermells d'haver plorat i tremola.— Vull que em miri als ulls i em demani perdó, que m'expliqui per què ho va fer.— Aleshores treu una fotografia d'en Pi de la bossa i assenyalant-la, afegeix.— Que li expliqui a ell amb quin permís va robar-li la vida, la seva i la dels seus fills, que li digui per què ha callat com un covard.

Intento calmar-la, traspua odi i rancúnia per tots els porus i això no és bo. A més, crec que s'ha fet una idea errònia de què ve a fer a comissaria.

—Àngels... escolta'm, saps que no el podràs veure, oi? —li dic, mentre li ofereixo una til·la—. Només ens han convidat a escoltar l'interrogatori.

—Com dius?... No... no m'ho pots fer això... si us plau. —Intenta aguantar, però les llàgrimes se li escapen mentre agafa amb força la fotografia.— El vull veure, hi tinc dret, no creus?

Ni tan sols en moments com aquell perd les bones formes. És admirable.

—Respira profundament i entén-me, per favor, si t'encares a ell podries comprometre la investigació. —Suaument li agafo les mans.— Escolta'm, veurem i sentirem tot el que passi, des de la sala d'audiovisuals. No et perdràs res, t'ho prometo. Confia en mi.

Contempla en Pi decebuda, ho sé per què aquella mirada la conec. Me l'ha regalada en cadascun dels no, no és ell, no, no tenim res, no, ho sento, però no concorden, no, no, no que li hem anat dient durant tots aquests anys.

—Au, vine amb mi —li demano mentre dolçament li passo un braç per l'espatlla—, t'he preparat un seient a primera fila.

Entrem a la sala d'audiovisuals, un petit i agradable lloc amb tres pantalles des d'on es pot veure l'interior de les dues sales d'interrogatoris que hi ha a comissaria; força més fosques i impersonals. De fet, només tenen una taula i dues cadires o tres. A la pantalla principal, la més gran que hi ha al bell mig, es pot veure la sala on és en Sebastià Arbó; carai!, ara feia uns quants anys que no el veia i em sorprèn comprovar que ja no se'l veu tan descuidat, els mateixos greixosos cabells, més blancs, això sí, i tot ell més rodó, però sembla haver-se refinat una mica. És assegut amb les manilles posades davant de l'intendent en cap, en Xavier Badal —a qui la il·luminació de la sala no li fa cap favor, ja que la brillantor dels seus rossos cabells li donen un caire un xic angelical— i una dona elegantment vestida que no conec, però crec que és de la fiscalia. M'agrada el xiuxiueig de complicitat tranquil·la que hi ha entre aquests dos... pel que sembla el cas està ben lligat.

En Sebastià està acomodat com si fos l'amo del galliner, recolzat al respatllet de la cadira amb les cames obertes alhora que remena un escuradents amb la llengua, cosa que no em sorprèn, des que el conec que es comporta com un fatxenda de barri i orgullós que n'està. Darrere seu, dos excompanys d'investigacions el custodien. No hi ha advocat, pel que es veu en Sebastià ha rebutjat la presència d'un.

—A veure si ho entenc —està dient l'intendent en cap amb tranquil to de veu—, diu que va ser un desgraciat accident?

Un accident?, au, i què més! Si aquesta és la seva defensa, està apanyat! No se sostindrà en un judici.

—*Joder*, estàs *sordu* tu o què?

Per un segon somric recordant les vegades que, estan dinant al bar, li havia dit al Sebastià que deixés de fumar, que potser així deixaria de tenir aquella espantosa veu de tos vella.

—Això és el que he dit, collons, jo no soc cap assassí, eh! —assegura un Sebastià prou sobrat, aixecant el dit índex. És increïble, el molt cabró ni acusat d'assassinat demostra humilitat—. Jo... feia anys que no *currava* al quiosc, vaig acabar fins als collons de tenir tot el dia el pare al damunt, però un amic *ma* va demanar un favor i per això vaig obrir aquella nit.

—I es pot saber quin favor era aquest?

—Un *tiu* necessitava uns còmics abans de Nadal. Eren pels seus nets, em penso —explica en Sebastià removent-se a la cadira. És insultant com li sosté la mirada al Badal—, però el cabró es va *retrassar* a l'hora de venir a buscar-los i després no se'ls va emportar perquè fotia mal temps. Per una merda de vent i quatre gotes, coi de *gilipolles*! Per culpa seva vaig arribar tard al sopar i el meu pare *sa* va fotre com una moto. No vaig tenir collons ni de dir-li que havia apujat la persiana, ja veus!

—I recorda com es deia aquest client?, hauríem de parlar amb ell.

—Hòsties, *pues* ho teniu fotut —riu amb fatxenderia, traient-se l'escuradents de la boca—, fa temps que està al forat. *Sa* deia Eudald, Eudald Cassà, *ma* penso que vivia damunt dels pisos del bar.

Això sí que no m'ho esperava i, per la reacció d'en Badal, ell tampoc.

—Perdó, com diu?

—Com dic què? El coi de client. No m'has preguntat per ell? *Sa* deia Eudald Cassà.

—Això és impossible... N'està segur d'aquest nom? N'està segur que es deia Eudald Cassà?

—*Pues*, clar que sí! Què merdes et passa?

—L'Eudald Cassà era un dels testimonis del cas, de fet va ser una de les darreres persones que va veure la víctima amb vida. I segons ens va dir, estava passejant i no sabia res més. Per què creu vostè que no ens va dir res d'això dels còmics?

—Eh... jo... no sé... I a mi què collons m'expliques!, jo només sé que aquell *capullu ma* va fer sortir tard i va ser llavors que vaig veure en Pi que s'apropava... ni puta idea de res més!

—Està bé, no cal que s'alteri senyor Arbó... A veure, coneixia en Pau Ivars?

—Pues, sí, és clar, del barri, a ell i a la seva família, i a molta altra gent, no et fot! —remuga movent els braços amb desesperació, sembla que no li agrada que li cridin l'atenció—, però no érem amics ni res d'això, eh!, aquell *tiu* mai trepitjava el quiosc. Hòstia puta!, jo no *tindria* que estar aquí, saps?... i tot per un puto accident.

El sospir d'en Badal no em sorprèn, coneixent-lo no entenc com encara no li ha saltat al damunt per esborrar-li aquell petulant somriure.

—A veure, senyor Arbó, és la segona vegada que parla d'accident i això em crea uns quants dubtes, sap? El primer de tots és el següent, com s'apunyala algú al cor per accident? —pregunta en Badal amb to sarcàstic mentre li ensenya un parell de fotografies—, i el segon, com taca l'interior de la seva cartera amb una empremta dactilar ensangonada, també per accident?

En Sebastià mira amb sorpresa l'intendent Badal, sembla que aquest cop no se l'esperava.

—Ehh, la cartera... una *huella*, quin coi de *huella*? —s'esvera mentre nega amb un dit—. No, no... impossible, no... i qui cony diu que aquesta sigui la meva *huella*? No, no, això no és...

—Senyor Arbó, miri, li seré sincer, d'aquesta no se'n sortirà, ho sap, veritat? —En Sebastià s'incorpora inquiet sense deixar de mirar les fotografies.— No sé què va passar, ni per què, ni com, però sí que sabem que va ser vostè. Sap?, vam tenir molta sort quan va trucar dient que havien robat al seu bar. Per descartar-lo com a sospitós vam processar les seves empremtes i pum!, quina sorpresa vam tenir,

coincidien amb l'empremta trobada dins la cartera d'en Pau Ivars. Escolti'm, només té una opció i és dir la veritat.

—*Joder!* Ja veig per on vas, ja, *ma* vols encolomar el mort, oi?... — Intenta aixecar-se, però un dels companys que el custodien ho impedeix posant-li les mans a les espatlles. — Deixeu-me, collons! No, jo vaig veure el cos i *ma* vaig apropar...

—No, no i no!, no vagi per aquí senyor Arbó —el talla l'intendent en cap. Crec que aquell peça ha esgotat la seva paciència. Quan en Badal alça la veu i comença amb els cops a taula, mal assumpte—, no. Fa una estona era un accident i ara diu que va veure el cos?, no. A l'empremta trobada no només hi havia sang, sap? També vam trobar unes minúscules restes de metall, de plata vella, concretament. És la mateixa substància trobada a la ferida mortal. És de l'arma homicida i només l'assassí podia haver-la deixat, entén per on vaig, oi? Escac i mat!

Bona jugada per part d'en Badal.

—Però això no és...

—Sí, sí que és, sí que és —torna a interrompre'l, amb un contundent cop de puny a la taula—, això és el que tenim. Està de merda fins al coll i ningú el pot ajudar, ningú, no ho entén? Així que deixi's estar de romanços i expliqui'ns què va passar!

Sembla que aquesta darrera frase l'ha deixat tocat. Anem per bon camí.

—*Joder...* jo no... —vacil·la el fanfarró. Se li estan humitejant els ulls—. No volia... ell va *tropesar* i jo...

—On va ensopegar?, al carrer?

—No, collons, ets burro o què *ta* passa, no escoltes?

A què esperes, Badal?, ja el tens, llença-t'hi al damunt!

—Miri, senyor Arbó —diu l'intendent assenyalant les càmeres amb posat seriós—, no estem sols en aquest interrogatori, sap? Aquí al costat hi ha una sala on la vídua d'en Pau Ivars, l'Àngels Collat, espera respostes. Tot això ha durat massa anys, no troba?, au, Sebastià, doni-li la pau que necessita, sigui valent per

una vegada. A més, si, com diu vostè, tot va ser un accident, no ha de patir per res.

No, no, Badal, res d'accidents. Què coi t'empatolles?

Miro de reüll l'Àngels. És immòbil asseguda davant la pantalla gran. Ni tan sols té esma per eixugar-se les llàgrimes que recorren el seu seriós rostre.

En Sebastià llença mirades a tort i dret. Tinc la impressió que se sap atrapat. Es toca la cara, els cabells, es remou assegut a la cadira... abaixa el cap mentre aguanta la pressió verbal a la qual l'intendent Badal el té sotmès.

—Vinga, faci's un favor —continua amb insistència—, a vostè i a la família, s'ho mereixen... vinga...

—Hòstia puta! Sí, va ser un puto accident, *vale!* —explota entre sospirs, posant-se les mans al cap—. Jo no volia matar ningú, *joder*, ho prometo. Jo... el vent... plovia i estava tot molt fosc, no hi havia ni Déu pel carrer i portava diners a sobre... estava *xapant* quan algú va venir per darrere, havia sentit a parlar de *robust* a botigues i *ma* vaig *asustar*. La setmana anterior havien matat a un pobre cambrer, ho recordeu?... *buenu, pues* vaig creure que m'estaven robant —crida mirant a la càmera. Estic segur que parla amb l'Àngels—, ho prometo!, estava ajupit... *ma* vaig girar cagat de por i llavors *ma* va semblar veure una pistola... jo portava un obrecartes a la mà, sempre el feia servir per apujar el coi de *piuet* de la persiana, el que hi ha a terra, el malparit anava massa dur i amb els dits no podia i... només volia espantar-lo, ho juro, però no sé què va passar, va *tropessar* i va caure damunt meu... jo.. no volia clavar-li...

—Eh, tranquil, senyor Arbó, n'estic segur d'això. La nit era molt fosca. Qualsevol s'espantaria.

—Sí, això mateix! *Ma* vaig fotre un *susto* de collons.

Què t'empatolles, Badal? No veus que t'està prenent el pèl?

—Normal, jo també m'haguera espantat. I bé, aleshores es gira pensant que l'atacaran, però, no, perquè qui hi ha darrere seu no és un lladre, oi?

—Eh... *Pues* no... no era un puto lladre, era en Pi i duia a la mà unes claus — murmura en Sebastià tot moix abaixant el cap—. Vaig matar en Pi, però, *joder*, va ser un accident, fins i tot podria dir que en defensa pròpia!, creia que *ma* volia matar! *Ma* vaig cagar al damunt... només pensava en la meva família, en els meus fills... aquella nit m'ha donat pel cul des de llavors...

Però què està passant? Defensa pròpia, no et fot! El malparit vol sortir-se'n amb un copet a l'espatlla i poca cosa més i en Badal li ha posat en safata. No m'ho puc creure! I la paia de la fiscalia què fa?, s'ho mira i prou, per què no pregunta res? No m'agrada la deriva d'aquest interrogatori.

—A veure, senyor Arbó, per què no va trucar a la policia?

—Collons, per cagat, per què si no?, *joder*, tenia por que ningú *ma* cregués i no volia anar a la presó —explica mentre intenta eixugar-se les llàgrimes—, els meus fills, la parenta... no, no podia...

—I què em diu de la cartera?, i del mòbil? —pregunta l'intendent mostrant-li una nova fotografia—. I per què coi va tornar a guardar la cartera un cop molla i es va endur el mòbil?

En Sebastià aixeca el cap arrufant les celles. Per un segon percebo inquietud en els seus ulls i per segona vegada el veig insegur. Què l'ha fet dubtar ara?

—Guardar?... No, no sé de què coi *ma* parles. —M'ho sembla a mi o evita la mirada d'en Badal.— *Buenu*, jo vaig obrir la cartera i vaig veure el D.N.I. i calers, però jo només la vaig obrir per saber on vivia i prou, eh!, no la vaig tornar a guardar ni em vaig endur res de dins. Per què ho *tindria* d'haver fet?

—N'està segur d'això?, amb l'estat de nervis que segurament duia podria haver fet qualsevol cosa i no recordar-se'n.

—Que sí, collons! I tampoc sé res d'un puto mòbil, jo.

—I els diners?, tampoc va agafar-li els diners que havia cobrat?

—No!, ja t'he dit que els vaig veure, però no els vaig agafar. Ni assassí ni lladre, coi! —respon ofès, estirant el coll orgullosament—. Els vaig deixar per a la família, sabia que els anirien bé.

—I digui'm, senyor Arbó, què va fer amb l'arma homicida?

—Per què ho vols saber?

—Doncs, si encara la conserva ens l'haurà d'entregar, l'hem de processar com a prova.

—Cap problema, la tinc a casa, a l'escriptori. Me'l va regalar el meu avi, així que després el torneu, que és un record.

M'esgarrija la normalitat amb la qual parla. De debò conserva l'arma amb què va assassinar una persona com un record familiar?

—Hi haurà de començar a pensar a trucar a un advocat.

—Per què? Jo no he fet res! Va ser culpa del molt *gilipolles*, si no m'hagués vingut per darrere, encara seria viu!

El Badal s'aixeca d'un salt i li gira la cara d'un cop.

—No sap què és el respecte? —li deixa anar, apropant-se a centímetres d'ell. En Sebastià se'l mira sorprès alhora que rabiós—. I ara, sigui com sigui, necessita un representant legal —li explica, amb veu severa—. És la millor opció, cregui'm.

Per un moment tinc la sensació que el fatxenda saltarà damunt l'intendent, ja que s'ha tornat de color vermell i prem les dents amb duresa. Però, no, sorprenentment és capaç d'empassar-se l'orgull i abaixar el cap. Suposo que per fi ha entès que està fotut en un bon merder.

—Ok, *pues*, passa'm el telèfon i truco a un.

Em quedo uns segons més contemplant en Sebastià i per això m'adono tard que han tornat els xiuxiuejos a cau d'orella entre el Badal i la senyora de la fiscalia. I aquest cop no m'agraden. Sí, hi ha alguna cosa diferent entre aquell parell, però no arribo a desxifrar què és. El meu instint s'activa i arrufo les celles, desconfiant. Alguna cosa s'està coent i m'hi jugo un enciam que no seran notícies bones per a la família Ivars.

L'Àngels està confosa. Gairebé no arribo a temps d'agafar-la abans que caigui a terra. Sé que li han dolgut les paraules de l'assassí del seu marit. Catorze anys esperant per saber què va passar; esperant per saber per què el destí va ser tan cruel i es troba amb aquesta merda. Fins i tot jo estic confós, confós i emprenyat, emprenyat i decebut. No, l'assassinat d'en Pi no pot ser un accident. No, no era això el que esperava quan vaig saber que l'havien detingut, no.

—Porteu aigua, si us plau! —crido als companys de la porta, alhora que la faig sortir al passadís. El somriure del Sebastià Arbó ha quedat immortalitzat a la pantalla i aquesta visió no ha de ser agradable per l'Àngels—. Au, vine, seu en aquest banc.

—No te l'has cregut, oi? —em diu amb ulls plorosos, mentre m'estreny amb súplica les mans—. Oi que no, Toni?, tu no...

Dempeus davant d'ella abaixo el cap perquè no m'atreveixo a mirar-la als ulls.

—Àngels, jo... mira, no sabia què dir...

—A què et refereixes? —murmura entre sospirs.

—Escolta... mira, en Sebastià ha estat molt llest. La dona que hi havia era de la fiscalia i ell ho sabia...

—Eh, no, no... què vols dir-me amb això?

Em desfaig de les seves mans per ajupir-me davant d'ella; les sensacions que em ronden pel cap no són fàcils d'explicar i necessito el seu escalf. Observo el seu dolgut rostre —a un pam de mi— i se'm trenca l'ànima. Voldria abraçar-la, acaronar-la per a fer-li saber que em té al seu costat, però les moltes mirades m'aturen. Sospiro i amb un dit li alço la barbeta oferint-li el got d'aigua que un company m'ha dut.

—Té, beu una mica, t'anirà bé.

—No, no necessito aigua...

Li torno el got al company i mirant-la als ulls intento fer-me entendre.

—Mira, sé que no és el que vols sentir, però el cabró del Sebastià sabia molt bé què dir i com dir-ho. No sé, tinc la impressió que només ha confessat perquè sap que ara mateix no tenim proves que demostrin que no va ser un accident. Estava massa tranquil allà dins i no volia advocat... sí, sabia molt bé què dir.

—Toni, de què parles? No t'entenc...

Menteix, perquè les seves mans ofeguen les meves.

—Escolta'm, Àngels, m'ha costat entendre-ho, però ara ho veig clar, amb la seva declaració el cabró d'en Sebastià ha assentat les bases per una resolució d'homicidi involuntari. M'emprenya admetre-ho, però ha estat molt llest i ha aconseguit crear un seriós dubte sobre què va passar aquella nit.

—No! —protesta, estrenyent-me les mans cada cop més fort—. No! En Pi no s'hauria apropiat a ell d'aquella manera, no, ell hauria dit alguna cosa.

—Però si fins i tot nosaltres estem dubtant, no ho veus?—em dolc avergonyit, a la vegada que m'aixeco donant-li l'esquena—, fins i tot nosaltres...

Tanco els ulls i sospiro, envalentint-me per enfrontar-me a la seva mirada.

—Àngels, no és gens bo que la fiscal no hagi obert boca. Tinc el pressentiment que ja li va bé la declaració d'en Sebastià. Si és que no ha fet ni una punyetera pregunta, coi!

—No! —repeteix, aixecant-se del banc per abalançar-se sobre meu i colpejar-me el pit—. No, no, no!, en Pi no va morir per un accident... digues que no, si us plau... i els diners o el seu mòbil?

Es torna a ensorrar. Els policies que passen pel seu davant, sabedors del seu patiment, ni s'immuten davant el nombre d'improperis que els dedica. Insults cap al Sebastià Arbó i retrets dirigits a la meva persona són cridats amb ràbia per l'Àngels.

En aquell moment dues cares conegudes apareixen al fons del passadís, són la Paula i l'Ivan. A mesura que s'apropen puc comprovar que també tenen els ulls vermells.

—Mama, estàs bé? —Corre a abraçar-la la Paula així que la veu. És una calcomania de l'Àngels catorze anys enrere, alta, prima i amb una negra cabellera, però amb els ulls d'en Pi, petits i entremaliats.— Què ha passat?

—No res, tranquil·litat si us plau. —L'Àngels no necessita que l'atabalin amb preguntes.— Ara us ho explico, però, veniu, no parlem al passadís.

—Què passa, Toni, no ens havies dit que havien detingut a l'assassí? —insisteix l'Ivan, qui, al contrari de la Paula, de la seva mare només té el somriure. Per sort, ha sabut treure-li partit al gimnàs—. O és que s'han tornat a equivocar.

—Eh, nois, calma, que jo no tinc culpa de res. A veure família....

Una imponent figura se situa al meu costat interrompent amb veu autoritària la meua explicació.

—Què són aquests crits? —exclama l'intendent Badal, fent-nos sobresaltar.

Amb familiaritat em passa un braç per les espatlles i saluda els Ivars. La frivolitat amb la qual actua no és gens professional i no m'agrada.

—Bon dia, família —els diu, donant-los la mà amb un somriure mentre no deixa de donar-me suaus cops a l'esquena—, com va tot?

—Digui'ns-ho vostè —li etziba l'Àngels amb ràbia, a la vegada que li retira l'encaixada de males maneres—, no se l'hauran cregut, oi?

—Vaja, l'ambient està una mica tens —es lamenta en Badal—. Si us plau, estarem millor al meu despatx. Allà podrem parlar amb tranquil·litat. Aneu passant mentre en Toni i jo xerrem una estona, només seran uns minuts.

I els fa passar a la seva cova —com ell mateix l'anomena—: una gran i lluminosa sala plena de diplomes que recorden tothom qui entra la impressionant trajectòria de l'intendent en cap; un metre noranta de músculs uniformats amb una blava mirada capaç de glaçar un ambient en segons.

Al contrari del que es podria esperar, però, sembla que entrar allí és un descans que l'Àngels agraeix. Des del passadís observo com amb ganes es deixa caure damunt una de les dues butaques de cuir negre que s'esperen allunyades de la taula de roure, de mida descomunal i plena de papers, des d'on en Badal dirigeix la comissaria, i com, amb les mateixes ganes, es perd contemplant la pluja que

colpeja la finestra que té just al davant. Els de la tele ja van avisar que aquest seria un hivern especialment plujós.

En Badal tanca la porta i em mira.

—Què passa, Badal? —murmuro perquè no m'escoltin des del despatx. Les parets de la comissaria semblen paper de fumar—. Què collons passa?

—Mira, ho tenim fotut, Grau, de veritat. No he volgut dir res davant d'ells perquè primer t'ho volia comentar a tu, però la senyora Seller, la fiscal que era amb mi, ha parlat amb la seva cap i ja m'ha dit que no volen arribar a judici, que només hi ha proves circumstancials i que serà difícil demostrar que no va ser un homicidi involuntari, vaja, que s'ha cregut la versió d'en Sebastià. Dos anys, quatre com a molt.

—No fotis, Badal!, com pot ser que us l'hàgiu cregut? No, és impossible que us empasseu tota aquesta merda... au, vinga!

Abaixo el cap movent-lo lentament.

—Collons, no l'has collat prou, Badal. Has de tornar-hi i acaba amb ell, fes que confessi, coi!, o és que a tu tampoc t'interessa? Massa feina, potser?

—Ep, no et passis ni un pèl —protesta, amb un dit d'amenaça—, a mi no em vinguis amb aquestes que no és cosa meva, eh! Mira, tal com estan les coses d'embolicades a les esferes polítiques... aquest judici ens pot costar molt car, massa car. Pel que es veu en Sebastià Arbó és un home força conegut en alguns influents cercles, saps?, i també entre diverses organitzacions benèfiques. Cap fiscal s'atrevirà a anar a judici sense proves concloents i cap jutge hi ficarà cullerada.

—Com dius? És un assassí! —No em puc creure que tota aquesta merda surti de la boca del meu cap.— De què estàs parlant? Què coi d'àngel caritatiu, però si és un fatxenda merdós!

—Grau, escolta'm, no podem fer res, et repeteixo el que m'ha dit la fiscal: les proves que hi ha ratifiquen la confessió de l'Arbó i, a més, no tenim cap mòbil. Per què hauria volgut matar en Pi si gairebé no el coneixia?

—Això és el que diu ell... segurament volia els diners que duia, si no, on són, i el mòbil?, on és el mòbil d'en Pi? No ho veus, Badal?, tot això fa molta mala olor.

—T'estàs escoltant, Grau?, un home que es dedica a fer obres de caritat per tota la ciutat robant dos-cents vuitanta euros i un telèfon normalet, no veus que és absurd?, això no s'ho creurà ningú. A més, com podia saber en Sebastià que en Pau duia diners si acabava de cobrar-los, eh? Ara és vident?... collons, Grau, fot molt, ho sé, però ell ha dit que no els va agafar i no podem demostrar el contrari.

—M'estàs vacil·lant, oi? —No me'n sé avenir de què està passant i torno a insistir.— Pensa Badal, si ell no va agafar els diners i el mòbil, on son, a la panxa del bou?

—Ep, no calen aquests afegits de nen petit que prou seriós és tot això. Escolta bé, la fiscalia vol fer un pacte, entre dos i quatre anys, i volen que la família Ivars l'accepti per a evitar merder públic, saps? Ja t'ho he dit, volen declarar la mort d'en Pi com accident i acusar l'Arbó d'homicidi involuntari, no hi ha més. Volen matar-ho als despatxos, ja tenen resolt el cas, no ho entens?, a ells ja els està bé. Tenen un culpable, una confessió i un cas tancat. La resta són punyetes, Grau!

—Però què t'empatolles? Aquestes paraules no poden estar sortint de la teva boca. Allà dins tens tres persones que ho han passat molt malament, Badal —em dolc amb el cor cremant-me de ràbia—. De debò rebaixes assassinat a homicidi involuntari? Com els ho penses explicar? L'Àngels ha patit molt i ara vols que negociï amb l'assassí del seu marit? Estàs boig! No callaran, t'ho asseguro! Ja els vau enredar una vegada...

—Vigila què dius!, que no soc jo qui mana. I t'aconsello que parlis amb ells. O vols que els destrossi l'opinió pública? —protesta, apujant el to de veu mentre m'amença—. Saps que si aquest cas surt a la llum, se'ls ficaran fins i tot sota el coixí, això és el que vols?, creus que ho podran aguantar? Vols que se sàpiga que l'Àngels pateix depressió? Que es va intentar suïcidar? Que econòmicament ho han passat molt malament i que... —Abaixa la veu mirant a banda i banda.— Es comenta que va haver de fer de puta per sobreviure?

—Com t'atreveixes? Això és mentida i ho saps!

Cada paraula seva augmenta mig punt el meu grau d'emprenyament.

—Potser nosaltres ho sabem, però els rumors fan molt de mal. I tu?, què me'n dius de tu?, vols tornar a estar en boca de tothom? Grau, fa anys que persegueixes aquest fantasma i per fi l'hem caçat, què més vols?

—Justícia pel Pi, per la seva família, què si no? Només em faltava això... no em puc creure que m'estiguis amenaçant, que ens estiguis amenaçant —deixo anar, assenyalant cap al despatx—, com has pogut caure tan baix? Dos putos anys de merda... perquè quedarà així, m'ho veig a venir... dos putos anys de merda...

—Collons, jo no tinc ni veu ni vot en tot això, no ho veus? Pensa una mica, Grau —insisteix en Badal fent cas omís de les meves paraules—, en la cagada dels ciclistes vas perdre la feina i la teva família...

—No, no vagis per aquí, a més, la família ja feia temps que la tenia perduda.

—Però tu que et creus, que a mi no em va doldre veure en Pi jaient a terra amb el tren a la mà?, recorda que jo també vaig ser-hi, collons!

—Sí, ja veig que pateixes molt...

Segons trigo a adonar-me que m'he passat de la ratlla i que si no fos pel fet que som amics, ara mateix tindria el seu puny esclafant-me la cara; però no em disculparé, estic massa empipat fer a fer-ho.

—Pensa el que et doni la gana. —Les línies verticals que se li veuen entre cella i cella em diuen que ja n'ha tingut prou.— M'importa ben poc, la veritat. Mira, jo ja no hi puc fer res. Vols un consell?, deixa-ho córrer i no perdis la poca credibilitat que et queda, la necessitaràs per treballar. Ja tenim l'assassí, cas resolt. Escac i mat!

—No em puc creure que diguis això, Badal, en què t'has convertit?

—Prou, collons, ja t'he dit que no hi puc fer res! La senyora Seller vol concertar una entrevista amb la família i no hi ha més, creu que si en Sebastià Arbó els explica què va passar cara a cara, serà beneficiós per a ells. Ara estan enrabiats i l'odien, però si l'escolten, potser..., pensa una mica, i si diu la veritat i realment va ser un accident? Els estem donant l'oportunitat de tirar endavant, no ho veus? No els convé posar-se la fiscalia en contra.

—Qui ets tu per dir si estan preparats o no per passar pàgina? Qui collons ets tu! Enfonsaràs aquesta família per mantenir el cul calent, ho saps, oi? —el censuro. Estic fastiguejat per les seves paraules—. Jo plego, ja us ho fareu. No penso estar davant quan els ho dieu. Per què tindràs el valor de fer-ho tu personalment, oi, Badal?

Em retira la mirada mentre triga uns segons a respondre'm.

—Oi, Badal? —insisteixo, buscant els seus ulls.

—Bé, jo havia pensat que com tu tens més relació amb ells..., ja m'entens, Grau...

—Jo? Ni ho somiïs puto covard, ni ho somiïs. Ets un merda, ja sabies que no aniria a judici quan has parlat amb la família.

—Ja t'he dit que m'importa poc el que pensis, la veritat. Parlaràs amb ells o no?

—És clar que no! La responsabilitat és teva. Vosaltres sou qui els voleu deixar tirats, amb mi no hi compteu!

I dit això li foto un cop de puny a la paret i faig mitja volta donant-li l'esquena a la vegada que m'allunyo d'ell. És increïble, impensable el que està passant.

—Resoldre aquest cas a qualsevol preu no resoldrà el del teu pare, ho saps! — crida en Badal.

La intensa sensació de fúria que em puja per l'esquena em fa tornar sobre les meves passes per a encarar-me amb ell. Quin cop més baix m'acaba d'etzibar.

—Perdona, hòstia, no he pensat el que he dit.

—Ja, segur que no.

Premo amb força les dents mentre l'agafo pel coll i sostinc el puny en alt contenint-me per no esclafar-li a la cara. Per sort un parell de companys arriben a temps per separar-me.

—Grau, què collons fas! —em criden agafant-me pels braços—. T'has tornat boig?

—Au, deixa'l anar, Grau.

—No passa res, tranquils, ha estat un malentès —explica en Badal posant-se bé l'uniforme. El somriure d'aquell cabró encara em posa més malalt—. Oi que sí, Grau?

Sospirant em poso les mans a la cintura i miro al sostre. Estic decebut amb mi mateix, però és que en Pau i la seva família es mereixen més, molt més.

—Una cosa et diré, trobaré les proves que necessiteu, trobaré el mòbil que necessiteu —l'avisó posant-li el dit índex davant el nas alhora que els companys em tornen a agafar—. Deixeu-me, collons! En Sebastià Arbó no se'n sortirà i me la sua, i molt, la seva influència; un assassí és un assassí!

—Encara no t'has adonat, oi, Grau? Quines proves vols trobar, els diners?, hores d'ara ja estaran convertits en beguda! El telèfon? —Se'n riu a la meua cara.— A més, no veus que qualsevol cosa que trobis exculparà en Sebastià d'assassinat? Ets un somiatruïtes, company, un babau somiatruïtes amb la bragueta escalfada.

—Ves a la merda fill de puta —li etzibo fora de mi, donant-li l'esquena—, no sabia com de cabró podries arribar a ser.

—Estàs fora, m'entens? —ordena en Badal fent tremolar les parets—. Fora! No et vull veure treure el nas per aquí més, m'entens?! Estàs fora!

El cop de porta que dono en entrar al despatx d'en Badal, ressona per tota la comissaria. Però era ella o la cara d'aquell cabró. Durant uns segons em quedo palplantat amb el cap cot i els ulls tancats. Em sento impotent. L'intendent té raó: si esbrino qui va agafar els diners i el mòbil, l'Arbó se'n sortirà amb la seva. La veritat és l'única arma que tinc, i ara mateix dispara contra mi.

L'Àngels em mira amb ulls inquisidors des de l'altra banda del despatx. Sé que ho sap. Sé que sap què els haig de dir perquè les fines parets els ho han xerrat.

—No anirem a judici, oi? —es lamenta, amb duresa—. Tenies raó... quant? Tres, quatre anys? És això el que t'ha dit l'intendent, oi?

—Àngels, jo...

—No serà veritat!—s'emprenya la Paula.

—Àngels... no puc fer-hi res. La punyetera burocràcia és el que té...

—La burocràcia no, Toni, la merda del món on vivim —respon mentre s'aixeca intentant contenir-se—. Jo no puc més, estic...

El suau grinyolar de la porta obrint-se atura la conversa i una notable hostilitat impregna l'ambient del despatx, quan l'intendent en cap hi entra.

—Bé, suposo que el senyor Grau us ha fet cinc cèntims sobre què passa, oi? —els diu marxant amb parsimònia cap a la seva cadira alhora que llença una carpeta damunt la taula—. Tenim un problema amb el cas d'en Pau.

L'odi en els ulls dels Ivars és força evident. Amb els cossos en tensió se'l miren gairebé sense respirar. L'Àngels gira cua i torna a seure a la butaca, lluny de tots nosaltres. No puc arribar a imaginar què li pot estar passant pel cap.

—No he tingut temps de dir-los res. —La falta de respecte amb la qual els tracta em fastigueja.— Has entrat massa aviat.

—Quin problema pot haver-hi, ha confessat o no ha confessat? —deixa anar la Paula mentre em mira de reüll— Ha dit o no ha dit que va matar el meu pare?

—Eh, tothom tranquil que jo només soc el missatger —exigeix en Bada, ensuperbint-se amb el coll estirat i els braços creuats—. A veure, què els has explicat?

—No res, ja t'ho he dit.

—Molt bé... —afegeix mentre es disposa a fullejar la carpeta de l'expedient—. Mireu, la cosa és ben senzilla, la dona que hi havia al meu costat era de la fiscalia i, segons ella, no es pot demostrar que en Sebastià tingués intenció de robar en Pi ni d'assassinar-lo, per tant vol oferir un pacte, de dos a quatre anys... encara està per veure.

I dit això tanca la carpeta i torna a entrecreuar els braços.

—Però què collons diu?—protesta l'Ivan.

—Però si ha confessat! Que vol dir que no el va assassinar? —insisteix iradament la Paula fent escarafalls amb les mans—. Ens pren el pèl? Ell ha dit que el va matar, la mare ho ha escoltat!

Passo la mirada a l'Àngels, sembla absent. Segueix asseguda a la butaca sense moure's i mira per la finestra com si aquella conversa no anés amb ella. Amb els braços caiguts damunt les cames sospira de tant en tant mentre mou el cap, decebuda.

—Calma, si us plau, calma —demana en Badal inclinant el cap per llençar-li una mirada de celles altes a l'Ivan, qui havia fet un pas endavant—, que ningú s'escalfi. Escolteu, en Sebastià Arbó és culpable d'haver mort el vostre pare, sí, en això no hi ha cap dubte, però el problema no és aquest. Mireu, tal com li he explicat al Grau, s'ha entestat a dir que tot va ser un maleït accident i malauradament no tenim proves que puguin demostrar el contrari. És la seva paraula contra la nostra i la fiscalia no anirà a judici si no ho té clar. No volen arriscar-se.

—No aneu massa de pressa? —pregunto desafiant. No deixaré que se'n surti fàcilment—. No hauríeu de parlar primer amb la forense per corroborar la història?, vull dir, algun professional no hauria de verificar això de l'accident?

En Badal em mira amb aires de suficiència.

—Ja ho ha fet, Grau, i ens ha passat un informe positiu.

—Ja? Ho veig molt precipitat —comento, mirant el rellotge—. No fa ni cinc hores que heu detingut en Sebastià Arbó.

—Què passa, ara dubtes de la nostra professionalitat? La doctora Molí ha estat treballant des que l'hem arrestat. Ell ha fet una primera declaració davant d'ella i això li ha permès fer les constatacions necessàries. No hi ha cap dubte que un accident d'aquest tipus, amb l'angle i l'arma que segons ha declarat en Sebastià va utilitzar, és factible. En Sebastià era ajupit quan en Pi va ensopegar...

—Suposadament va ensopegar.

—... sí... suposadament —repeteix l'intendent amb les dents premudes i una incòmoda mirada que segur em maleeix—, va ensopegar i això va afavorir la força de l'impacte. Va morir en pocs segons. És trist, però és així. —M'ofereix una segona mirada de reprovació.— Així doncs, repeteixo, segons la fiscalia serà molt difícil demostrar l'assassinat i per tant, és millor començar a parlar d'homicidi involuntari... el mòbil que teníem, el robatori, amb la declaració del senyor Arbó queda descartat, així que... és inútil insistir-hi més.

—De veritat que l'has cregut? —insisteixo—, us heu empassat aquesta merda?

—Ja hi som! Collons, tan difícil és d'entendre? És igual què pensi jo, Grau, perquè la fiscalia i de retruc el jutge instructor, que com bé saps és qui té la darrera paraula, sí que ho han fet. S'ha de pensar que iniciar una nova investigació és temps i diners que aniran en detriment d'altres casos oberts i més actuals. Ja tenim el culpable.

—I això què vol dir? —pregunta l'Ivan situant-se al costat de la seva mare—. Deixareu que se'n surti? Feu la vostra puta feina, coi!

—Tranquil, noi, que jo no he dit això —es molesta l'intendent. Engrandeix els músculs en senyal de dominació—, he dit que...

—De dos a quatre anys... —afirma amb duresa l'Àngels sense deixar de mirar per la finestra—, ha dit que l'assassí del vostre pare quedarà lliure en dos anys, no ens enganyem...

—Encara està per veure...

—No em prengui per imbècil, si us plau, ni per una dèbil ploranera —incorpora el cos regalant una mirada de fàstic al Badal—. He llegit algunes coses sobre lleis durant aquests anys, senyor i li puc assegurar que sí, que quedarà lliure, perquè tot i condemnar-lo a quatre anys, podrà sortir amb permisos, o per bona

conducta... dos anys per assassinar en Pi. —Es nota la ràbia en la duresa del seu rostre, en la seva veu mentre prem amb força la mà de l'Ivan. — Dos anys per haver destrossat la nostra família, això és el que ens mereixem, oi?, ell es passarà dos anys sense la seva família quan a vosaltres us ha condemnat a viure sense el vostre pare, sense poder menjar adequadament, ni vestir-vos... no puc més...

Es desfà mentre parla. Per primera vegada en tots aquests anys sento que s'ha rendit.

—Mare, si us plau. —La Paula l'abraça, amb el seu escalf intenta aplacar el seu plor, el seu dolor. — Tot allò ja és passat, recorda que ara tinc una bona feina i no ens estem de res, d'acord?

—Escolta, Badal?, dona'm uns dies, investigaré una mica més. Sabent el que sabem ara potser puc agafar un camí diferent i aconseguir alguna cosa.

La meva obstinació sembla molestar encara més l'intendent.

—No n'has tingut prou amb catorze anys? No hi ha proves ni testimonis d'aquella nit, Grau, què vols fer-hi? —s'excusa l'intendent Badal amb veu paternal. La hipocresia del seu somriure em regira l'estómac—, collons, de veritat us és tan difícil d'entendre que és impossible demostrar que va matar en Pi conscient del que feia ni que hagués preparat l'assassinat?, impossible! I, com he dit, fins i tot l'informe forense ho corrobora. A més, recorda que el tenim per casualitat, perquè van robar al seu bar. Ens va donar voluntàriament les seves empremtes.

—Ja, però si hagués sabut que havíem trobat una dins la cartera, segurament no ho hauria fet. Us està entabanant, no ho veieu? Ha tingut catorze anys per a embastar una defensa. Estava molt tranquil durant l'interrogatori, gairebé semblava que sabia què havia de dir.

—Potser sí, però, insisteixo, les proves són el que val en un judici i no en tenim cap per acusar-lo d'assassinat o homicidi greu, no hi ha més i no ens cal donar-hi més voltes, ho sento.

—Seguiré la pista dels diners. Aniré a parlar amb en Sisco Marès. Amb el temps potser ha recordat alguna cosa més.

—Amb el vagabund? I que et podrà dir aquell poca pena? A més, ves a saber on és o si és viu, i ves que no fos ell el lladre!

—Impossible!, va ser escorcollat allà mateix i no li van trobar res al damunt, no recordes?

—Potser ho va amagar pels voltants per tornar més tard a buscar-los, carai, Grau, que sembles novell!

—Però què t'empatolles?, segons l'informe anava tan torrat que amb prou feines podia caminar, com vols que pensés a robar els diners i amagar-los? Igualment vau escorcollar el carrer, oi?, i no vau trobar res.

—Pensa el que vulguis, Grau, però no saps on para aquell home ni si és viu.

—Jo sé on és i és ben viu —confesso, davant la sorpresa d'en Badal—. Fa quatre anys el seu nom va aparèixer en un cas.

Passen uns segons abans que pugui reaccionar.

—Però... i si trobes on van anar a parar els diners, què? —arrenca, orgullós—, només reforçaràs la defensa pròpia, coi, pensa, Grau! Ara mateix a l'Arbó només se'l podria detenir per assassinat si demostréssis que va matar en Pi per robar-li, no ho entens?, és que no hi ha ningú que ho vulgui entendre?

—Quina merda és aquesta?—murmura l'Ivan.

—Sí, és una merda, noi, però és el que hi ha. Insistiré les vegades que calgui fins a fer-vos-ho veure, fins que ho entengueu: si es troben proves que descartin el robatori, en Sebastià podria no ser acusat ni d'homicidi involuntari i si hi ha una mínima opció d'accident, s'hi aferraran i aleshores pot sortir lliure. Us voleu arriscar?, realment és això el que busqueu? —pregunta, mirant la família paternalment—. Sé que és dur de sentir-ho, però feu-me cas, conec com funciona aquest món i l'única opció és el que la fiscalia us ofereix.

L'Ivan mira la Paula i aquesta a l'Àngels, a qui la mirada se li ha tornat a perdre més enllà de la finestra.

—Aneu, parreu amb ell... —insisteix en Badal amb un irritant to tendre de veu—. Mireu, l'accident no ha estat mai una teoria perquè no se'ns va acudir, però ara... la declaració d'en Sebastià té sentit. Dol i molt i no em puc arribar a imaginar la

frustració que sentiü després de tants anys, soc el primer que voldria veure aquell fill de puta tancat...

—Doncs, no ho sembla —acuso—, no ho sembla.

—Penseu el que vulgueu, però no puc fer res, només avisar-vos que esteu sols.

—No és res nou —murmura l'Àngels. La duresa en aquelles paraules es reflecteix en la fina línia que és ara la seva boca. Ens ha mirat a tots dos i ha caminat cap a la porta sense esperar resposta—, res nou.

Després d'aquestes paraules, en Badal, amb un posat ofès, marxa del despatx i ens deixa uns minuts per parlar. Abans de sortir per la porta, però, em dedica una darrera ullada. Vol que els convenci. Ni ho intentaré.

L'Àngels, qui segueix asseguda a la butaca amb la mirada fixa a l'exterior, de tant en tant parpelleja i sospira mentre s'eixuga les llàgrimes que rodolen pel ser rostre. Ara mateix no soc capaç de saber què passa pel seu cap i això és nou per a mi. Pensant a consolar-la faig un pas cap a ella, però s'avança al meu moviment i aferrant-se amb ràbia als recolzabraços, s'empeny per aixecar-se. Em mira amb calma. La buidor que veig en els seus ulls em fereix l'ànima.

—Tot això és una merda, sents? —es queixa l'Ivan donant un cop de puny a la taula—. Una gran merda! Per què ens has trucat si no l'anàveu a tancar? Ell, accident o no, va assassinar el meu pare, no pot quedar lliure!

—Tranquil, Ivan, que en Toni no té la culpa de tot això —defensa l'Àngels. Em somriu minsament—. Ell sempre ens ha ajudat, no és just el que dius i ho saps. Mireu, volem justícia pel pare, oi?

—No, a hores d'ara jo vull la veritat —assegura la Paula amb el rostre enrabiats—, és l'única que ens pot ajudar. La justícia ja veus fins on ens ha dut...

—Jo... I si la veritat és aquesta, la que diu en Sebastià? Hi heu pensat? —pregunta l'Àngels—. Jo no vull fer-ho, però, i si és així?

—Com pots dir això, mama? —li recrimina la Paula—. Què passa, et rendiràs?

—És clar que no, filla, però és que...

—No, és impossible que aquell paio digui la veritat, tu què dius, Toni?

Però la pregunta de la Paula se l'empassa l'aire, ja que la falta d'encaix d'alguns punts en la declaració d'en Sebastià no sé per on agafar-la i he desconnectat de l'entorn.

—Toni?—insisteix la noia.

—Què passa, Toni? —l'Àngels sembla recelosa—. En què penses?

—Eh..., no res..., res, el meu instint, que m'està fent ballar el cap. És que he vist en Sebastià massa tranquil allà dins, ni tan sols m'ha semblat creïble el seu penediment, però ja sabeu que jo em malfio de tothom.

—Espera, Toni, creus que en Sebastià menteix, oi? —s'il·lusiona la Paula—. Ei, et coneixem i tu no creus això de l'accident! De ben segur t'ensumes alguna cosa.

«Sí, Paula, però només és un simple pressentiment i amb ell no anem enlloc».

—Eh, no us entusiasmeu gaire amb el que us diré, però sí, crec que menteix.

—Però, per què ho hauria de fer? —pregunta l'Ivan—. Mentir per inculpar-se és d'imbècils.

Em dirigeixo a la finestra i hi recolzo el cap. La pluja em regala una fredor que el meu cervell agraeix. L'Àngels és al meu costat i amb la seva mirada em demana respostes.

—Què ha passat? Esperava que la seva declaració ho aclarís tot, però... collons!, només ha embolicat encara més la troca.

—A què et refereixes, Toni?

—No sé, Àngels, però si pensem que no va ser un accident...

Per segona vegada em quedo una estona en silenci perdut en els meus pensaments. M'agraden les coses molt clares i la declaració d'en Sebastià només m'ha regalat un intens mal de cap.

—Ei, què et preocupa tant, Toni? —em pregunta l'Àngels fent-me estremir quan suaument posa la seva mà damunt la meua espatlla—. Au, deixa-ho anar d'una vegada!

—Eh?... si, perdoneu... jo, és que no sé què pensar, és fotut, molt fotut. En la declaració d'en Sebastià hi ha coses que no s'entenen. Deixant de banda el fet de si es pot causar o no aquest tipus de ferida en un accident, aquí m'agradaria una segona opinió, no em crec que obrís la cartera per saber on vivia, quina estupidesa és aquesta? Si passa una cosa així truques a la policia o marxes, però no busques

la cartera per saber on collons viu! No, la va obrir per agafar alguna cosa que el vostre pare hi duia dins. I estic segur que no eren els quatre xavos del jornal.

—Però què et fa estar-ne tan segur?

—La condició humana i el meu instint, Paula. Aquell home estava molt tranquil, però s'ha posat nerviós quan li hem parlat de la cartera, no s'esperava l'empremta i de seguida s'ha posat a la defensiva dient que no havia agafat res. Si alguna cosa he après en tots aquests anys, és que assegurar tan de pressa, és mentir. Sí, crec que això que ha dit de voler saber on vivia ha estat la seva sortida ràpida i prou. No sé, un interrogatori tan ben preparat i patina en una cosa tan simple... no, ell no sabia res de la cartera, ni de l'empremta i s'ha posat nerviós quan ha hagut d'explicar per què va obrir la cartera si no era per a robar... mentia, però, per què?

Els pensaments se'm tornen a perdre per la finestra al so dels meus sospirs. Sé que aquestes no són les respostes que la família Ivars esperava i sento que els he decebut.

—S'ha complicat tot... —murmuro passant-me la mà per la cara—. S'ha descartat que el mòbil de l'agressió fos el robatori, perquè... Em sap greu dir-ho, però en Badal tenia raó en una cosa: com podia saber en Sebastià que el vostre pare duia diners al damunt? Vosaltres mateixos heu dit que no tenien relació. I si no ho sabia, per què voldria matar-lo? No, no té cap sentit.

—Però no ho poden fer això, ha de ser il·legal!

—Il·legal... —murmuro amb un petit somriure—. Moralment reprovable, potser sí, però no il·legal i us asseguro que em fot admetre que en Badal té raó, però és així. No tenim res... zero proves, zero indicis... i us puc assegurar que la fiscalia no es llençarà a la recerca de l'impossible, és temps i diners que no tenen. Han detingut l'assassí del vostre pare i a més ha confessat, cas tancat i medalla penjada. Com diu el Badal, escac i mat!

Em frego les temples amb els índexs sense deixar de mirar la família. Em sento un imbècil.

—I aleshores on van anar a parar els diners? —inquireix la Paula—. Si no els va agafar aquell cabró, qui va ser?

—No ho sé, però no van poder desaparèixer per art de màgia. Així doncs, una de dues: o en Sebastià menteix o hi havia algú més aquella nit. L'Arbó, després de remenar la cartera per a buscar ves a saber què, perquè com he dit no podia saber que en Pi duia diners, la llença a terra i algú la retorna... però qui? I, per què? És aquesta persona qui ha robat els diners i en Sebastià diu la veritat?

—Potser aquesta persona volia despistar-vos perquè no descobríssiu que hi havia hagut un robatori...

—Al contrari, Paula, que la cartera estigués molla ens va assegurar que algú l'havia agafada. Ens pensàvem que havia estat l'assassí per a robar, però ara... ho veieu?, encara queden massa coses a l'aire.

De sobte un mig riure idiota emergeix de dins meu i deixa bocabadada la família Ivars.

—Que llest, mare meva, que llest! —murmuro encara amb el riure d'imbècil a la cara—, que llest!

—De què parles?

—Collons, Paula, aquell cabró ens ha passat el mort i ara som nosaltres els qui hem de demostrar que no va ser cap accident, i no tenim res!

El cop de peu que li foto a la cadira fa evident la meva frustració.

—No ho veieu? —els dic amb un fil de veu—, és un cul de sac.

—Eh, Toni, no és culpa teva...

—Ara per ara l'única manera que tenim perquè en Sebastià sigui acusat d'assassinat o homicidi voluntari és demostrar que coneixia el vostre pare i que es va endur alguna cosa de la cartera. Això podria crear un dubte, però així i tot, la fiscalia tindrà la darrera paraula i ja hem vist el seu interès... És frustrant, però no sé per on tirar.

Les nostres mirades es barregen. A l'Ivan se li nota la vena de coll i la Paula mou nerviosament els dits. La tensió és evident.

—A hores d'ara jo ja només vull saber la veritat —diu l'Àngels abatuda—. Si va ser un accident ho puc arribar a acceptar, però vull que es pugui demostrar.

—I jo també, Àngels, però no puc fer aparèixer proves del no-res —em lamento—, i per molt que busco i busco no trobo sortida...

—I l'Eudald?, ara sabem que en Sebastià i ell es van veure aquella nit, potser té alguna cosa a dir.

—L'Eudald va morir anys després en un accident, igualment no crec que pogués dir-nos gaire cosa més, tenia la memòria menjada per l'Alzheimer. No podem saber mai si és cert tot això dels còmics.

—Aquest cabró s'ho ha preparat tot massa bé... però a veure, si traiem l'Eudald qui ens queda, en Sisco? —pregunta l'Àngels—. Que me'n dius d'ell? El vau descartar massa de pressa.

—Bé, jo no vaig parlar mai amb el Sisco perquè quan vaig arribar en Badal ja se l'enduaia, però aquell pocapena no hi estava implicat... No sé, nois, tot això ho hem repassat milers de vegades i sempre acabem igual. La senyora Muntaner va jurar i perjurar que va veure com s'apropava al cos d'en Pi quan aquest ja era a terra i ara sabem que no el va matar.

—Ja, però si en Sebastià diu la veritat, és possible que sàpiga alguna cosa dels diners o del mòbil, no? —comenta la Paula. En els seus ulls es pot veure un bri d'esperança—. I si els va agafar ell?, qui sap, potser va remenar la cartera i va veure què hi duia el pare, si és que duia alguna cosa.

—No volies un camí per on tirar? —diu l'Ivan—. Doncs, apa, aquí el tens.

—És una possibilitat encara que, no sé jo... segons l'expedient quan el van escorcollar aquella nit no duia res al damunt, la seva vella motxilla plena de coses seves i prou —comento. vacil·lo perquè no acabo de veure clar el camí—, però si va agafar ell els diners, voldrà dir que en Sebastià potser diu la veritat... ho veieu, oi?

—Sí, ja ens ha quedat clar, però volem saber la veritat —s'enorgulleix la Paula passant els braços per les espatlles de l'Àngels i provocant un somriure de confort d'aquesta—. Només volem saber per què va morir el pare... malgrat el que descobreixis...

—Bé, faré el que pugui —prometo, avançant cap a ells—. Escolteu, en Badal no m'ha donat permís per endur-me l'expedient del cas perquè el dona per tancat i no vol saber-ne res més, però això no m'aturarà. Encara tinc molts amics per aquí i alguns favors per cobrar-me, així que seguiré investigant, pel meu compte, però investigant.

Marxem de comissaria sense acomiadar-nos de ningú, això sí, amb la mirada d'en Badal —palplantat al mig del passadís— perforant-nos el clatell. Aquest cabró mai ha sabut dissimular el seu malestar. M'ha decebut tant... Què fa, quinze, setze anys que ens coneixem?... no fa ni dos dies, què dic dos dies, ni tres hores!, haguera posat la mà al foc per la seva integritat i, ara... quanta merda més deu haver tapat? Potser aquesta és la recompensa a la seva meteòrica carrera professional, de policia base a intendent en cap en poc més de sis anys. El sistema és una merda.

En silenci miro de reüll l'Àngels, encara plora i això em destrossa. I l'Ivan?, l'Ivan prem els punys amb força per intentar contenir la ràbia... l'única que sembla una mica més sencera, però només una mica, és la Paula; però aquest sempre ha estat el seu tarannà... sovint em recorda que en calent no és bo pensar, que s'ha de deixar refredar la mala bava abans d'actuar i, com sempre, té raó.

Què ha passat allà dins? Un home influent; falta de proves; una confessió teatral, amb llàgrimes incloses i... ja no hi ha assassinat? I tot per estalviar-se uns quants calés? Sabia que el món estava podrit, encara que no fins a quin punt. Però ja ho diuen, qui paga mana i, pel que es veu, en aquest cas, en Sebastià s'ha cobert bé les espatlles. Un home influent, ha dit en Badal... i es pot saber què ha fet per arribar a ser tan necessari, a part de mantenir calentes les goles del barri a base de cervesa i cigalons?, au, no fotem!

I l'entrevista?, quina farsa més absurda! Els Ivars no estan preparats per un cara a cara amb l'assassí d'en Pi. Aquesta ximpleria els farà mal, ho sé. Però si l'Àngels ni tan sols ha aguantat a l'interrogatori, imagineu-vos si el té davant! I jo que tenia l'esperança que avui fos un nou dia per a ells... i ara, ara crec que tot plegat no els traurà del pou, si més no a ella, al contrari, serà com una llosa que la submergirà fins al fons.

—Bé, ja heu sentit al Badal, en principi dijous a les 17,00 h us esperen, encara que et trucaran, Àngels, per a confirmar-ho—els dic abans d'acomiar-nos—, us voldran convèncer que en Sebastià és un tros de pa.

—Que no vagin per aquí perquè jo foto el camp de pressa—s’emprenya l’Ivan—, aquell cabró no ens prendrà el pèl!

—Eh, tranquil, campió, sé que tot això és una merda, però no podem fer-hi res. Són ells contra nosaltres i per ara van guanyant.

—Dos dies...—murmura l’Àngels estrenyent l’Ivan—. Només dos dies...

—Quina ràbia que fa tot plegat.

—Sí, m’ha vingut ganes de fotre-li una hòstia al Badal quan ha dit que no volien allargar més el tema, que és millor per a nosaltres matar-ho d’una vegada—respon la Paula amb veu amarga—. Quina ironia, oi?, després de catorze anys ara es preocupen perquè tot acabi de pressa.

—Ja... és el que té l’època d’eleccions, els marrons millor solucionar-los aviat. Bé, família, m’hauria de posar en marxa ja—miro el rellotge per a no mirar-los a ells—, el temps corre i hi ha molta feina a fer. Abans d’anar a veure en Sisco Marès, intentaré passar per l’arxiu de comissaria sense que en Badal s’adoni, vull donar-hi un darrer cop d’ull.

—Ell ha de saber alguna cosa—assegura la Paula—. Va estar uns minuts sol amb el pare abans que arribés la policia.

—A veure què diu i qui sap si es recordarà d’alguna cosa!—deixo anar amb poques esperances—. Ara em penedixo de no haver-lo interrogat jo mateix aquella nit.

—I per què no ho vas fer?, no era teu el cas?

—Sí, Paula, però era la nit de Nadal i, no m’interpretis malament, si us plau, però hi havia pressa per enllestir. Ens van dir que en Sisco anava molt borratxo i vaig pensar que en Badal tenia raó, millor que se l’endugués a passar la mona i ja parlaria amb ell l’endemà, però... quan vaig arribar ja l’havien deixat marxar, es veu que estava força nerviós i..., en fi, el que ja sabeu, que jo no vaig poder parlar amb ell i em vaig refiar d’allò que es va escriure a l’acta policial.

Quan estic a punt de girar-me per a seguir el meu camí, l’Àngels, en silenci fins al moment, fa un pas endavant i m’agafa les mans com tan sols ella ho sap fer,

mentre fixa la seva mirada en mi... fa tant de temps d'aquesta calidesa que no puc evitar reviure aquella plaent excitació que antany em provocava i que mantinc soterrada per no ferir els sentiments dels qui ens envolten.

—Són uns malparits, malparits ells i malparit en Sebastià!—deixa anar amb ràbia—. Toni, no sé si podràs trobar alguna cosa , com tampoc si aconseguirem justícia pel Pi, però igualment gràcies.

—Sí, gràcies—reconeix l'Ivan—, sense tu fa temps que ens haguérem rendit. Nosaltres i ells. Ets un paio amb principis.

—No sé què passarà família, però us puc assegurar que lluitaré fins al darrer segon—prometo, avançant cap a ells—. Aneu a casa i descanseu, els pròxims dos dies seran durs.

Amb aquesta promesa marxo arrossegant els peus. El cap em bull. Sé per on haig de començar, sé on haig d'anar, però no sé què és el que busco. A més tinc por... I si no trobo res?, i si fracasso i no els regalo la tranquil·litat que necessiten? I si tot plegat acaba en un nou desengany? La meva intuïció em diu que en Sebastià amaga alguna cosa i que és culpable d'assassinat, però la intuïció d'un no és vàlida davant un judici.

I si tinc raó, Pi, què coi buscava en Sebastià a la teva cartera? Què duïes que era tan valuós?

L'olor de paper vell d'aquell soterrani em porta molts records. Tardes senceres havia passat regirant fulls en aquell arxiu. Milers de proves, d'evidències, de declaracions i d'altres mostres de casos no tancats, oblidats en aquell impersonal lloc. Es pot arribar a pensar que en l'època en la qual vivim, on la tecnologia ens empeny cap a la comunicació humana, això de les caixes amuntegades de mala manera ja és història, però no, pel que es veu encara no ha nascut el geni que pugui enviar pel núvol les proves físiques d'un cas.

—Com va, Llorenç, alguna novetat? He portat el dinar —saludo al rodó policia que custodia la porta. L'he enxampat llegint un còmic d'en Batman—: unes bones hamburgueses. Coi, cada cop tens menys pèls al cap!

—Potser sí, però t'asseguro que segueixo amb els collons ben negres, carallot! —em respon amb un somriure. M'alegra veure que manté el seu peculiar sentit de l'humor—. I ara em diràs per què me'ls has vingut a tocar?, no crec que sigui només per dinar amb mi.

—Volia l'expedient del cas d'en Pau Ivars, el número 56...

—No cal que me'l diguis que me'l sé de memòria —murmura, per després mirar-me interrogativament per damunt les ulleres—. Quan he sentit que hi havia un detingut i que havia confessat m'he jugat un enciam què no trigaria a veure't per aquí. Els de la teva pasta necessiteu tocar paper i no tecles d'ordinador per posar les idees en ordre, oi?

S'aixeca de la cadira amb parsimònia i surt de darrere el taulell per obrir-me la porta. Fa temps que no ens veiem, però m'alegro que la seva coixesa —fruit d'un accident de trànsit ara farà uns mesos— ja no és tan evident.

—Això, i que ja no tinc accés a l'arxiu digital, recordes?, ja no soc policia.

—Collons, Grau, què passa? T'ensumes res, oi?

—Només és un pressentiment. No m'enduré l'expedient, sols vull algunes fotos de les declaracions i altres anotacions, per tenir-ho a mà quan vulgui. Té, aquí tens el permís d'en Badal.

—No fotis, Grau, que m'ha trucat fa uns minuts. Et coneix company.

—I què t'ha dit?

—Que no t'haig de deixar passar, que estàs fora —reconeix, aixecant les espatlles—, però jo no sé qui entra si la porta és oberta i m'ajupo a recollir el llapis que m'ha caigut, m'entens?

—Llorenç jo...

—Ep, a mi no m'has de donar explicacions, company, però, coi, amb les vegades que has vingut, com és que no t'has fet ja una còpia de l'expedient? T'haguessis estalviat temps i mals de cap! Au, ja saps on és! —diu, mentre assenyala la porta i deixa anar el llapis que du a la mà—. I deixa-ho tot com estava, que després les hòsties me les enduc jo!

—No caldrà, rondinaire, que no remenaré res.

—És curiós que ara que han detingut al culpable no vulguin investigar, no creus? Quins sants collons tenen, coi!

—Bé, ells creuen que ja tenen el cas tancat, però, no, Llorenç, encara no està tot dat i beneït!

Somric. En Gabriel Llorenç és un gran amic. Ell em va ajudar molt quan vaig ser jubilat —per obligació— ara fa uns tres anys. Sempre he pensat que les baralles de bar són el més baix que ens podem trobar a la nostra feina, borratxos intentant demostrar qui la té més llarga i poca cosa més, i que els assassinars o robatoris, en canvi, són figues d'un altre paner, una categoria de delinqüents que donen un gran prestigi en detenir-los. Per això vaig entrar a la divisió d'investigació criminal, volia detenir delinqüents de veritat. Si ho hagués sabut... si algú m'hagués explicat com acabaria la meva actuació al més pur estil Dick Tracy —lluïtant en solitari contra els gàngsters més buscats de la Sagrera— segurament m'hauria quedat al bar separant els dos avis que, plens de conyac, s'havien escalfat per una partida de dominó, i no saltant per damunt de gent innocent. Però no, vaig pecar de vanitós deixant que l'ambició pensés per mi... i la va cagar:

era estiu, època de calors insofribles i sueres oloroses, quan recorriem els carrers de Barcelona investigant una sèrie de robatoris a la gent aturada davant els semàfors, que ens feien anar de bòlit. Arribaven en bicicleta, esperaven el moment adient per actuar i tiraven de la bossa, cartera o el que veiessin que ja els podia anar bé. Així havien arribat a fer furts per valor de més de trenta mil euros; ja que moltes vegades actuaven en semàfors situats davant d'alguna entitat bancària i, és clar, surts del banc i, pam!, s'ho enduen tot ben fresc! A la central treballàvem pensant que era una banda perfectament organitzada, estudiosa del terreny i coneixedora del treball policíac, doncs, controlava perfectament els temps pels furts i les fugides. I jo, que en aquella època no vivia un dels meus millors moments, acabat de separar (la meva dona mai va entendre la meva obsessió per en Pi) i amb un preadolescent a qui no sabia si estampar contra la paret o abraçar, no vaig tenir més idea que anar per lliure. Somiava amb el prestigi d'aquella gran detenció.

Els vaig veure des del bar on era pels dos vells escalfats amb el sis doble i em vaig adonar que esperaven. No tenia gaire temps, en segons el semàfor que tenien al costat es posaria en vermell i la gent s'aturaria. Vaig sortir a tota brida i m'hi vaig llençar al damunt. En un tres i no res tenien les manilles posades... havia detingut a una parella de ciclistes que esperaven els seus fills per sortir de passejada. Però encara pitjor va ser saber que els lladres de veritat esperaven a l'altra banda de la Meridiana i que van tenir una visió privilegiada de tot el que passava. Naturalment van fotre el camp al moment i van desaparèixer de Barcelona. Mesos més tard els van detenir a la Jonquera quan intentaven travessar la frontera, després d'haver provocat una mort a Girona amb el seu *modus operandi*. Aquella actuació va fulminar la meva carrera dins la unitat d'investigació i de pas, dins la policia; tot i que, gràcies a la meva impecable trajectòria anterior, vaig aconseguir signar una prejubilació pactada. D'aleshores ençà, m'he anat guanyant la vida com a detectiu i puc dir que a part de les infidelitats, també ha estat gràcies a alguns casos que en Gabriel Llorenç m'ha passat, que he sobreviscut.

—A veure si netegem una mica, això està fet un fàstic! —crido des del darrer passadís mentre no paro de tossir per la pols acumulada—. És que no ve ningú?

—El majordom ha fet festa avui, no et fot!—em respon en Gabriel—. La pròxima vegada avisa i fotré una bona llepada per tenir-ho tot ben net i polit, a punt per al senyoret.

Contemplo amb una ganyota la caixa de proves en el cas d'en Pi, fot pena. Sempre que l'obro m'atabalen els mateixos dubtes, de veritat no vam ser capaços de trobar res més? De veritat només tres persones van poder oferir el seu testimoni?; vam anar massa de pressa, per allò de la nit de Nadal i les festes. Només una cartera, amb fotografies personals i la seva documentació, i la impressió de l'empremta trobada, acompanyen l'expedient del cas, on es troben les declaracions del vell de la caputxa groga, l'Eudald Cassà, qui va assegurar que en Pi havia pujat pel carrer Portugal fins a Pegàs i ara sabem que va ometre parlar de la trobada amb en Sebastià, i que si ho hagués fet, haguérem anat a parlar amb ell i... bé, és igual, no va ser així i no ho podem canviar. També la declaració de la dona del primer pis que va veure com el vagabund s'apropava al cos del Pi, de fet va ser ella qui va trucar a la policia, i la del mateix vagabund, en Sisco Marès, que, segons l'informe, va ser escorcollat pel Badal in situ, no trobant-li res, i va declarar que només s'havia apropat per saber si estava bé, després havia demanat ajuda. Totes aquestes declaracions van ser investigades i corroborades. Ni tan sols les càmeres dels voltants van aclarir-nos res, les dues que hi havia al carrer del Pegàs estaven dirigides en sentit contrari, direcció a la Meridiana i la del carrer Portugal, per on sempre havíem pensat que aquell cabró havia fugit, s'havia fet malbé a causa de la inclemència meteorològica d'aquella nit; un fort cop de vent se l'havia endut de lloc. Aquest era el trist expedient en el cas de l'assassinat d'en Pi. Patètic, oi?

—Tantes vegades com has vingut i encara no m'has dit mai per què t'interessa tant aquest cas —diu en Llorenç, escalfant-me amb el seu alè el clatell.

—Collons, quin ensurt m'has fotut! —bufo mentre l'aparto una mica—. Si no t'ho he dit, és perquè no m'ho has preguntat.

—Càgum l'ou amb el senyoret! A veure, Grau, per què plores tant per aquest cas? Per això et va deixar la dona? Per què et vas fotre al llit amb la vídua?

La contundència de les seves paraules m'agafa desprevingut. Sé que corren un munt de rumors a comissaria, però fins avui dia ningú ha tingut els nassos de dir-m'ho a la cara.

—Eh?... que coi t'empatolles! Au, no diguis bestieses, animal! No hi té res a veure l'Àngels en el meu divorci, el cas sí, però ella no. La Laia es va afartar de quedar sempre per sota d'en Pi i prou.

—Quins pebrots tens, de veritat vols fer-me creure que beneficiar-te a la vídua no hi va tenir res a veure?, collons, Grau, que la gent no és imbècil. Però si et comportaves com si fossis el cap de la família!... això és un afer de faldilles, a mi no m'enredes, company!

—Estàs malalt, Llorenç! Potser sí que m'he apropat massa als Ivars, però per ajudar-los, coi! En Pi era un bon home que no es mereixia el que li va passar. El van deixar morir en aquell moll i fred terra la nit de Nadal, perdona si això m'afecta! Només vull justícia per a ell.

—Sí, ha de ser molt fotut això.

—T'ho imagines? Estaven a casa, cantant i rient, mentre en Pi es dessagnava sota la pluja. Segurament va passar por quan es va adonar que moriria, per això va agafar-se a l'única cosa que l'apropava als seus, el tren que duia per l'Ivan, el seu fill... — murmuro amb veu trencada—. En el meu cas, el meu pare duia un avió quan va ser assassinat el dia del meu aniversari, ho recordes?

—Hòstia, ja no hi pensava, Grau!

Em posa la mà damunt l'espatlla i somriu.

—De vegades jo tampoc... —asseguro, resignat. Fa temps que vaig perdre l'esperança de saber què va passar. És potser que per això m'he implicat tant en el cas d'en Pi—. Però aquest és un altre tema, Llorenç.

—Collons, ho sento, de veritat, si és que de vegades soc un tros de soca, ja m'ho diu la parenta. Però, coi, Grau, has d'entendre que ho veiem estrany. Apa que jo ajudaria ningú si no obtingués res a canvi.

—Perquè teniu la ment molt bruta, collons! —el renyo amb un somriure mentre li dono uns copets a la galta—. Molt bruta!

—Sí, potser, sí! —riu en Llorenç—. I ara què, quin coi de camí seguiràs?, perquè tens les portes barrades a comissaria.

—El de l'infern, perquè si vols que et sigui sincer, no tinc res clar, idees moltes, però poc més. Per això he pensat que el millor és començar des de l'inici.

I sacsejo l'expedient davant el seu nas.

—Càsum tot, i què esperes trobar en aquest expedient si podries fotre una ponència sobre ell amb els ulls tancats!

—Mai no hi ha prou. Ara tinc una nova perspectiva del cas. Ja no busco un assassí, ara només testimonis o còmplices, així que vull rellegir-me les declaracions amb una nova mirada, potser així puc veure si m'ha passat per alt alguna cosa o no. Necessito estar-ne del tot segur.

—Mira, company, l'únic que espero és que no et fotis en un merder—em diu posant-me la mà a l'espatlla—. Si necessites res, però, aquí estic. No dubtis a trucar-me, Grau, però ves molt amb compte amb el Badal, ja el coneixes i saps que no li agradarà gens que hagi vingut a veure l'expedient. Has d'anar amb mil ulls, Grau, m'escoltes?

—M'estàs cridant a l'orella, així que és difícil no fer-ho, però, gràcies. És gratificant que encara hi hagi algú per aquí en qui pugui confiar.

—Eh, que de ben segur no soc l'únic. Encara tens molts col·legues per aquí. Au, Grau —afegeix, assenyalant-se la panxa amb un somriure bandarrra—, on són les hamburgueses? Aquesta preciositat no s'alimenta de l'aire, saps?

Si em crec que el Sebastià no va robar els diners ni va tornar la cartera a lloc, és molt probable que ho fes el vagabund, en Sisco Marès, perquè no hi havia ningú més per allí, però com i per què?, com va ser capaç d'enganyar-nos a tots? La senyora Muntaner, la testimoni del primer pis, va declarar que va sortir al balcó sobre un quart de dotze de la nit per fer una cigarreta i va veure un bony a terra que li va resultar estrany. Segons després, una persona s'hi va apropar, era en Sisco Marès, es va ajupir i va començar a cridar demanant ajuda, va ser aleshores que la senyora Muntaner va trucar a la policia. Aquesta va trigar uns tres minuts a arribar. La patrulla d'en Badal, en aquella època mosso de base, va ser la primera. Ells van ser qui van retenir el vagabund com a possible sospitós i el van escorcollar, després se'l van endur a comissaria perquè acabés de passar la mona. Va quedar exculpat gràcies a la declaració de la veïna i a no tenir cap signe del crim al damunt, ni sang ni violència, ni diners ni telèfon mòbil, res de res. Segons la seva declaració, descansava tranquil·lament dins el tancat que hi ha just davant el quiosc —dos metres quadrats de reixa blava que assegurin els comptadors de llum dels voltants— quan va veure una resplendor que li va cridar l'atenció. Ni s'ho va pensar a l'hora d'anar a mirar què era i, en anar cap allà, es va trobar la sorpresa. No va veure ningú pels voltants, molt cotxe aparcats damunt la vorera, però el carrer era desert, normal sent la nit de Nadal i amb el temps que feia. Segons ell només es va ajupir per comprovar si aquell home estava bé. Mai va parlar de cap cartera ni de diners ni de mòbils, però va tenir temps d'agafar-los. Tanmateix, on els podia haver amagats?, els agents, a més d'escorcollar-lo a ell, van examinar minuciosament la zona i no van trobar res.

Aquest ha de ser el meu primer pas. Anar a parlar amb en Sisco Marès i preguntar-li per aquella nit. Qui sap?, potser el temps ha estimulat la seva memòria.

Així que, després d'empassar-me gairebé sense respirar l'hamburguesa amb formatge i de prometre al Llorenç que quedaríem per fer unes cerveses, em

dirigeixo a la llar residencial per a gent sense sostre on va ser portat en Sisco Marès —prèvia acceptació d'ell— ara fa uns quatre anys, quan es va refer de la brutal pallissa que uns fills de puta li van propinar pel simple fet de ser indigent. Pel que es veu a quatre xitxarel·los de la zona alta els va molestar que aquell pobre home passés pel seu costat i van decidir donar-li una lliçó. Bé, dissortadament, res de nou, la veritat. Per sort, els seus crits d'auxili van foragitar els atacants i van alertar la gent que per allí passejava. Quan va arribar la policia, el va trobar moribund a la vora del riu Besòs, havia tocat fons. Més de dos mesos van trigar les fractures a curar-se-li —la malnutrició i l'alcohol van jugar-hi en contra— però al final va aconseguir sortir-se'n. Els voluntaris que durant tot aquell temps van estar al seu costat li van parlar d'un centre que l'ajudaria a reviure, a tornar a sentir-se persona, i ell va acceptar.

—Bon dia, voldria parlar amb un resident. —Mai no li vam prestar atenció a aquell pobre home. No ens interessava perquè no tenia les respostes que volíem. Un parell de vegades el vam buscar pel barri, per saber si havia recordat alguna cosa més, però no el vam trobar i va quedar oblidat.— Soc investigador privat. És per un cas d'ara fa catorze anys, ell en va ser testimoni.

—Bon dia i perdoni, però podria repetir-me el seu nom i per qui demana exactament?

—Sí, ho sento, no m'he presentat, em dic Toni Grau, investigador privat i ex-policia, i voldria parlar amb un usuari d'aquest centre, el nom és Sisco Marès.

El noi em mira arquejant les celles, com si li hagué demanat per un fantasma.

—En Sisco Marès?, un segon, si us plau, avisaré la directora del centre.

Dono un cop d'ull pel voltant, està força bé aquest lloc. És acollidor.

—Senyor Grau? —sento que diuen darrere meu. Em giro per contemplar un jove somriure, és agradable la sensació, ho confesso—. Soc l'Eulàlia Deumal.

—Encantant, senyora Deumal —li dic oferint-li una encaixada de mans, que ella accepta.

—Eulàlia, si us plau, m'agrada la familiaritat.

—Doncs, encantat, Eulàlia, em pot dir Toni.

—Bé, m'han dit que busca un tal Sisco Marès.

—Això mateix.

—Doncs, no sé què li ha fet venir fins aquí, però sento dir-li que no tenim cap usuari registrat amb aquest nom. Em sap greu, de veritat.

—No és possible —li deixo anar. Llavors li ensenyo l'informe que duc de l'alta a l'hospital d'en Sisco Marès, de quatre anys enrere—, el van portar aquí ara fa quatre anys, ho veu?, aquí ho diu. I segons les meves informacions encara hi és. Era un sense sostre que va ser agredit per uns joves...

—Li preguntaria d'on ha tret aquesta informació confidencial, però suposo que no m'ho dirà —em recrimina sense ni mirar la informació que li ensenyo alhora que em retira la mà amb suavitat—. Ho sento, potser sí que va venir, però avui dia aquí no hi és. Li prego que accepti les meves disculpes, però no podem ajudar-lo.

No és capaç de mirar-me als ulls, se la veu intranquil·la... serà per l'ombra que s'amaga darrere d'una de les portes i que escolta la conversa des del començament?

—Només necessitaria parlar amb ell uns minuts, res més.

—N'estic segura d'això, però li repeteixo que aquí no hi és. Tanmateix, si no és indiscreció —respon mirant el rellotge alhora que se li escapa una mirada de reüll cap a la porta—, puc preguntar-li què pot necessitar d'ell un detectiu?

—Represento a la família d'una víctima d'assassinat d'ara fa catorze anys. L'home que busco, en Sisco Marès, va ser testimoni del cas.

—Catorze anys?, mare meva!, ha plogut molt des d'aleshores, no crec que sigui capaç de recordar gaire cosa d'aquella època.

—És probable —dic amb un somriure. L'experiència em diu que el coneix, si no, no parlaria d'ell en present ni amb tanta familiaritat—, però no se sap mai... necessito que em parli d'aquella nit. Ara tenim noves proves i nova informació. Li asseguro que no he vingut a jutjar ningú ni a culpabilitzar. Qui sap si quan li expliqui el que sabem pot recordar quelcom que em pugui ajudar.

—Em sap greu, de veritat...

No cal tenir molta parpella per adonar-se que, per molt que insisteixi, no cedirà.

Miro a l'exterior, el cel de Barcelona s'ha tornat fosc gràcies als negres núvols que ara el cobreixen. Sembla que caurà un bon aiguat.

—Bé, no es preocupi, ho entenc. Com li he dit, només volia corroborar amb ell la nova informació.

—Pot buscar a altres residències... si vol li'n dono els telèfons.

—No crec que faci falta, gràcies.

Durant uns segons m'aguanta la mirada, encara que no és capaç d'evitar donar una darrera ràpida ullada a la porta.

—Bé, sembla que està a punt de caure una de ben bona —predic alhora que li dono la mà per acomiadar-me i desvio la mirada cap a la porta. L'ombra encara és allà—. Gràcies pel seu temps, Eulàlia, crec que m'esperaré fora fins que passi la tempesta. No tinc ganes de mullar-me. Si se li acut res més, ja sap on soc...

M'espero a cobert al portal de l'edifici del costat. La tempesta que es prepara ve acompanyada d'un molest fred vent que m'està fent venir tremolor. Contemplo el carrer, tot i que passen cinc minuts de dos quarts de cinc, hi ha poca gent. Llavors uns crits em fan fixar en una furgoneta blanca —decorada amb un rostre cremant a les flames— aparcada gairebé al bell mig d'un pas de vianants, i en el seu conductor, un gran tros de greix que ha baixat del vehicle per intimidar unes noies que travessaven el carrer. Pel que es veu a l'imbècil no li ha agradat que les dues noies li recriminessin, amb tota la raó del món, el fet d'estar mal aparcats al mig d'un pas de vianants. És increïble com ens encega el maleït orgull humà fins i tot quan no tenim raó. Per sort les noies no s'han atemorit davant aquell energumen i l'han fet marxar amb la cua entre les cames amenaçant-lo de trucar a la policia.

Després d'aquesta distracció fixo la mirada en un cadell de bretó que saltironant intenta pujar damunt un banc. Em fa somriure la seva insistència. Tanmateix no arribo a saber si ho aconsegueix o no, ja que una veu darrere meu em fa desviar la mirada.

—Hola, m'han dit que em buscava.

I la sorpresa me l'enduc jo, ja que davant meu no tinc el vagabund amb aparença descurada que m'esperava. La caòtica cabellera de cap i barba que portava ara fa catorze anys, ha desaparegut per donar pas a uns curts pèls grisosos que acompanyen un amable rostre de pòmuls sortints i ulls petits i vius. El canvi m'impresiona.

—És vostè en Sisco Marès? —li pregunto, vacil·lant.

—Sí, jo mateix —assegura amb un mig somriure, que deixa a la vista una dentadura una mica tocada pels anys al carrer—. El recordo, sap? Vostè és un dels policies que hi havia aquella nit. El vaig veure quan em duïen cap a comissaria.

—I es recorda d'alguna cosa més? Va veure a terra la cartera o els diners que duïa la víctima?

M'adono de seguida que he actuat precipitadament, ja que en Sisco Marès fa un pas enrere i posa el seu cos en guàrdia.

—Perdoni, de veritat, no era la meva intenció sotmetre'l a un interrogatori, només volia saber si havia recordat res de nou. De vegades el temps ajuda.

—Què és el que vol després de tants anys? —em pregunta amb mirada recelosa—. Ja vaig dir tot el que sabia, així que no sé en què podria ajudar-lo. Miri, tinc una mica de feina encara i no puc estar perdent el temps, si vol saber res, llegeixi l'expedient, si us plau, i deixi'm tranquil.

I dit això fa mitja volta. No puc perdre'l. La seva actitud el delata. En sap més del que diu.

—Tenim l'assassí! —És l'única cosa que se m'acut cridar.— Aquest matí han detingut el culpable i ha confessat.

En Sisco s'atura i sospira profundament. Potser hauria d'haver començat per aquí en comptes de donar-li tantes voltes a la qüestió.

—És cert això que diu? —mussita, sense girar-se.

—Sí, era l'amo d'un bar, en Sebastià Arbó...

Tinc la sensació que sentir aquest nom l'ha exaltat perquè s'ha posat tens com un pal.

—I si el tenen, per què ha vingut?

Faig unes passes i em situo davant seu, és aleshores que m'adono que té els ulls vidriosos. Amb calma li poso una mà a l'espatlla, de vegades un mínim contacte pot fer caure les petites barreres.

—Escolti'm, aquell home és l'assassí, n'estem del tot segurs. I com li he dit, ha confessat —començo a explicar-li, mirant-lo als ulls—. Però ell al·lega que tot va ser un accident i la família no s'ho creu, per això m'envia. Aquella nit vostè i jo no vam poder parlar, bé, ni aquella nit ni mai, perquè l'endemà ja no el vaig poder trobar, per això li demano que faci memòria, recorda alguna cosa que em pugui ajudar?

—Però, jo... jo no sé més del que vaig declarar... a més tinc els records ennuvolats, m'havia pres un parell de cerveses...

—Només un parell?

Si no recordo malament, a l'informe deia que en Sisco Marès anava massa begut per fer declaracions aquella nit.

—Sí, la Linda, la senyora de la botiga de fruita i verdura que hi ha a la Cantonada amb la Meridiana, de tant en tant em regalava una. De vegades les guardava, per això aquella nit en tenia dues. Per què?

—Res, coses meves. En fi, miri, senyor Marès, és un tema una mica delicat, però la qüestió és que aquella nit van desaparèixer uns diners i un telèfon mòbil. Ens pensàvem que el motiu de l'atac havia estat el robatori, però el Sebastià Arbó ha declarat que ell no va agafar res. No hi havia gaires persones més per allà...

—Ja, i necessita saber si els vaig agafar jo, oi?

Pressiono una mica la mà que tinc damunt la seva espatlla, vull que senti que confio en ell.

—Ho va fer? —pregunto, sense perdre el contacte dels ulls—. No el jutjaré, li ho asseguro, només vull saber la veritat. La família Ivars vol saber si el cabró del Sebastià menteix o no.

—Està clar que vostè creu que sí, si no, no seria aquí.

Durant uns segons ens abraça un incòmode silenci. En Sisco Marès em mira mossegant-se els llavis. Està dubtós o m'ho sembla a mi?

—Sí, té raó, no crec que hagi dit la veritat —confesso—, és més, crec que és probable que no agafés els diners, però sí que alguna cosa es va endur.

—Ja...

Un segon silenci em fa creure que m'estic guanyant la seva confiança.

—Escolti, sé que la seva vida no ha estat fàcil i que ha après a desconfiar de la gent, però torno a assegurar-li que no estic aquí per jutjar-lo. Els Ivars i jo només volem saber la veritat, sigui la que sigui. Només volem justícia pel Pau.

—Aquí no parlaré —sentencia, donant un cop d'ull al seu voltant—. No he vigilat tants anys perquè ara em trobin per culpa seva.

—El trobin? Qui l'ha de trobar?

En Sisco torna a mira al nostre voltant mentre em demana silenci i amb el cap em fa un senyal. Pel que sembla vol que el segueixi.

Tant de misteri em posa nerviós.

Amb el retrunyir del cel d'acompanyant entrem altre cop a la residència; on l'Eulàlia em mira amb preocupació. Què coi està passant?

—Ja saps el que et fas, Roger? —li pregunta al Sisco, posant-se davant per aturar-lo. Roger? Qui coi és en Roger?—. Recorda com t'ha costat tirar endavant. Estàs convençut que vols recuperar el passat?

—No et preocupis, Eulàlia, alguna cosa em diu que en ell puc confiar. Senyor Grau, passi a dins, aquí podrem parlar —em diu en Sisco, assenyalant-me la porta oberta d'una petita sala. Després aparta suaument la directora—. Pot seure on vulgui.

Escullo una de les cinc butaques disposades en cercle —la blava, com no pot ser d'una altra manera— i em dispo a escoltar-lo.

L'aigua de la pluja ja colpeja amb força la finestra i no sé si serà un senyal, però aquella sala té una sortida a l'exterior; l'haurà escollit per falta de confiança cap a mi?

—Abans de començar, però, m'agradaria que em digués com sabia on trobar-me?, em pensava que havia esborrat força bé el meu rastre.

—Va ser per casualitat. Una de les infermeres que el va atendre fa quatre anys és coneguda meva, ella em va avisar quan va ingressar a l'hospital, de vegades havíem parlat del cas i va reconèixer el seu nom.

—Segurament va ser abans d'amagar-me, perquè des de fa uns anys que em faig dir Roger Pous —confessa passant-se les mans pels cabells. Evita el contacte visual directe—. Després dels atacs d'aquells brètols em van ajudar a canviar d'identitat. Tota prudència és poca. Ara treballo de voluntari aquí, a Segona Oportunitat.

—Atacs? És que va haver-hi més d'un?

—Sí, senyor, i no van ser uns pipiolis de la zona alta, li ho puc assegurar, vaig haver de mentir per cobrir-me l'esquena.

No para de moure les mans, tocar-se la cara, els cabells... encreua els braços, les cames... mira cap a un cantó, a un altre... s'aixeca, fa unes passes i torna a seure. És evident que està força nerviós i que no li fa gens de gràcia la meua presència.

—Què està passant? De què té tanta por?

—Jo no vaig agafar aquells diners ni tampoc cap mòbil, senyor Grau...

—Toni, si us plau. No cal que siguem tan formals.

—Igualment, jo Roger o Sisco, com li vagi millor.

Per primer cop el seu somriure sembla més tranquil.

—Fa molt de temps que somio amb aquest moment i cregui'm que l'he assajat un munt de vegades, però ara, no sé per on començar, la veritat —es lamenta. Se li nota tristor a la veu—, però suposo que pel principi serà el millor... Abans d'acabar al carrer, jo era un advocat mediocre que per fer-se un lloc a Barcelona va començar a agafar clientela de molt dubtosa reputació, sobretot matons de pa sucat amb oli, com l'Arbó... sí, ell va ser un dels meus primers clients. Però quan em vaig adonar a qui ajudava realment, ja era massa tard. Per culpa d'ells em vaig veure al carrer, sense feina, sense casa... Vaig haver d'abandonar la meua família. Aquells cabrons dels Ardents, aquella colla de malparits....

—Perdoni que l'interrompi, però, qui són aquests Ardents?

Dona una ullada al voltant i abaixant el to continua.

—Aquella màfia és darrere de tot, li asseguro que van ser ells.

—Sí, d'acord, però s'haurà d'explicar millor, què vol dir amb això que van ser ells? Ells van matar en Pi? Una màfia?

—Són molt més que una màfia, són uns cabrons sense escrúpols. —Escup aquestes barbaritats amb un fil de veu mentre torna a passa la mirada per

l'habitació per assegurar-se que ningú l'escolta. I no, perquè estem sols.— No sé si han tingut res a veure o no, però li puc assegurar que al seu voltant les casualitats no existeixen, cregui'm!

Astorat per les seves paraules, ja que no soc capaç de distingir si em pren el pèl o parla seriosament, ni m'adono del moment en el qual el seu rostre ha passat del morè al blanc i els seus ulls s'han atemorit.

—Passa res, Sisco?

Però l'home és absent.

—Sisco, em sent? —repeteixo, passant-li la mà per davant de la cara—. Què coi li passa?

Suposo que els anys de carrer han fet que desenvolupi els sentits d'una manera extraordinària, perquè no és fins passats uns bons segons que arriba a les meves oïdes el murmuri pujat de to que a ell l'ha alterat. Alguna cosa passa a recepció. Els nostres ulls es troben i l'odi dels seus em colpeja.

—Ets un d'ells, un ardent! —em crida aixecant-se d'un salt— Fill de puta! Cabró de merda, m'has enganyat!

—Jo? Però què collons...?

—No m'agafareu mai, mai!

D'una empenta evita que jo també m'aixequi de la butaca. Està fora de si i intenta allunyar-se de mi.

—Eh?, jo... no!, qui són ells? De què collons parles? Sisco, no sé qui coi són aquests Ardents, t'ho ben juro! Jo només vull que em parlis d'aquella nit, res més! —crido aixecant les mans innocentment—. M'has de creure, Sisco!

Però no ho fa. M'assenyala amb un dit vomitant amenaces i insults a la vegada que no para de donar voltes per l'habitació. És aleshores que els brams de fora s'ajunten amb diversos cops de porta. Aquest soroll l'he sentit un munt de vegades i puc assegurar que hi ha algú buscant per les estances de l'edifici.

—Sisco, jo només vull saber la veritat, res més... —li faig saber sense abaixar les mans ni perdre de vista la porta. Estic confós i acollonit—. Confia en mi... jo no en sé res...

—Tu... no, no puc... no...

Em mira desconcertat, penso que vol, però no pot creure el que dic... i no puc evitar que marxi. I sort, ja que al mateix temps que surt per la porta que dona a l'exterior, la de l'interior s'estavella contra la paret i el mastodont de la furgoneta blanca apareix fet una fera.

—On és!? —exigeix, apropant-se en estampida—. On és el merda d'en Marès? On has amagat la motxilla?

—Qui? —responc fent l'orni mentre intento esquivar el primer embat—. A qui busca?

És ràpid, però, i en dos moviments m'agafa pel coll i em sacseja com si fos una maraca.

—Em vols prendre el pèl?

Aixeca el puny amenaçant-me i és aleshores quan s'adona que hi ha una segona porta i que és oberta.

—Merda! —s'emprenya deixant-me anar amb empenta inclosa—. Merda! Al carrer! És al carrer!

Segueix cridant com un boig mentre es dirigeix cap a la sortida i quan aconsegueixo arraconar-me darrere una butaca, adolorit després de rebotar contra el terra, un segon paio apareix. Aquest és més prim, però igualment alt. Amb rostre esverat examina la sala. Les nostres mirades es troben, la seva és un regal ple d'odi, però, per sort, m'ignora i segueix les passes del seu company.

Durant uns segons em quedo paralitzat i a la fi, quan aconsegueixo processar aquells darrers vint, trenta, quaranta segons, surto del meu amagatall i amb cautela trec el nas pel carrer. Plou a bots i barrals, però puc veure els assaltants. Es troben discutint a pocs metres de la residència. Estan molt exaltats i no paren de mirar d'un cantó a l'altre, pel que es veu en Sisco se'ls ha escapat.

Diverses sirenes sonen ara a prop del carrer, segurament l'Eulàlia o algú de la residència ha trucat a la policia, i això fa acollonir els atacants, que fugen comes ajudeu-me.

Miro el rellotge, són gairebé les set de la tarda. Una ganyota de disgust em contrau el rostre. Si em quedo per declarar, perdré un temps que no tinc, però no puc marxar així com així.

—Toni, on és en Roger?, no el trobo enlloc.

Em giro a temps per veure el rostre de l'Eulàlia entrant a la sala. Està força excitada i les seves mans no paren de fer escarafalls de preocupació.

—És amb vostè? —cria, donant petites ullades al voltant—. On és?

Aviat s'adona, però, que estic sol.

—Ho sento, però no he pogut fer-hi res, ha fugit abans que el pogués tranquil·litzar —em justifico. Llavors m'hi apropo amb les espatlles encongides—. Però què coi ha passat?, qui eren aquells païos?

—És culpa meva, no l'hauria d'haver deixat trobar-se amb vostè, és culpa meva —repeteix una i una altra vegada deixant-se caure en una de les butaques—, és culpa meva...

Les sirenes cada cop són més a prop, a un parell de minuts, tres com a molt. L'Eulàlia aixeca el cap i m'escodrina amb la mirada.

—L'has de trobar —em demana aixecant-se per dirigir-se a un petit armari vermell que hi ha a la sala, just al costat de la llar de foc—, l'has de trobar i ajudar. Fa molts anys que faig aquesta feina i he après a reconèixer la gent. Els teus ulls em diuen que no saps res d'aquest embolic i per això confio en tu. Ja fa massa anys que dura i s'ha d'acabar d'una vegada, en Roger... en Sisco té dret a recuperar la seva vida.

—Embolic... quin embolic? De què parles? Que collons està passant? En quin merder m'estic fotent?

Obre la porta de l'armariet i d'allí treu una vella motxilla verda. Està força atrotinada.

—Té, crec que és això el que busques —diu oferint-me la bossa amb una solemnitat que fa por—. Dins hi ha les proves que falten i que en Roger no va agafar.

—Perdona, com dius?... —miro la motxilla i a ella, a ella i a la motxilla—. Que dins hi ha què?

El meu desconcert és monumental.

Obro la motxilla i em quedo bocabadat. Allà, guardat dins d'una bossa de plàstic, hi és tot: diners i mòbil.

Miro l'Eulàlia.

—Però això...

—Sí, és el que penses. En Sisco ho va guardar tot. Sabia que algun dia ho necessitaria —diu sense canviar el seu posat seriós—. Crec que el dia ha arribat.

—No pot ser veritat, la nit de l'assassinat... per què no va dir res? Si ell no va ser, per què no va parlar?

—Això és una cosa que t'haurà d'explicar ell. —Mou el cap, decebuda.— Però amb el que ha passat avui, no crec que ho faci. Fa molts anys que fuig, ocultant-se del món... i ara l'han trobat... Quan va arribar aquí estava molt atemorit, massa diria jo. No parava de murmurar coses estranyes sobre un crim i que ell era innocent, que el volien matar. Vam pensar que els anys al carrer li havien passat factura i per això vam decidir fer un acompanyament psicològic durant uns mesos. A la fi, però, es veu que era veritat el que deia. —Fa una pausa per a sospirar. Està preocupada, li ho puc veure en el somriure pansit que em regala.— L'atac que el va dur a l'hospital no va ser l'únic, n'hi va haver d'altres i per això al final va decidir deixar de ser en Sisco Marès i convertir-se en Roger Pous.

—Sí, això m'ha dit. Però qui collons és aquesta gent i què tenen a veure amb l'assassinat d'en Pi? I per què volen les proves? Per què les ha ocultat durant tant de temps?

L'Eulàlia aixeca les espatlles com a resposta a la meva perplexitat.

—Ho sento, però no se'm permet parlar sense el consentiment d'en Sisco. Les coses que ens va explicar són confidencials... només puc dir que en cas de necessitat havia de donar aquesta motxilla a algú de confiança, i crec que això és

una necessitat i tu ets la primera persona que ha demanat per ell sense semblar desesperat, no sé si m'entens.

—Ja, però ara mateix no crec que l'inspiri gaire confiança.

—Només has de saber que ell no va robar res aquella nit —em diu marxant cap a la porta. S'ha posat nerviosa en sentir la policia demanant per ella i sembla que vol acabar amb la conversa—. S'ho va trobar tot l'endemà al matí i ho va guardar per prou raons que segurament t'explicarà quan estigui preparat. Ara has de marxar si no vols haver de donar explicacions a la policia i perdre un temps meravellós. Ja m'encarrego jo de tot, no et preocupis.

—Eh, no pots deixar-me així! —protesto seguint-la mentre contemplo com desapareix tancant la porta—. No sé ni per on començar a buscar!

Però m'ignora deixant-me amb un pam de nas i la motxilla cremant-me a les mans.

Les campanes de l'església anuncien que són les vuit del vespre mentre camino de pressa cap a l'oficina, prop de la plaça del Congrés; un lloc força adient si es té en compte que la majoria dels casos que duc són de clients dels voltants. En realitat no és ni oficina, més aviat jo ho descriuria com a uns baixos reinventats. Anteriorment era una sala d'aquestes que es lloguen per fer festes i ara, amb una taula, uns quants arxivadors i un ordinador, a més del sofà-llit que faig servir més vegades de les que voldria, el depriment despatx d'un investigador d'adulteris i poca cosa més; sense cap intenció de menyspreu, és clar, ja que són aquestes infidelitats les que m'han permès viure d'una manera força digna.

El cas d'en Pi em porta de cap. Què coi ha passat a la residència?

Tinc clar que en Sisco fuig d'algú, i qui nassos són aquests Ardents?... mai n'he sentit a parlar.

Capficat amb aquests pensaments continuo la meva carrera cap a l'oficina. Fa un fred de mil dimonis i hi ha poca gent pel carrer. Ja no plou i només alguns caps coberts per colorits barrets i bufandes es creuen amb mi sense ni mirar-me. De fet, jo també duc mitja cara oculta sota un tapacoll; potser per això no m'he adonat del barbut alt i gros que m'ha empès en passar pel meu costat. Collons, la Meridiana és prou gran... Aixeco la mirada esperant les seves disculpes, però res més lluny: davant meu tinc un mastodont de mirada amenaçant i dessuadora negra, amb un estrafolari dibuix estampat. Anys fa que em dedico a la investigació i sé que aquest encontre no és cap casualitat: aquell paio du el mateix logotip que l'home de la furgoneta que he vist rondant la residència, no sabia dir si és ell perquè du la cara mig oberta, però aquells ulls...

Apresso el pas conscient que és darrere meu. Sento el seu alè i l'arrossegament feixuc dels seus peus. Tanmateix, el previngut ja ha mig vençut i per això decideixo aturar-me al forn de pa que hi ha a la cantonada. Si és intel·ligent no

farà el mateix... I tinc sort, perquè ell segueix el seu tomb vespertí, creuant la Meridiana.

Així i tot m'espero uns minuts abans de reprendre el camí cap a l'oficina. Haig de ser cautelós. Com he dit no crec en les casualitats. M'ensumo que podria estar esperant-me amagat a la foscor. Potser hauria de fer mitja volta i avisar algú, però, a qui? En Badal, després de tot el que ha passat a comissaria, se'n riurà de mi enviant-me a pastar fang i el Llorenç no sent el telèfon encara que el tingui enganxat a l'orella; a aquelles hores arriba a casa i fa la seva particular migdiada del capvespre. Llavors és quan m'adono del dens fum que surt de darrere un container. «Aquesta no és la bafarada de fred típica», penso a mesura que les meves passes m'apropen al contenidor. Sí, ara puc veure al personatge que s'hi recolza fumant una cigarreta. Passo per davant sense apartar la mirada: calçat esportiu, pantalons texans amples... Sí, és el mateix paio de la residència. Durant uns segons les nostres mirades es troben, la seva és freda i intimidadora, però jo no m'arronso. Em quedo a tocar del seu nas, fins i tot la seva frondosa barba m'arriba a fer pessigolles. El seu alè fa olor de cervesa i tabac.

—Encara no has trobat a qui busques? —li pregunto sense disculpar-me pels capellans que deixo anar—. Què fas aquí?

Ni es digna a contestar-me, més aviat al contrari, amb un mig somriure amenaçador — o si més no a mi m'ho sembla— llença la cigarreta a terra, tal com ho fan els fanfarrons de barri, fa mitja volta i es perd en la foscor de la nit. Aquell gest em deixa amb un irritant pam de nas... se'n fot de mi?

—No em fas gens de por, cabró! —crido a la foscor, deixant que la vena del coll se m'infla del tot—. Gens de por, torna i ho sabràs!

Amb els punys enfuriats i la vena del coll encara palpitant d'excitació, espero uns segons abans de reprendre el camí cap a l'oficina, però ho faig sense treure'm del cap aquell paio. Ha estat força estrany el seu comportament. Si hagués volgut fer-me mal, ho hauria pogut fer, ja que no hi havia ni Déu pel carrer. Però no, s'ha quedat palplantat mentre jo m'apropava i ja. No em fa gaire bona espina i hauré d'estar a la guaita.

Intento que la concentració em torni al cas d'en Pi. Em crema l'ànima per arribar a l'oficina i posar-me a treballar. Vull mirar-me el cas amb ulls nous i un

bon començament és la bossa que en Sisco guardava a la motxilla, encara que no l'obriré, ja que és imprescindible mantenir intacte l'ambient interior. Si trobo res interessant, no m'ho tiraran enrere acusant-me d'haver alterat cap prova, no.

Com gairebé sempre, per molt que busco no trobo la clau per obrir la porta del despatx, però aquesta és una creu que arrossego des que era petit. Un breu flaix recordant la meva pacient mare lligant-me les claus de casa al coll, em fa somriure... ni així va aconseguir que no les perdés. Per sort, l'experiència és una gran mestra i després de la sisena o setena gratada de butxaca per pagar un manyà, vaig decidir amagar una còpia sota l'atrocinat test que intenta animar l'entrada al despatx, amb un abandonat roser.

A l'hivern agraeixo l'escalfor d'aquelles quatre parets. Des de fa molts anys que a Barcelona l'hivern no és el que era... ni la tardor, ni la primavera... Però quan el fred apareix, que ho fa, irromp amb intensitat, encara que sigui només per un parell de setmanes. I és per això que, quan arriba aquest moment, agraeixo la clatellada d'aire ofegós que m'ofereix el despatx... tot i que a l'estiu són figues d'un altre paner.

Deixo la motxilla damunt la taula i em deixo caure damunt el sofà, i tirant el cap enrere tanco els ulls. Què coi està passant? Em passo les mans per la cara i m'incorpo per observar la motxilla d'en Sisco. Pot ser que la resposta a tot estigui allà dins?

Amb calma m'aixeco traient-me la jaqueta per llençar-la damunt el sofà. El meu cervell bull mentre trec la bossa que guardava en Sisco dins la motxilla. No sé què és el que desitjo trobar, però estic ansiós per descobrir-ho. Contemplo la bossa damunt la taula de l'oficina i començo a fer fotos per documentar qualsevol cosa que aparegui. Repetiré les vegades que faci falta que soc un gran professional i no vull que ningú pugui posar en evidència el meu treball. A través de la transparència del plàstic puc veure els diners, agafats amb el que sembla un clip... hi ha alguna cosa darrere, ha quedat enganxada gràcies a ell... és un sobre doblegat, a priori sembla buit, on escrit a mà es pot llegir, Pi-S, que voldrà dir?... el mòbil, apagat, suposo que la bateria fa temps que es va esgotar i... prou, aquí s'acaben les noves pistes.

Sospiro tancant els ulls... Avançar he avançat una mica, però les peces d'aquest trencaclosques segueixen sense encaixar.

Si em crec el Sisco i descarto que ell hagués robat els diners i el mòbil, com van arribar a la seva motxilla? És impossible que en Sebastià els posés, ja que no es va quedar a signar la seva obra, així doncs, qui? Pot ser que aquest cabró no hagués actuat sol? Això no ens ho havíem plantejat mai, però és l'única cosa que té sentit, per què si no algú amaga els diners i el mòbil a la motxilla del Sisco? Per què s'arriscaria manipulant l'escena del crim si no és per cobrir en Sebastià? Per què? Per què?

Comprovo l'hora. És gairebé un quart de dotze de la nit. Dubto si trucar al Badal. Si les circumstàncies fossin normals, aquest seria el protocol, però... m'ha deixat ben clar que no en volia saber res. Sigui com sigui el panorama ha canviat i segueix sent l'intendent en cap. El necessito.

—Badal, tinc el mòbil i els diners, tots els diners.

—Eh?, però què...? —badalla una veu a l'altra banda.

—Soc en Grau, desperta, coi! He anat a parlar amb el vagabund —li explico, ràpidament—. Tal com m'havia dit el meu contacte, encara era al centre on va anar després de la pallissa.

—No puc creure que t'hagis passat pel forro les meves ordres, Grau. Crec que he estat prou clar quan t'he dit que ho deixessis córrer, no? —m'escridassa—. A què estàs jugant, Grau? Treu el nas d'aquest cas o acabaràs malament. En Llorenç no t'haurà deixat veure l'expedient, oi?

—Ja sabies que no em quedaria de braços plegats, coi!, t'ho he dit aquest matí i no, en Llorenç no sap res de res, així que deixa'l tranquil. A més, l'expedient me'l sé de memòria. Badal, no t'adones que ara tinc les proves contra en Sebastià?

—Les proves, au, no em facis riure, quines proves tens? Què collons et passa pel cap? No m'agrada que desobeeixin una ordre meva i a més em despertin per explicar-me sopars de duro, Grau, te l'estàs jugant, ja no sé com dir-t'ho.

—Collons, Badal, tinc el mòbil i els diners i, a més, un sobre de paper on posa Pi. Si està buit, com sembla, podria ser que matessin en Pau Ivars pel seu contingut. No ho veus?, va ser un assassinat!

M'hauria agradat més tenir aquesta conversa cara a cara, pel mòbil és massa impersonal.

—Estàs boig, company, boig i cec. No tens res de res, només vagues conjectures i prou.

—No, no, potser en Sebastià no va robar els diners, però segur que es va endur el que hi havia al sobre—m'afanyo a dir—. És culpable! A més, pel que es veu en Sisco Marès s'ho va trobar tot a la seva motxilla l'endemà de l'assassinat. No sé si deia la veritat o no, però estava molt espantat i no fingia.

—Espantat?, és clar, jo també ho estaria si m'inxampen amb material robat, no et fot!

—El segueixen, Grau, uns pinxos de barri, l'han amenaçat i a mi també. Ens han atacat mentre érem a la residència. No sé qui són, però es fan dir els Ardents, et sonen d'alguna cosa a tu?

Triga uns segons a reaccionar.

—És el primer cop que sento aquest nom, però, què ha passat?, estàs bé? Has reconegut l'atacant?

—Sí, alguns blaus i prou, i no, no sé qui coi era, però aquesta colla que va darrere en Sisco, vol la bossa i que ell desaparegui, no et resulta sospitos? Si van darrere seu, per alguna cosa serà, Badal!

—Sospitos ho és sí... malgrat tot, Grau, no perdis més temps. Com n'estàs tan segur que no els va agafar ell i ara s'inventa un munt de ximpleries perquè no l'acusem? T'ha donat noms?, proves?, testimonis?

Fa una pausa, suposo esperant una resposta per part meva, però no la tinc.

—..., no, oi? —continua—. Mira, Grau, aquest paio era un mort de gana. Se'n diu temptació. Va veure els diners i el mòbil i els va agafar.

—Ja, i per què no ho vau trobar quan el vau escorcollar, eh?, ho pots explicar això?, i per què no es va gastar els diners? No, darrere tot això hi ha alguna cosa més, m'ho ensumo.

—Deixa't estar d'ensumar, company, en Sisco anava tan borratxo aquella nit que ni es devia recordar que els havia agafat...

—Aquesta és una altra, m'ha dit que només s'havia pres un parell de cerveses...

—Ets un crèdul, Grau, ja et dic jo que no s'aguantava dempeus. Com de fàcil és entabanar-te, noi, a més, ves a saber, potser no estava sol i li ho va donar tot a algú... no ho veus? Qui diu que no se'ns va escapar un company seu? Grau, hi ha un munt d'explicacions viables.

Fa una breu pausa. Sento com sospira.

—Mira, Toni, t'ho dic com a amic, estàs massa obsessionat i busques fantasmes on no hi ha.

—No estic obsessionat, coi!, és pura lògica. Aquella nit no hi havia ningú més amb el Sisco, perquè la testimoni que va trucar a la policia únicament el va veure a ell. Jo ho veig clar, o no va ser en Sisco qui va robar les proves o les coses es van fer malament.

—Tornes a qüestionar la meva professionalitat, Grau? —s'ofèn en Badal. S'està impacientant—. Vaig ser jo qui el va escorcollar i puc assegurar que només duia merda al damunt.

—Per això ho dic, coi!, no ho veus? És impossible que et passés res per alt en l'escorcoll, per tant, en Sisco no va agafar res, no entenc com no ho veus!

—És tard, vols res més?

Fins aquí hem arribat.

—Ehhh... —vacil·lo, però ho haig de demanar—. Escolta'm, puc fer servir el laboratori o vaig per lliure?

—Per processar les proves? —sento com sospira—. Quins collons tens... És clar que no pots. Toni, t'honora la teva insistència, de veritat, però el cas està tancat, ho sento, i les proves que has trobat no serveixen per res. La fiscal se'n fotrà de tu si et plantes davant d'ella amb tota aquesta collonada, creu-me.

—Collons, gràcies per no res! Començo a pensar que poques ganes teniu de treballar o és que com que el teu nom sona per a comissari no et vols emmerdar?

La parsimònia de tothom davant la mort d'en Pi em fa bullir la sang. És que a ningú l'importa saber la veritat? Tan còmodes ens hem tornat?

—Em dol que em diguis això, la veritat. Mira, Grau, estic tenint molta paciència amb tu i ho saps. Tinc un munt de casos damunt la meva taula, m'entens?, i tots ells es mereixen la meva atenció. Si tu vols seguir perdent el temps en un cas que ja està tancat, tu mateix, però no em jutgis, no hi tens dret.

—Ho sento... perdona, Badal, però és que em fot molt que ningú vulgui fer res per ajudar els Ivars. Ells no s'ho mereixen.

—No entraré a discutir això amb tu, amic meu, però ja et vaig avisar fa temps que t'implicaves massa en aquest assumpte, ho recordes? No?, doncs, jo sí. Els Ivars no són la teva família.

Ni em digno a contestar-li.

—Mira, és tard i demà tinc molta feina, necessito descansar, si vols res més, ja saps on soc. Per cert, suposo que a primera hora duràs totes les proves a comissaria i faràs una declaració, oi? I no t'oblidis de dir per on para en Sisco Marès, estava en possessió d'objectes robats.

—No sé on és, ha fugit quan aquells malparits han assaltat el centre. Però no el pots detenir, Badal, ell no ha fet res.

—Això no ho has de decidir tu. Au, ja n'he tingut prou!

La sequedat amb què em penja em fa adonar que estic sol en aquesta investigació; que, de fet, sempre ho he estat. Si no hagués estat per mi, en Pi seria només pols en un expedient oblidat.

Miro la motxilla, damunt la taula.

És hora de saber què amaga.

Tal com em va ensenyar la Paula Ivars, després del desastre amb el cas de les pintades al locutori del carrer Costa Rica —on vaig perdre tota la documentació fotogràfica que havia recollit en la investigació per culpa dels meus poc estilitzats dits— guardo les fotos que he fet de la bossa al núvol d'internet. A primera hora del matí ho enviaré tot a la Roxy, la meva còmplice científica, i li portaré les proves a veure si pot trobar alguna cosa. M'agrada com treballa la Roxy, és molt conscienciosa i, de la mateixa manera que a mi, li agrada deixar tots els cabs ben lligats. Per això sé que examinarà fins a l'últim detall de la bossa amb els ulls ben oberts i la boca tancada. I millor que ho faci, perquè si en Badal se n'assabenta, segurament li obriria un expedient. En Llorenç, ella i jo, formem un gran equip... extraoficial.

El meu estómac cruix. Miro el rellotge del mòbil i m'adono que gairebé és mitjanit. No m'estranya que tingui gana, des de l'hamburguesa del migdia que no he fet un mos. A més, ara he vist que l'Àngels m'ha deixat alguns missatges. Faig uns estiraments de coll pensant una cosa que ja sé, que de vegades la feina m'abstreu de tal manera que em fa perdre la noció del temps.

El cop que he rebut a la residència comença a fer-me la punyeta, ho noto al passar els dits pel pòmul dret fent una frega.

Sense treure'm del cap en Sisco, els Ardents i en Sebastià, torno a ficar les proves dins la motxilla.

Estic tan capficat en els meus pensaments que trigo un parell de minuts en adonar-me dels estranys sorolls que provenen de la porta d'entrada. Un cop metàl·lic, però, em posa en alerta. Hi ha algú intentant forçar el pany? Durant uns segons em quedo expectant. Qui estigui remenant per fora és molt matusser, ja que fins i tot un elefant seria més sigil·lós. Desconfiat miro la motxilla, potser és un simple desgraciat que busca un lloc per dormir, aquests baixos són molt llaminers, però, després del que ha passat en tornar a l'oficina, no em refio.

De cop s'obre la porta i sorprès comprovo que no és cap pinxo l'intrús, sinó el meu amic, el mastodont, i això em posa nerviós: en una lluita contra ell tinc molt a perdre, em treu mig cap d'alçada i dos pams d'amplada. Sense mirar, intento fer-me amb algun objecte de la taula que pugui fer servir d'arma, però l'energumen arriba abans. El cop que rebo a l'estómac m'ofega alhora que em fa clavar el genoll a terra sense acabar de tombar-me. Llavors m'adono del seu intent d'agafar la motxilla. Desorientat allargo el braç i li foto un bon cop de puny als collons. Deixa anar un crit d'animal moribund i doblega les cames, però poc més. Ara soc jo qui crida a la vegada que aprofito per aixecar-me i abalancar-me damunt seu per intentar obrir-me pas fins a la porta, però el cabró reacciona abans. Mentre m'agafa pel coll i em llença per damunt la taula de l'oficina, m'adono que l'he tornat a subestimar: té una agilitat increïble per ser un mastodont. Quan veig que es prepara per a una segona investida, busco amb la mà el ferro que utilitzo per abaixar la persiana i li llenço mentre aixeco una cama i li clavo un cop de peu a les costelles. Ara és ell qui sagna, li he fet un bon tall a la galta. Rabiós, intenta aixecar-se, però el darrer cop l'ha deixat prou tocat i és lent, massa lent. A rossegons m'esmunyó per sota les seves cames i arribo fins a la taula, on agafo el «dos polzades» que amago des que em vaig jubilar. Un *Smith & Wesson* petit, però molt pràctic. Revòlver en mà amenaço el mastodont, qui s'agafa el pit intentant respirar.

—Qui ets fill de puta?, qui t'envia? —bramo, fora de mi—. Parla, cabró!, et reconec de la residència!

Però aquell tros de carn ni s'immuta. Les seves cames semblen potes d'elefant en plena estampida quan torna a arremetre contra mi braços enlaire. Llavors m'imagino destrossat pels punys d'aquella bèstia i no dubto, premo el gallet. El tret ressona per l'oficina i fa que el mastodont mig perdi l'equilibri i es balancegi marxa enrere agafant-se l'espatlla esquerra; moment que aprofito per agafar la motxilla i sortir corrents. Ni tan sols l'esgarriós crit de dolor que sento darrere meu m'atura... i ni m'adono quan el revòlver s'esmuny de la meva mà i cau a terra. Sols vull fugir d'allà.

No hi ha ningú caminant pel carrer i la primera glopada d'aire em glaça els pulmons. Sembla que el tret ha quedat esmorteït pel soroll d'una moto que espera

al semàfor. Estic fet pols. Noto com alguna cosa em regalima per la cella dreta, segurament m'he fet un tall quan m'ha estampat contra l'arxivador. Em mata el dolor de l'espatlla dreta i vaig coix per culpa del genoll.

Miro un cantó, després l'altre, estic sol, però sé on he d'anar. Tinc l'adrenalina brollant pels meus porus.

Ranquejant aconseguixo travessar la Meridiana sense deixar de mirar enrere. M'hi jugo un peix que aquell gos estarà ensumant la zona per intentar trobar el meu rastre. Els animals malferits en el seu orgull són els més perillosos i no s'han de menystenir mai.

La hipocresia de la gent queda en evidència quan em falla la cama i caic a terra, ja que ni una sola de les poques persones que caminen al meu costat mou un dit per ajudar-me. Sols em miren astorats.

Els darrers metres fins al número 2 del carrer Pegàs els faig recolzant-me on puc, arbres, parets, papereres, tot s'hi val mentre intento que el meu cor torni a bategar a un ritme normal.

—Toni, ets tu? —Aquests interfons amb càmera acaben amb tot l'encant d'una visita nocturna.— Què hi fas aquí? Tota la tarda que intento contactar amb tu.

—Arg... Obre, de pressa —em queixo, nerviós—, que estic fotut.

—Però que coi t'empatolles?

Sentir el timbre és un descans per mi.

Quan arribo a l'àtic ella m'espera a la porta. És tan delicat el seu posat, tant dolç... és tan bella. Amb aquell melancòlic somriure em va encisar des del primer dia... i sí, ho confesso, en Llorenç no anava gens desencaminat quan va dir que la Laia em va deixar per culpa d'ella.

Palplantat al replà la contemplo embadalit.

—Estàs fet un fàstic, Toni. Què t'ha passat?

—Hola, bonica —li dic amb un somriure mentre em recolzo a la paret per no caure—. He tingut visita a l'oficina.

Quan s'adona de que no m'aguanto dret surt a ajudar-me. M'agafa per les aixelles i m'arrossega.

Fa olor de roses, sempre fa olor de roses.

—No tinc gaire bones notícies, princesa, ho sento —murmuro entre gemecs de dolor, quan m'ajuda a acomodar-me al sofà. El menjador està en la penombra i solament una petita llum de taula ofereix una mica de claror—, però he trobat els diners i el mòbil d'en Pi.

I dit això col·loco la motxilla damunt la tauleta del menjador.

—Què? Com pot ser? On eren? Ho tenia el vagabund, oi? I per què dius que no són bones notícies? I que coi t'ha passat?

Per com s'ha emocionat potser no hauria d'haver començat per aquí.

—Sí, ho tenia amagat tot a la seva motxilla. Però ja he parlat amb el Badal i com si sentís ploure, per a ell el que he trobat només ajuda la defensa d'en Sebastià i prou. A més vol que demà ho porti tot a comissaria...

—Però... —desconfia alhora que s'asseu al meu costat—, si els entregues les proves...

—Tranquil·la que no ho faré, primer vull mirar-ho pel meu compte... estic baldat...—em queixo tocant-me l'espatlla—. A més, tal com estan les coses encara fotria en un embolic el vagabund. No em refio que en Badal no el vulgui tancar per robatori. Collons, Àngels, aquell pobre home semblava un cuc atemorit quan l'he anat a veure. Tan ell com la directora han insistit a dir que no havia robat res i, no sé, tinc la sensació que no em mentia, saps?, he vist honor en els seus ulls.

—Però ho podrem demostrar?

—No, aquest és el problema.

La meva rotunditat li contrau el rostre i no pot amagar la seva decepció. Alguna cosa ha canviat en ella, però no arribo a veure què.

—I ara què farem? I si és veritat i tot va ser un accident?

—Eh, no traiem conclusions precipitades que no porten enlloc —la interrompo mentre, entre ganyotes de dolor, intento incorporar-me una mica. Aquell sofà engoleix la gent—. Encara falta recopilar més informació, Àngels, així que has de tenir paciència.

—Però si ni tan sols en Badal t'ha fet cas, Toni, què farem? —els seus dits m'acaronen la galta—. Estem perduts, no ho veus?

—No del tot, princesa —somric endolcit per aquella carícia—, perquè han passat més coses. Davant meu ja han volgut robar la bossa dues vegades... hi ha gent que va darrere d'en Sisco Marès...

S'esvera i aixeco la mà per tranquil·litzar-la.

—Eh, no passa res —asseguro, amb un gest de dolor a l'intentar incorporar-me de nou—, que no ho han aconseguit. Però no es pot negar que ha de ser important el que hi ha dins la bossa i ara penso que sí, que el teu marit duia alguna cosa al damunt aquella nit i per això el van matar... encara que no tinc ni idea de què collons pot ser, però t'asseguro que faré el que sigui per esbrinar-ho. Confia en el meu instint!

—Sempre he confiat —aquell delicat somriure em torna boig i ho sap.

Amb suavitat passa els dits per les ferides.

—Això s'ha de mirar.

Quan s'agenolla davant meu i recolza les mans damunt els meus genolls per no perdre l'equilibri, la seva olor desperta de nou aquella plaent excitació... no crec que aquest cop em pugui contenir.

—Ho sé —faig un gest de dolor quan intenta treure'm el jersei—, ei, vigila, crec que l'espatlla s'ha de posar a lloc.

—No, només és un fort cop, igual que el de la cama —Ella en sap d'això, havia estat infermera.— Et donaré un antiinflamatori i ja. Però el tall de la cella és molt lleig. Es pot saber què ha passat?

—Ah, poca cosa, un dels *maromos*, que no li ha agradat gaire no poder endur-se les proves, res de l'altre món.

La conec i si es capfica amb això, se sentirà culpable de qualsevol cosa que passi. Ni tan sols li esmentaré que li he fotut un tret a aquell pallús. No, millor callo si no vull posar-la nerviosa.

—Escolta, encara no t'he pogut dir que m'ha sabut molt greu el que ha passat avui a comissaria, Àngels. —Li torno la carícia a la galta. Tinc ganes d'ella i ho sap.— De veritat, no sabia el que faria aquell cabró.

—Ho sé, Toni —em somriu abaixant la mirada a la vegada que retira la cara—, tranquil. Aquesta ferida s'ha de netejar o es pot infectar i et posaré uns punts de paper. Per cert, vols menjar alguna cosa?

—Noia, ja creia que no m'ho diries. Fa estona que em fa mal la panxa de gana.

—Hauries de passar per la dutxa també. Et deixaré alguna roba que tinc per aquí, et vindrà petita, però així rento la que dus, que fa més pena que tu.

Em torno a quedar encisat mentre rient desapareix darrere la porta de la cuina. El record de la primera vegada que vaig sentir la seva veu, la mateixa nit de l'assassinat, em posa la pell de gallina alhora que em fa sospirar de desig... Aquella dolçor se'm va clavar al cor i em va fer prometre que no la deixaria mai sola i, vet-ho aquí que no he trencat mai aquella promesa, ni ho faré. I sé que potser hagués estat més honrat no dir el «sí, vull» setmanes després d'aquell moment, perquè la Laia és una gran dona i no s'ho mereixia, però no va ser fins molt més tard que vaig entendre aquells sentiments.

Les nits que fugia de casa amb l'excusa d'en Pi no eren necessàries, però les desitjava. Millor dit, desitjava veure-la a ella, contemplar aquell delicat somriure, cuidar d'aquella fràgil flor, encara que no em necessités. I tant vaig freqüentar casa seva que arribat el moment no vam saber aturar-nos. Només una vegada, una sola nit, però ja en vam tenir prou. A partir d'aquell moment la relació amb la Laia ja no va ser la mateixa. I prometo que ho vaig intentar, perquè jo estimava i estimo la meva exdona, però la mirada encisadora de l'Àngels m'havia robat l'ànima. Així i tot, per respecte a la Laia, al nostre fill, al Pi i als seus fills, vam decidir que mai més es repetiria i així ha estat fins avui dia. Admiro l'Àngels, l'admiro i l'estimo.

Trenta-cinc minuts després, dutxat, amb les ferides netes i l'estómac content, reprenem la conversa. No recordo sensació millor. Ni tan sols la nit de noces amb la Laia va arribar a fer-me sentir d'aquesta manera. Em fa vergonya confessar-ho, però acomodats damunt la tofuda catifa de color beix, uns ximples nervis m'estan fent sentir com un adolescent en la seva primera cita.

—Has parlat amb els teus fills de què fareu amb l'entrevista? —comento mentre em mullo la gola amb el vi que hem obert—. Heu decidit alguna cosa?

—El Badal m'ha trucat aquesta tarda, per això he intentat contactar amb tu. Ha confirmat que serà dijous a les 17:00 h. Vols més formatge?

—No gràcies, estic ple —admeto, apartant l'oferiment amb la mà—. Dijous?, demà ja és dimecres, Àngels, no tinc temps.

—Tècnicament ja és dimecres —em somriu, assenyalant-me el rellotge que marca les 01:53 h—. No podem fer-hi res, Toni, no és a les nostres mans.

—Em sap molt de greu, la veritat. M'hauria agradat poder dir-vos alguna cosa diferent.

—Ho sé... ho sabem —em somriu dolçament mentre em captiva mossegant un tros de formatge—. Toni, he estat pensant i no sé si seré capaç d'aguantar-ho, saps?, estic cansada per...

—Què vols dir? Et rendeixes?, encara tenim una oportunitat.

—N'estic tipa, Toni, tipa —sospira aixecant-se per a lentament apropar-se al finestrал del menjador i enretirar uns centímetres la cortina. Aquella penombra li escau—, no puc més. Anys portem lluitant i no veig final en aquesta història, vull descansar, tinc dret a recuperar la meua vida, no creus?

—Sí, però... no pots rendir-te, Àngels, ara no —li demano anant fins a ella per situar-me a pocs centímetres del seu rostre—. Per fi després de catorze anys tenim noves pistes.

Aquells pocs segons aguantant les nostres mirades em tornen a fer sentir com un adolescent. És increïble no haver-me adonat abans de com l'enyoro.

—Ho sé, Toni i és esperançador —es defensa, apartant la mirada i fixant-la al carrer—, i et prometo que lluitaré fins al darrer segon, però, si dijous no hi ha

novetats, no podré seguir endavant. Si vols que sigui sincera, si no hagués estat per l'Ivan, per la Paula i per tu, mai hauria arribat fins aquí. He parlat amb ells i estan d'acord amb mi. —Sospira tornant-me a mirar.— Tot aquest assumpte ens ha robat ja massa anys de les nostres vides i no vull que ells visquin amb aquesta amargura, no és just ni per ells ni pels seus futurs fills.

—A què ve aquest canvi, Àngels?, sempre he estat disposat a arribar fins al final —li murmuro a cau d'orella—. Què ha passat?

—Sempre ha estat la ràbia qui ha parlat, la ràbia i les ganes de venjança, no t'adones? Aquest matí anàvem amb l'esperança de saber per fi que va passar, però no ha estat així, Toni. Ho he vist de seguida quan el Badal ens ha dit que no hi havia res a fer, ells tenen la paella pel mànec —confessa girant el rostre. Sento el seu alè damunt meu—. Sento dir-ho, però hem tingut prou amb aquesta darrera decepció, estem cansats i no ens queden forces per noves batalles legals, ja no. Per fi hem aconseguit una estabilitat i vull mantenir-la. I només em faltava que apareguis tu fet un nyap i parlant de gent que et va al darrere. No, no vull perdre el cap altre cop.

—I en PI?, li vam prometre justícia.

—No me n'he oblidat, Toni, mai ho podré fer, però...

Poso els dits a la seva barbeta per recuperar la seva mirada i contemplo el seu cansat rostre. Una escletxa de lluna fa brillar els seus platejats cabells. Plora.

—... però, no puc més. Ara tot depèn de tu—m'aparta eixugant-se les llàgrimes i em dona l'esquena. La llum que entra pel finestral em permet ara dibuixar la seva silueta sota la fina brusa que duu—. Únicament de tu.

—N'estic fart d'esperar, ho saps, Àngels.

No puc deixar de contemplar-la. Aquelles malles s'enganxen a les seves natges com si fossin una segona pell... Estic fotut, però m'excita tant... La despullo amb la mirada embadalit. M'adono que em mira a través del vidre del finestral. No m'hi puc resistir. M'apropo a ella lentament, sé que segueix mirant-me perquè el reflex m'ho xerra. Percebo la seva olor, aquella olor que em fa perdre el sentit i li beso suaument el clatell. Noto com s'estremeix. Amb la mateixa dolçor amb la

qual l'he besat se m'esmuny una mà per sota la seva brusa. Em prenc tot el temps del món mentre jugo acariciant el voltant del seu melic. Es torna a estremir.

—Toni...—murmura sense veu—, no podem...

Però no l'escolto, em crema l'entrecoix i no em puc aturar. I ella tampoc, ho sé. Continuo petonejant-li les espatlles, agafant-li els pits amb fermesa, jugant amb els seus durs mugrons alhora que premo amb força el membre contra ella.

—Sí, sí que podem...—li xiuxiuejo a cau d'orella mentre la despullo—, sí que podem...

No sé si estic somiant o no, perquè tot se'm barreja, però m'ha semblat sentir trets... no, no són trets... cops de martell?... no, tampoc... d'on surt aquesta sensació d'atordiment endolcit?

Segons després mig obro els ulls. Tinc la boca seca. M'humitejo els llavis alhora que m'empasso una mica de saliva. No recordo haver penjat a l'habitació aquells dos quadres de papallones que ara m'observen. I tampoc recordo tenir una habitació tan gran. Torno a tancar els ulls i és aleshores que l'olor de roses em retorna els records. L'Àngels, les carícies, els petons... el vi... Miro al costat i sospiro perquè encara hi és, sí, ella descansa al meu costat, nua, serena, serena i nua... se'ns va oblidar abaixar la persiana i un tímid raig de sol il·lumina els seus platejats cabells... somric.

Estic fet un nyap. El dolor a l'espatlla em martiritza i tinc la sensació que el genoll està a punt de partir-se'm, però m'importa ben poc. Fa massa temps que el meu cor desitjava que aquell moment arribés i ara només vull gaudir d'ell.

—Eh, desperta —li xiuxiuejo a l'Àngels a la vegada que li bufo una orella—, princesa, desperta.

Dues són les vegades que ho haig de fer.

—Mmm... què passa? —s'estira, badallant—, quina hora és?

—Tard, massa tard—li somric mentre li passo un dit per la cintura. M'agraden els saltirons que dona—, gairebé les nou.

—Merda, Toni, ja hauria de ser a la feina.

—I jo, princesa, però...

Malauradament aquell íntim despertar es veu interromput per l'inconfusible to del meu mòbil, encara que jo ignoro la trucada per seguir passejant els dits per la cintura de l'Àngels. Aquelles pessigolles fan que rigui.

—Ara no és hora de feina —murmuro petonejant-la.

Però està clar que no tothom n'és conscient i el telèfon torna a sonar. I un tercer cop. Suposo que algú té alguna cosa important a dir-me. Intento localitzar el telèfon. Amb la passió de la nit, ni recordo on el vaig deixar.

—És a terra, al teu costat, sota els pantalons —murmura l'Àngels, qui es tapa el cap amb el coixí—. Agafa'l coi! Però quin to tens posat?, és com un endimoniament martell.

Que n'és d'exagerada, només soc jo a les pràctiques de tir.

Des del llit aixeco els pantalons. L'Àngels té raó, està amagat sota els calçotets.

—És en Badal —murmuro, passant-me la mà per la cara—. Què cony deu passar?

L'experiència em diu que res de bo. Que l'intendent en cap de la comissaria et truqui tres vegades i, pel que veig al telèfon, un parell més que no hem sentit, no és cosa bona.

—Badal, va tot bé?

—Hòstia, ja era hora! Tot bé?! I una merda, Grau! On ets?, fa estona que intento contactar amb tu. Què nassos vas fotre ahir?

—Eh, de què cony parles, Badal?

—Collons, Grau, ha vingut un paio denunciant que li vas disparar després de fotre-li una pallissa, estàs boig o què?

Aleshores m'explica que el mastodont, de nom Martí Oliveres, ha anat a la comissaria amb una història prou rocambolesca. Segons ell, quan la nit anterior va entrar dins d'uns baixos del carrer Concepció Arenal, ja que li havia resultat sospitós veure la porta oberta a aquelles hores, un energumen, o sigui, jo, se li havia llençat al damunt cridant com un boig a la vegada que l'amenaçava amb una pistola. Ell havia intentat raonar, però no hi havia hagut manera i quan intentava fugir d'allà, li havia disparat.

—Però què collons diu aquest bastard?, és mentida, Badal. Em coneixes prou per saber que jo mai actuaria d'aquesta manera. A més, va ser ell qui va entrar a la força per robar-me.

—Això és el què li he dit a ell i a la de la fiscalia, que tenia el nas ficat per comissaria i no s'ha volgut perdre la denúncia. Collons, Grau, el tema d'en Pi ja és prou delicat per emmerdar-lo encara més, no trobes?

—Sant tornem-hi! Et dic que va ser ell qui va arremetre contra mi per endur-se la bossa d'en Sisco! Jo només em vaig defensar, collons!

—Quina obsessió tens! Estàs fotut, Grau, ben fotut. Els companys de comissaria et busquen per parlar amb tu, ets a casa o segueixes al despatx?

—A cap dels dos llocs. Però què coi passa?, ara val més la paraula d'un dropo que la meva?

Però no respon a la meva pregunta.

—Merda, Grau!, saps qui és aquest paio? —sento un sospir—. És el cunyat d'en Sebastià Arbó, està casat amb l'Ainhoa Arbó, la seva germana.

En rebre la notícia el meu cor s'atura. Això no és bo, gens bo... collons!

—No fotis! No pot ser una coincidència, no ho veus?

—Això mateix ha pensat la de la fiscalia i l'advocat que ha portat l'Oliveres, Grau. Tens un problema, amic. El paio ha arribat fet una fera, parlant de venjança! Diu que el vas reconèixer del bar i per això vas arremetre contra ell!

—Del bar? De quin bar? Però si no tenia ni puta idea de qui era fins que tu m'ho has dit! Què coi s'empatolla? Escolta, Badal, no veus molta casualitat en tot això?, pensa una mica, collons! Justament entra a l'oficina quan acabo de trobar la motxilla del Sisco amb els diners i el mòbil? M'estava esperant al carrer, em va seguir fins a l'oficina.

—I et crec perquè et conec, company, tu no prems el gatell si no és per raons de vida, però la denúncia està posada, Grau, jo només t'he trucat com amic. A més, els companys han trobat el teu revòlver davant la porta del teu despatx...

En aquell instant una veloç imatge de l'arma caient em ve al cap. Com no hi he pensat abans?

—Això què vol dir?

—Ja ho saps, han fet proves per comprovar si va ser aquesta arma la que va ferir el Martí i han comparat les empremtes que han trobat amb les teves, tot concorda. Ho sento, però la fiscal ha demanat una ordre de recerca contra tu i un jutge l'ha signada...

—Però què coi..., estàs de conya, oi?

—No, ja et vaig avisar que l'Arbó tenia contactes, Grau, i no em vas voler escoltar. Au, on ets?, enviaré una patrulla a recollir-te.

—Això és absurd, no veus que és absurd?

—Sí, ja ho sé, però no puc fer-hi res, Grau, vinga, on ets?, no m'ho posis més difícil.

—Ho sento, company, però em veuràs dijous a la tarda, a la reunió amb la família Ivars!

Quan penjo, el cos em tremola neguitós i no em puc estar de llençar l'aparell contra la paret, la ràbia m'ha envaït. El cunyat d'en Sebastià, no m'ho puc creure! El meu cervell s'accelera relacionant en Sisco Marès, el símbol de les flames, els Ardents, els diners, la cartera... amb el cas d'en Pi alhora que la campana de l'instint em toca a foc en adonar-se que sí, que segurament hi hagi quelcom molt més gros del que em penso darrere de tot això... qui sap si massa gros per a mi.

Sospiro profundament per deixar que el meu olfacte atrapi l'olor de cafè que ha envaït el pis i m'assossegui. De sobte el món s'ha enfosquit i no ho dic només pels núvols que ara cobreixen el cel de la Sagrera. Una pregunta s'ha apoderat dels meus pensaments, s'hi ha aferrat com una paparra i els està xuclant la claredat: i si ficar el nas en tot aquest assumpte posa en perill els Ivars o a mi mateix... o a la Roxy? No, no em fa gens de gràcia aquesta perspectiva.

Un primer retruny em fa tornar d'un bot a l'habitació dels quadres de papallones mentre que un segon em fa reaccionar, quan m'adono que l'Àngels ha recollit la meva roba i espera, al lllindar de la porta del dormitori, amb un cafè a la mà. Només du una samarreta que amb prou feines li arriba al cul.

—Espero que estigui ben carregat —li demano alhora que la contemplo desitjós—, em xiulen les orelles que serà un dia mogut.

—Marxa abans que arribin —em diu, amb un inquiet somriure—. No són imbècils i a hores d'ara ja deuen saber que has passat la nit aquí. No pots deixar que t'atrapin.

—Àngels, saps que jo mai...

—Eh... a mi no m'has de donar explicacions —s'apropa i em remou els pocs cabells que em queden—, escolta, com li has dit al Badal, ens veiem dijous a comissaria.

—Somrius maliciosament, princesa, alguna cosa et passa pel cap.

S'asseu damunt meu cama ací cama allà i em passa els braços per darrere el coll a la vegada que amb dolçor em mormola a un dit del meu rostre.

—Tu creus? Em coneixes i saps que no soc rancorosa, però... la barra amb la qual aquests maneguen tot com els convé em posa de molt mala llet. Ara vull que en Sebastià pagui pel que va fer i qualsevol que el recolzi també! Aquell cabró no pot sortir-se'n com si res, no vull que se'n surti com si res! Toni, has de trobar alguna cosa.

—I si no puc? —dubto mentre l'agafo per la cintura i la llenço damunt el llit—. Sense un mòbil no tenim res.

—Tu no ets dels que es rendeixen fàcilment —em renya a cau d'orella—. O sí? No t'estic demanant el seu cap en una safata, però sí que intentis acabar amb la seva actitud fatxenda, li hem d'esborrar el seu maleït somriure de la boca! Ja tens la teva roba preparada.

Ella riu quan li aixeco la samarreta i començo a besar-li el melic. Sembla mentida, però no tinc pressa. Ella torna a riure i s'estremeix.

—Au, Toni, has de marxar —murmura alhora que m'apressa amb les seves cames—, va...

Callo les seves paraules amb la meva boca...

Plou quan surto de casa l'Àngels. Les ferides encara em fan mal i els blaus són força evidents, però després de descarregar tensions i un parell de pastilles, el dolor ara és molt més suportable. Sospiro profundament en recordar-la, encara sento la seva olor lliscant sense pudor entre els plecs de la meva pell.

El núvol blanc que es forma al voltant de la meva primera exhalació em provoca una petita esgarrifança, pel que sembla la gelor ha decidit plantar botiga a Barcelona. Sort, però, que l'Àngels encara guardava una jaqueta del seu sogre; no puc anar pel món a pèl. No tinc ni el cos ni l'ànima per galipàndries.

Estic frustrat perquè no puc anar a comissaria. Que em detinguin, rai, ja que gràcies al meu deplorable aspecte em crec capaç de demostrar la meva innocència, no vaig estomacar jo sol, i sé que, tot i les nostres desavinences, en Badal respondrà per mi, però no puc separar-me de la motxilla amb les proves perquè, si cometo aquest error, segurament tant els diners com el telèfon acabaran al fons d'una caixa i poca cosa més. Estrenyo la motxilla del Sisco contra el meu pit mentre observo els voltants, sé que allí dins està la resposta i no, no puc deixar-la en mans de novells.

La imatge d'una dona corrents per aixoplugar-se de l'aiguat que cau em fa clavar la vista en el tancat blau del carrer, llar d'en Sisco aquella nit... collons, en Sisco, on deu ser? Necessito parlar amb ell perquè m'expliqui tot el que sap, però no tinc ni idea d'on pot ser i encara que el trobi de ben segur no voldrà parlar amb mi.

Miro l'hora, neguitós, són dos quarts d'onze tocats i soc molt conscient que no hi ha gaire temps, però en aquests moments tinc la responsabilitat dividida. Sé que haig de posar-me en contacte amb la Roxy perquè no puc continuar amb les proves al damunt, és un risc innecessari tenint en compte la situació, però també sé que haig de trobar en Sisco, ell és el testimoni imprescindible de tot aquest embolic, és per això que decideixo parlar primer amb la residència no fos cas que hagi tornat o els hagi trucat per dir on és.

—Hola, bon dia, soc en Toni Grau —saludo amablement en reconèixer la veu de l'Eulàlia a l'altre costat del telèfon—, no sé si em recor...

—Sí, sí que et recordo, i tant que et recordo. —El seu to esquerp em desconcerta.— Saps on és en Sisco?, perquè per aquí no ha aparegut.

—No, per això trucava, per si tu pots tenir alguna idea d'on pot haver anat.

—No, i serà difícil esbrinar-ho, ja et vaig dir que ha viscut molts anys al carrer i sap com desaparèixer. Però això no és el que més em preocupa. Toni..., aquesta nit hem tingut visita a la residència, algú ha intentat calar foc a l'edifici...

—Com dius?

—... i ens han deixat un missatge a la paret: una gran cara envoltada de flames. Saps què significa, oi?

Durant un parell de segons l'estómac em puja a la gola i només aconsegueixo embarbussar-me amb paraules sense sentit. Que aquells cabrons no eren de fiar, ja ho sabia, però no m'hauria imaginat mai que poguessin arribar tan lluny...

—Jo... no... no sé què dir... jo... no sabia, però, què ha passat?, com...?

—Ha estat cap a les tres del matí, un dels usuaris no podia dormir i per això ha sentit els sorolls de la planta baixa. S'ha estranyat perquè està prohibit ser-hi a aquelles hores i ha anat a investigar. L'entrada era plena de fum i la sala de reunions que ja coneixes, la dels sofàs, cremava. Ha pogut donar l'alarma i fer-nos sortir de l'edifici.

—Hòstia, ho sento molt, de veritat... esteu tots bé?

—Sí, sí, no t'has de preocupar per nosaltres, hem pogut actuar de pressa i, per sort, aquest és un edifici molt fort. Mira, Toni, fa molts anys que en Sisco fuig. L'has de trobar i parlar amb ell, l'has d'ajudar. Ell no va fer res.

—Però com?, jo no puc...

—Sí, sí que pots. Saps per què m'ha sorprès quan en Sisco t'ha fet passar?, perquè ell no ho fa mai. No confia en la gent, però en tu, sí... li ho he vist als ulls.

—Doncs, amb el que ha passat anem apanyats.

—Toni, busca'l. —Ara la veu li tremola de preocupació.— Troba'l i no deixis que li passi res, si us plau, ha patit molt i ara que tornava a tenir vida...

—Tranquil·la que ho faré —li prometo alhora que penjo sense ni tan sols acomiadar-me. Estic tan preocupat com intrigat per què em podria explicar en Sisco.

«Sí, el trobaré, o com a mínim ho intentaré. Solament espero que la por no el faci fer qualsevol bestiesa i en Sisco sigui capaç de continuar ocult».

EscodrinYO el carrer per acabar d'assegurar el perímetre. Ja no em refio ni de l'aire que m'envolta. Després de parlar amb l'Eulàlia truco a la Roxy i per sort està fent treball de camp per la zona. Normalment les seves ulleres no aixequen la vista del seu laboratori a la central, però, pel que es veu, ha hagut de passar per la comissaria de Sant Andreu per tirar de les orelles a un parell de novells. No he preguntat més, però coneixent-la segurament algú l'ha feta grossa i ella ha volgut solucionar el problema personalment. I pobres d'ells. La Roxy és una mena de geni obsessiu de les proves forenses i no tolera errors. Hem quedat on sempre quedem per prendre unes cerveses i picar alguna cosa mentre posem a parir tothom, un bar on fan un dels millors entrepans de bacon amb formatge que mai he tastat.

Sota l'aixopluc de les balconades començo camí, posant-me la caputxa per passar més desapercebut. És increïble que m'hagi d'amagar d'aquells que havien estat els meus companys, com increïble també és que en Sebastià manegui els fils d'aquesta manera. Està clar que no va ser cap casualitat veure la furgoneta davant la residència d'en Sisco, com tampoc trobar-me el seu cunyat a l'oficina... aquest cop me l'ha ben fotut... malgrat tot, què necessita en Sebastià d'en Sisco i la seva motxilla?

Normalment baixaria pel carrer Portugal, ja que el bar es troba al final d'aquest, però ara mateix hi ha una patrulla de mossos davant l'entrada del parc de la Pegaso i prefereixo no arriscar-me... tampoc m'anirà malament fer una mica més d'exercici... així que dono la volta per Torroella de Montgrí i baixo pel carrer Dublín.

Des del carrer puc distingir la rinxolada cabellera de la Roxy d'esquena a la porta. No sé com s'ho fa, però aquella negror no ha de ser natural.

—Hola, preciosa —la saludo a cau d'orella des de darrere, provocant-li un ensurt.

—Seràs cabronàs!

Com diu la llei de Murphy, els cops sempre van allà on tens les ferides i en aquest cas, a l'espatlla.

—Hòstia, estàs fet un fàstic!

—Només són cops i prou i com sempre es diu, l'altre ha quedat pitjor —responc arrufant el nas pel dolor que m'ha deixat el cop a l'espatlla.

—Què fots aquí? Saps que en Badal ha trucat a la central i ha donat ordre d'avisar-lo si et veiem?

—Sí, ja ho sé, però també sé que tu no li fotràs ni cas, oi? Ja he esmorzat, però noia, quina pinta té aquest entrepà.

—El bacon amb formatge de sempre i no, ni el toquis, que ens coneixem! —diu, picant-me la ràpida mà que ja he estès—. Si vols res, ho demanes. I ara, diga'm què coi està passant, Grau?, en quin merder estàs ficat?

—Però una patata sí, oi? —Li pico l'ullet sorneguerament.— Oi que sí?

Fa un gest d'aprovació a la vegada que alça els ulls desesperada i sospira. M'agrada quan ho fa perquè els seus rínxols l'acompanyen.

—Les que vulguis i ara, què nassos passa?

—És complicat. Un imbècil diu que el vaig agredir, però és mentida. Escolta, no tinc gaire temps i necessito el teu ajut.

—A veure, què vols? —Se la veu nerviosa, ja que no deixa de mirar al seu voltant.— Si algú em veu parlant amb tu...

—Tranquil·la, m'he assegurat abans d'entrar —somric, agafant-li la mà—. Escolta, et necessito, a tu i al teu laboratori. Recordes el cas d'en Pi?

—És clar, el que et té obsessionat. Però ha confessat algú, o això he sentit.

—Sí, i la fiscalia vol donar-li porta sense acabar d'investigar.

—No entenc res, el que ha confessat no és l'assassí?

—Sí que ho és, però ell jura i perjura que va ser un accident i jo no m'ho crec... és una mica complicat, la veritat. Mira, Roxy, et prometo que t'ho explicaré més endavant, ara només vull que processis això —li dic, després d'entregar-li la bossa de plàstic on en Sisco ho va guardar tot—. Busca empremtes i algun rastre... és per aquesta nit, per demà abans de migdia a tot tardar.

—Estàs boig!, saps la feinada que tinc?

—M'has de fer aquest favor, me'l deus.

—Collons, Grau, si m'ensexampen...

—No ho faran perquè no et deixaràs enxampar. Si veus que tens problemes, truca al Llorenç, el de l'arxiu a Sant Andreu, ell t'ajudarà si li dius que vas de part meva. Si us plau, et necessito.

Amb la mirada intento demostrar-li la meva desesperació. Sap que no la ficaria en aquell embolic si no fos necessari.

—Està bé —accepta i, amb la boca petita, agafa la bossa—, miraré què puc fer. Espera la meva trucada aquesta nit, d'acord? Si són proves bàsiques tindrè resultats al vespre. Així i tot buscaré ADN., no tindrem els resultats fins d'aquí a uns dies, però, per si de cas, ho faré.

—Gràcies!, mil gràcies! —Etic tan content que li petonejo la mà.— Hi ha un mòbil antic. No sé si al laboratori teniu carregadors.

—Sí, sí, no et preocupis... amb això ja t'has cobrat tots els favors.

—I recorda de no dir res a ningú.

—No sé en què estàs fotut, però, sí, ni una paraula. I ves amb compte... noi, t'han deixat apanyat!

La deixo asseguda a taula movent el cap, tinc la sensació que encara intenta entendre com s'ha deixat entabanar. Però és que el meu somriure és irresistible.

Miro al cel per a comprovar que cada cop és més negre. Pel que es veu encara no ha caigut tota l'aigua que havia de caure. A l'oficina no puc anar, és un lloc corromput i segurament algú vigila, i tampoc tornaré a casa l'Àngels, segurament

més d'un també hi té els ulls clavats, però necessito un lloc per a refugiar-me de la tempesta i poder posar en ordre les idees que ara mateix ballen salsa dins del meu cervell. Hi ha tanta nova informació a investigar que no sé per on començar.

Encara que no ho sembli, la denúncia del cunyat del Sebastià és una bona notícia, ja que l'única raó per la qual voldria treure'm del mig és el destorb. I si soc un destorb per a ells, vol dir que vaig per bon camí. I si vaig per bon camí, vol dir que la mort d'en Pi no va ser cap accident. I si no va ser cap accident, vol dir que el van assassinar, però, per què? És irritant arribar sempre a la mateixa qüestió: per què? Què tenia en Pi que fos tan important? Informació? Coneixia algun secret d'aquests Ardents? Qui són aquests païos? Tenia proves d'algun delictes comès per ells?... però, com?, en Pi sempre havia estat un home de família, si s'hagués embolicat amb aquesta gentussa l'Àngels segurament s'hauria adonat.

Haig de trobar la relació entre en Sebastià i en Pi, aquest és el camí.

Trobo l'aixopluc i la tranquil·litat que necessito a la biblioteca. Hi vaig perquè és a dues passes del bar i és gairebé impossible que ningú em busqui allà, a més, ara mateix és l'únic lloc des d'on puc accedir a internet amb velocitat, donat que el meu mòbil és d'aquells que ja du bastó.

Si és cert el que em va dir en Badal, i aquest home mai parla d'allò que no sap, els Arbó són força influents en l'àmbit social, i, coneixent el tarannà fanfarró del Sebastià, segurament no se n'ha estat d'escampar les seves proeses a tort i dret, així que ha d'haver-hi informació sobre ells a la xarxa.

Aquestes reflexions em duen a preguntar-me què en sé realment d'en Sebastià... ni poc ni gaire, ni poc ni gens... El vaig conèixer quan era cambrer, però tampoc menjàvem del mateix plat, tenia altra feina jo, tanmateix, hi ha una qüestió que em balla pel cap des de fa estona, i és que: com va passar en Sebastià Arbó de servir taules a ser un personatge social? D'on va treure els diners per totes les obres benèfiques que diuen que ha fet?, perquè si ha estat amb el seu sou i les propines, m'he equivocat d'ofici.

Amb el so del repic de la pluja als finestrals, sospiro alhora que enllaço els dits i estiro els braços per espetegar els ossos de les mans; s'han de despertar per poder fer feina. Què n'és de tediosa aquesta part de la investigació. Passar-se hores i més hores buscant informació és pesat i força incert, ja que no saps mai si obtindràs recompensa pel temps perdut, però s'ha de fer... En fi, que amb la meua velocitat de dit, introduceixo el nom d'en Sebastià Arbó a l'ordinador i em preparo per separar el gra de la palla.

Sí, en Sebastià no és gaire discret, no, ja que a gairebé totes les xarxes socials hi apareix, sempre en actes benèfics. Veig que li agrada ser el centre d'atenció. També trobo breus articles a alguns diaris parlant de la seva persona... la família Arbó dona aliments pel menjador social... En Sebastià Arbó és escollit membre honorari de... Els Arbó donen, fan, inauguren... collons amb el cambrer!... En Sebastià Arbó hereta la Cantonada —un entranyable bar, situat al barri de la Sagrera— després de la mort del seu antic amo, el senyor Eudald Cassà, protector

i padrí de l'hereu... Parpellejo un parell de vegades i torno a mirar la pantalla, això sí que no m'ho esperava. L'Eudald Cassà? El testimoni de la caputxa groga? És el mateix?

Si això que he llegit és cert, em refermo en la creença que les coincidències són com un be negre amb potes roses, és a dir, no existeixen, si més no en aquest cas. A més, si no recordo malament— i no tinc tendència a fer-ho— durant l'interrogatori en Sebastià va deixar clar que era un simple amic a qui li feia un favor, res més; però, no... Em repenjo a la cadira amb els ulls tancats i em frego les mans alhora que sospiro per entendre... la darrera persona que va veure en Pi viu, a excepció de qui el va matar, és clar, i el mateix que casualment havia quedat aquella nit per recollir uns còmics al quiosc, deixa en herència el bar a l'assassí confés? Què m'he perdut? Protector i padrí d'en Sebastià? Quina és la veritable connexió entre aquest parell?... Un nus m'estreny l'estómac, ara mateix tinc la sensació que la innocent coartada dels còmics no és tan innocent com ens vol fer creure en Sebastià.

Amb aquesta nova variant començo a indagar en la vida de l'Eudald Cassà i les dues úniques coses que puc trobar són: per una banda, un breu article en un diari de barri el gener de l'any 2009, «director d'institut jubilat guanya la loteria de Nadal i aconsegueix el somni de la seva vida, comprar el bar que l'ha vist créixer», emotiva ho és la notícia, però gens aprofitable; i, per l'altra, la seva necrològica o, millor dit, l'article on s'explica que l'any 2011 va morir atropellat per una motocicleta quan creuava la Meridiana. També s'esmenta, però molt de passada, que la policia va arxivar el cas en demanar testimoni als presents i concloure que l'ancià va creuar amb el semàfor en vermell i que la motocicleta se'l va trobar al damunt sense poder fer-hi res. Segurament la desorientació per l'Alzheimer li va passar factura. És curiós que no se'n parli més d'ell tenint en compte que era home afí al Sebastià Arbó, personatge recurrent a les notícies de societat. Ves a saber si no li agradaven les multituds!

I mentre em pregunto que xerrarà de mi Internet quan ja no hi sigui, deixo de banda l'Eudald per indagar una mica més en el Sebastià. Amb tot, l'única cosa que trobo són més i més floretes: que si ha donat diners per a la iniciativa «Un llibre per cada infant», o per la llar d'avis del barri, per les festes... ha finançat

casals d'estiu... vaja, fins i tot hi ha notícies on, en un futur, se'l situa dins l'ajuntament de Barcelona. No m'ho crec, amb el sou d'un cambrer, i no és per menysprear aquesta noble i necessària professió, no ha pogut estalviar tota aquesta fortuna que diuen que ha gastat, és impossible. De debò que mai ningú ha investigat aquest paio? Alguna cosa se m'escapa.

El record del meu pare, somrient mentre sopàvem setmanes abans que fos assassinat, em fa obrir els ulls. Ell, home pacient com el que més, sempre tenia una frase perfecta per a cada moment i aquella nit, orgullós per haver acabat una de les seves investigacions a la Universitat —on ensenyava Història antiga— em va dir: «recorda fill que una investigació és com un trencaclosques, un recull de peces sense sentit que has d'anar encaixant fins que et revelin la veritat. No deixis de banda cap informació, fill, per molt minsa que sigui, per molt ximple que sembli, perquè la peça més petita pot obrir moltes portes». Així doncs, fent-li cas, després de repassar la vida de l'Eudald, la d'en Sebastià, el bar, en Pi..., què més tinc?: en Sisco Marès. El sense sostre testimoni que, de sobte, s'ha convertit en part de la investigació i no sé fins a quin punt imprescindible, però ho esbrinaré.

Ell ha parlat dels Ardents; de qui s'amaga atemorit. Per a ser sincer, si no hagués estat per les topades que he tingut amb ells, altament sospitoses, aquesta variable mai hauria entrat dins l'equació. Però ara hi són i em xiulen les orelles cada cop que hi penso.

Amb paciència em perdo en les hemeroteques de diversos diaris, revistes i d'altres, sé que no tinc minuts, ni tan sols segons de més per fer-ho, però necessito aïllar aquesta incògnita per continuar endavant. Malauradament, el nom dels Ardents, com a grup criminal, no apareixen enlloc i l'única cosa que trobo és l'anunci d'una empresa de compravenda d'immobles, d'àmbit internacional. Serà aquest el negoci estrella d'en Sebastià? Però d'on treu els diners per invertir?

Després d'un parell d'hores perdut entre infinitat de pàgines web, els ulls i l'esquena es confabulen per avisar-me que ja no poden més, que, o plego, o em faran plegar. Començo a bufar de desesperació. O trobo alguna cosa de seguida o...

«Escàndol al col·legi d'advocats de Barcelona», així es llegeix una notícia en el blog personal d'una periodista anomenada Maria Rosselló. Segons ella, l'any

2005, un prometedor advocat de Barcelona, en Francesc Marès, va ser acusat d'haver falsificat proves i testimonis a favor dels seus clients, tots ells vinculats a una empresa de dubtosa reputació, en diversos judicis anteriors a aquest any. Un avís anònim a la fiscalia, amb tota mena de dades i dates, va ser prou per posar en evidència la feina de l'advocat, que va haver d'abandonar la pràctica de l'advocacia, tot i no trobar-se cap prova contra ell. El mal que fan els rumors... Segons l'article, tot va començar quan l'any 1990 en Francesc Marès va representar tres joves denunciats per anar pel barri de la Sagrera amenaçant i alterant la tranquil·litat del veïnat i el seu director d'institut per instigar-los a fer-ho. Entre els nombrosos delictes que se'ls imputaven, el de les apostes il·legals va ser el més destacat, tot i que en més d'una batussa s'havien emmerdat. Pel que es veu, es dedicaven a intimidar menors a la sortida de les escoles i instituts mentre els obligaven a apostar en els partits casolans de dissabte al matí, per després fer visites privades a membres dels equips per a fer-los alterar el resultat a favor seu. El nom dels joves no s'esmentava en aquell article per preservar la seva identitat, com tampoc el de la banda, però no cal ser un saberut per lligar cabs. En Francesc Marès va aconseguir no anar a judici, matar-ho tot la mateixa nit de la detenció i que l'expedient es perdés entre la paperassa de l'arxiu. Segons explica la periodista, ho va fer amb proves i testimonis falsos. La periodista també l'acusa d'haver callat davant l'associació dels seus clients, després d'aquesta primera detenció, amb una coneguda organització mafiosa russa i d'haver encobert transaccions econòmiques de dubtosa procedència, fent-les passar per compres i vendes legals d'actius. La periodista denuncia en el seu escrit la parsimònia tant de la fiscalia com de la policia a l'hora d'investigar més a fons aquests fets i acusa els Ardents, ara una empresa de compravenda d'immobles, de blanquejar el capital que generen els negocis tèrbols dels seus socis russos.

«Si tot això és veritat, queda aclarit el tema d'on treu en Sebastià els diners per a les seves despeses filantròpiques, perquè que ell hi està fotut és innegable», penso tornant a llegir la notícia amb les mans enllaçades davant la boca. Collons amb el Sisco! No sé si un blog d'internet és una font fiable, però no puc obviar el que diu. De veritat ha estat capaç l'home que vaig conèixer ahir de fer tot això de què se'l va acusar? I si és així, com puc confiar en ell? Com em puc creure que no

va agafar els diners? Són massa preguntes sense resposta i l'única persona que em pot respondre és ell mateix, però s'ha esfumat.

Haig de saber més. D'aquests judicis ha d'haver-hi constància en algun lloc i segurament a comissaria puc trobar la informació que necessito, però ara mateix no és bona idea anar-hi. Naturalment, em passa pel cap en Llorenç, fa anys que treballa a l'arxiu de comissaria i segurament em podrà dir quelcom més. Tanmateix dubto a l'hora d'implicar més gent en tot aquest merder, no soc ningú per demanar-los que s'hi juguin la feina per mi i és exactament el que estic fent. Però sento que estic més a prop que mai de descobrir la veritat i no em puc aturar...

—Collons, Grau, què ha passat?, tens a l'intendent fet una fera.

—Ara no t'ho puc explicar, però has de confiar en mi. Necessito la informació —li prego després de fer-li cinc cèntims del cas.

—No en fa d'anys d'això!, estàs parlant dels anys 1990-91, segurament jo encara no tenia ni pèls al *sobaco*! Hòsties, és impossible que nosaltres tinguem aquests arxius, potser els senyorets de la Urbana o la Policia Nacional... o anticorrupció, jo que coi sé noi.

—Doncs, truca'ls, encara tens amics allà, oi?

—Hòsties, Grau, ara em fots en un compromís! —bufa. Segurament s'està passant la mà per la cara nerviosament. És el seu tic de, no em toqueu els nassos que a l'arxiu visc molt tranquil—. Si s'ha assabenta en Badal, he begut oli, nano...

—No ho sabrà si no menciones el meu nom, Llorenç, creu-me.

Remuga uns segons més, però al final accedeix. No s'hi pot estar, en Llorenç és un tros de pa i té debilitat per mi.

—Moltes gràcies, company, sabia que podia confiar en tu. Quan tot això acabi, tindràs cerveses de franc durant un mes!

—Au, ves a cagar!

—Per cert, coneixes la Roxy, oi?

—La setciències del laboratori?

—Sí, la mateixa, amb ella també he parlat i li he dit que si necessita res, et truqui.

—M'estàs fotent en un merder, però, sí, d'acord, si truca, l'ajudaré. Ves amb molt de compte, Grau, ja saps que hi ha gent que té ganes de posar-te les manilles.

—Ho sé, amic, ho sé.

Un cop penjo el telèfon torno a fixar la vista a l'ordinador alhora que em frego les temples intentant donar sentit al cas. Els Ardents, l'Eudald, en Sebastià, el bar... Rússia... i en Pi... com encaixa ell en aquest enrenou? No sé jo, però els dubtes sobre la seva impol·luta moralitat em tornen a importunar i a hores d'ara no sé què pensar. En Pau Ivars va ser una víctima innocent o una víctima culpable; però culpable de què? De què podria ser culpable un home de família que treballa de sol a sol pels seus? Era tan angelet com ens han volgut fer creure o realment l'Àngels no sabia a què es dedicava o s'havia dedicat?, si és que es dedicava a alguna cosa il·legal o sospitosa, és clar... no puc explicar-li res a ella sense tenir cap prova.

Per poder unir els punts, haig d'anar a la font. Busco per Internet que se n'ha fet de la periodista que va escriure el blog, la Maria Rosselló. Ves per on!, ara és redactora cap del diari La Sagrera al Dia, a tocar de la biblioteca. Potser el més prudent no és passejar-me pel barri, però haig d'anar a parlar amb ella, segur que en sap més del que explica el seu article.

A veure si per una vegada cau alguna cosa més que no sigui aigua del cel.

Són gairebé dos quarts de quatre quan surto de la biblioteca i l'eterna tempesta que sumeix Barcelona en la negror aborda els carrers sense compassió. Però me n'alegro de la boira que genera, és la millor aliada per ocultar-se a simple vista.

A recer d'una balconada miro el mòbil amb l'esperança de tenir notícies d'en Sisco Marès, li he donat el meu número a l'Eulàlia per si de cas, però no hi ha res de res. On es pot haver ficat aquest paio? Cert és que s'ha passat els darrers anys desconfiant de tothom i, si la seva història és certa, prou raó té, però crec que li he deixat força clar que sols vull ajudar. Collons, com m'empipa tot allò que no puc controlar! Només espero que quan s'adoni que em necessita, no sigui massa tard.

Cobrint-me el rostre amb la caputxa enfilo camí cap al diari, situat a l'edifici rehabilitat de la Torre de la Sagrera. Estic intrigat per què podrà dir-me la Maria Rosselló sobre els Ardents. L'he investigada una mica i, pel que sembla, aquesta dona ha estat i segueix sent una gran professional del periodisme, s'ha guanyat a pols la seva credibilitat. Potser per això va ser l'escollida per dur a bon terme el projecte La Sagrera al Dia, una idea promoguda per l'Associació de veïns i veïnes del barri i que va ser molt ben rebuda per la gent. Ella, jubilada ara, i el seu grup de voluntaris, jubilats també, treballen de valent per a fer que la informació del barri de la Sagrera arribi a tothom i, pel que es veu, avui dia és de lectura obligada per a qualsevol que vulgui saber què passa pels seus racons.

Només travessar la portalada de columnes i finestrals de la Torre de la Sagrera, m'adono de la grandiositat de l'edifici. Van fer bé els veïns en lluitar per la seva rehabilitació. Davant els meus ulls uns gegants i dos capgrossos em donen la benvinguda mentre arrossego els peus a l'estora, per intentar assecar-los una mica.

—No es preocupi —sento que algú diu—, no es pot fer res en dies com aquests, per això les serradures a terra.

Aixeco la vista per trobar un amable somriure acompanyat d'uns impressionants ulls negres que, amb les celles amunt, es fumen de mi en silenci. No havia vist mai una foscor com aquella.

—Bona tarda, el puc ajudar en alguna cosa? —em saluda l'alt xicot de darrere el taulell. Els minúsculs rínxols del seu també negre cabell, salten cada cop que es mou. «És com la Roxy», penso—. Digui'm.

—Sí, bona tarda, em dic Toni, Toni Grau i soc investigador privat. M'agradaria parlar amb la Maria Rosselló sobre un article seu de fa anys, La teranyina dels Ardents.

—Un moment, si us plau, que miro si hi és —em somriu aquell noi, alhora que agafa el telèfon i marca el número 29—. Sí, mira, que...

Mentre espero no me'n puc estar de donar un cop d'ull. Aquelles parets desborden aire senyorial. No sé jo, però em fa la impressió que de ben segur han estat testimonis de grans històries.

—Senyor Grau, la senyora Rosselló l'atendrà sense problemes. Pugi al primer pis, la segona porta a la dreta.

—Moltes gràcies.

—A vostè.

Tan bon punt arribo al primer pis veig algú que em fa senyals amb la mà. És una dona imponent. És alta, molt alta, i d'espatlles grans. Els seus marrons i petits ulls amagats darrere unes grans ulleres em miren de dalt a baix, suposo que intenta esbrinar si soc de confiança o no. Du els cabells curts color castany. És vella, però moderna. És bella i elegant.

—Em buscava? —saluda amb ímpetu alhora que allarga la seva mà per estrènyer la meva amb força. A priori he passat el primer tall—, soc la Maria Rosselló. M'han dit que vol saber alguna cosa sobre un article de fa anys al meu blog. Mare meva, La teranyina dels Ardents! No m'haguera imaginat que a hores d'ara vingués ningú preguntant per tot aquell embolic de fa quinze anys. Au, passi, passi que aquí estarem més còmodes.

Aquesta dona aclapara!

—Ehh... bona tarda —aconsegueixo murmurar alhora que accepto la seva invitació i passo al seu despatx—, em dic Toni Grau i...

—...sí, sí, ja m'ho ha dit el David, el noi de la recepció —em talla fent escarafalls amb les mans—, vol un cafè?, sembla que el necessita... mare meva com l'han deixat.

—Com se sol dir, l'altre ha quedat pitjor —faig cara de resignació, pel que sembla aquesta excusa serveix per a tothom—, i té raó, un cafè em vindria molt bé, sol, si us plau.

Em sorprèn la senzillesa d'aquell despatx. És càlid i acollidor. A banda dreta puc veure, davant un dels dos finestrals que roben intimitat a la sala, una taula plena de papers, no gaire gran ni ostentosa, i un parell de simples cadires al davant; on m'assec després que ella m'ho indiqui. M'agrada el telèfon vermell que espera a un cantó d'aquella taula, d'aquells antics amb la roda de números. Funcionarà? El cafè fumejant que reposa al costat omple la sala d'un intens aroma a matí, encara que la tarda és a tocar. A l'altre cantó del despatx, una estanteria plena de llibres fa joc amb tres grans butaques de cuir negre situades al voltant d'una petita taula auxiliar. I per últim, al seu costat, tanca el conjunt una calaixera d'alçada mitjana presidida per una antiga fotografia que fa companyia a una igualment antiga cafetera. Em crida l'atenció, però, que tants premis com ha rebut, i ho sé perquè ho he llegit, i no hi hagi representació a les parets. Qualsevol altre presumiria, jo mateix ho faria.

—No és un Nespresso, no, però ja veurà, ja —somriu alhora que agafa una de les tasses de damunt la calaixera—. La fotografia és de l'any 1994, recullo el premi de periodisme de la ciutat de Barcelona.

No se li escapa ni una.

—Quin gran honor.

Amb assossec, camina cap a mi i m'ofereix la tassa de cafè; s'asseu al meu costat i fa un glop de la seva. Després encreua les cames, recolzant les mans al genolls. En silenci m'observa durant uns segons, com si intentés esbrinar si soc de confiança o no. Seré capaç de superar el segon tall?

—Gràcies, el primer sempre fa il·lusió. I digui'm, per què l'interessa el tema dels Ardents, senyor Grau?

—Toni, digui'm Toni millor —li somric, breument—, aquest nom ha aparegut en un cas que estic investigant. El cas de l'assassinat d'un home al barri, la nit de Nadal de fa catorze anys.

—El del carrer del Pegàs? —pregunta, incorporant-se amb interès—, aquell pobre home...

—Sí, coneix el cas?

—Bé, jo vaig cobrir la notícia durant un temps, però al final com que no vaig poder treure'n suc, em van enviar a un altre lloc. —Allarga un braç cap al seu cafè i bufa un parell de vegades damunt la tassa per acabar fent un xarrup.— A la gent se li ha de donar morbo, si no, no està contenta. Però no entenc què pot tenir a veure aquest cas amb els Ardents.

—Si li soc sincer, jo tampoc. Un dels testimonis d'aquella nit va ser en Francesc Marès, l'advocat dels joves en la detenció de l'any 1990 —explico ahora que faig un gest d'aprovació, el cafè és extraordinari. Fort i amb un intens aroma, com a mi m'agrada—, en realitat va ser el primer que va arribar fins al lloc de l'assassinat.

—Vostè ha parlat amb el senyor Marès? —Abaixa el cap i em mira desconfiadament, per damunt les ulleres.

—Sssí... Bé, molt breument perquè ens han interromput segons després de començar a parlar. Però ha mencionat els Ardents. Per què? El coneix?

—Ah... així doncs... —Alça el cap. Els ulls desconfiats que furgaven sota la meva pell, ara brillen emocionats. No sé jo si no s'olora una exclusiva.— Ha parlat amb el senyor Marès... i ell li ha parlat dels Ardents.

—Sssí... —M'està fent sentir molt incòmode. Per què li costa tant d'entendre?— És el que acabo de dir-li. Quan li he comentat que havíem atrapat a l'assassí i que era en Sebastià Arbó...

—Un segon! Aquell cabró va matar en Pau Ivars?

—Sí, el van detenir ahir. El coneix?

—Ara entenc... au, prengui's el cafè abans que es refredi.

I sense dir res més s'aixeca direcció a la calaixera.

—Entre uns dels meus nombrosos defectes, el de guardar-ho tot és el que em porta més mal de caps, sap? —confessa mentre remena pel segon calaix—, i per sort...

Aixeca triomfant una carpeta.

—Sí, aquí està... Jo no vaig poder entrevistar el vagabund —m'explica alhora que fulleja una mena d'expedient—, no vaig tenir temps, ja que quan l'endemà vaig anar a comissaria ja no hi era, curiós, no creu?

—Sí, la veritat, era un testimoni clau i el vam deixar marxar massa de pressa, però de vegades passa, sobretot amb gent com ell, vagabunds, vull dir, no se senten a gust rodejats d'altra gent i sovint creen problemes. Per això els prenen declaració i els deixen marxar.

—Ja...

No la veig gaire convençuda quan torna al meu costat.

—Francesc Marès, aquí el té —s'enorgulleix llençant l'expedient damunt la taula—, el cas d'aquells brètols, els Ardents. Tot va començar amb la detenció de l'any 1990. Colla de malnats! Ho van tapar tot, sap?, aquí ho té, miri, miri, aquesta va ser la meva investigació. Aquells nois tenien amics molt bons, perquè van tapar-ho tot! Sols van estar unes hores al calabós i l'expedient de la policia es va evaporar per art de màgia, aquella mateixa nit.

—Només hores?, però si se'ls acusava d'extorsió... —m'indigno fullejant aquell expedient. És força extens—, provocar baralles, apostes il·legals. No ho entenc, com pot ser?

—Què és el que no entén?

—Que ningú s'hagi fet ressò de tot això. No estem parlant d'uns simples pinxos i prou—comento mentre continuo fullejant l'expedient incrèdul davant tanta violència—, agressions amb arma blanca, algun robatori...

—I de més coses, Toni, aquí no hi ha ni la meitat! Aquest quatre van ser els primers, els que van començar el negoci.

—Negoci, quin negoci?, el de la compravenda de béns immobles?

—Anem a pams que veig que va una mica perdut —assenyala la Maria—. A veure, vostè què és el que sap?

—El que he llegit al seu article i poca cosa més. Com li he dit estic investigant l'assassinat d'en Pau Ivars la nit de Nadal de l'any 2006 i els Ardents han sortit per casualitat. Pensava que vostè podia parlar-me una mica més del cas. Vull saber si res d'això pot tenir a veure amb l'assassinat que investigo. Els noms dels nois no surten a l'article, però suposo que vostè sap qui eren, oi?

La meua innocent pregunta li fa omplir els pulmons. Ha estat un sospir de rancúnia.

—Els seus noms?, oh, i tant que els tinc!, no em van deixar publicar-los, perquè eren menors, però, tot i les pressions que vaig rebre per part de diversa gent perquè els entregués les meves investigacions, ho vaig guardar tot amb clau —Es nota que està ressentida.— No senyor, a mi no m'intimida ningú! Llegeixi, llegeixi el dossier, trobarà tota la informació. Primer eren tres nois, però més tard, quan l'estiu de l'any 1991 van constituir l'empresa legalment (acompanya la frase aixecant els dits per posar-hi cometes), la germana d'un dels caps, el Sebastià Arbó, va pujar al carro. Aquell fill de sa mare... era el pitjor, ell i l'altre, l'home gran, el quart membre.

—Quin home gran?

—Eudald no sé què... era director de l'institut on anaven. Allà va reunir els nois quan estaven a segon de B.U.P., cap a l'any 1987, més o menys. Volia guanyar diners per assegurar-se una bona jubilació i va trobar el camí, i tant que el va trobar! Sabia com eren aquells carallots perquè les havien fetes de tots colors a l'institut i amb la promesa de molts diners els va entabanar perquè fossin la seva veu i els seus ulls al carrer. No és que moguessin gaires diners, però suficient per a poder viure amb molta comoditat, la veritat. Això sí, a costa de la gent.

—Déu-n'hi-do...

—Sí, jo també vaig caure d'esquena quan vaig començar a investigar el cas— s'esvera, aixecant les mans cap al cel—. Aquells malparits... Pel que es veu, el director de l'institut, l'Eudald aquest, no en tenia prou amb el seu sou de professor i va tramar un pla per a engrandir les seves butxaques. Va agafar a tres alumnes passerells i amb la promesa de diners fàcils els va entabanar perquè anessin, primer pel mateix institut i després pels altres del barri, incitant els alumnes a apostar en les competicions esportives escolars. Evidentment a l'inici la cosa no era gaire greu, però de mica en mica el volum d'apostes va anar pujant, ja sabem com és el boca a boca, fins a acabar emmerdant adults i tot. Amb poc temps havien creat una petita xarxa d'apostes i, com és natural, aquest tipus de negoci no permetia fiar i això va dur als tres passerells a ser els punys de l'Eudald al carrer. Si no els tornaves el que els devies, hòstia al canto i prou! Dos d'ells no tenien cap mirament, intimidaven qui els donava la gana, extorsionaven quan podien i pegaven quan els venia de gust, aquests eren els Ardents.

—Se sap què va ser d'ells?, vull dir, si segueixen en el negoci, perquè he buscat informació i no he trobat res; bé, menteixo, això no és del tot cert, sí que he trobat la petita referència a la compravenda d'actius, però res més. Vostè en sap alguna cosa?, sap si encara estan associats amb els russos tal com deia al seu article?

Em torna a regalar una recelosa mirada. Tinc la sensació que aquella entrevista és com una muntanya russa de confiança i recel, i que el degoteig d'informació va en consonància a ella.

—Poca cosa més, la veritat —sentència, amb fermesa—. Després de la detenció de l'any 1990 vaig seguir investigant el cas, ja que sabia que aquells brètols tindrien temptacions de continuar amb el negoci. S'havien acostumat a un ritme de vida que no es podien pagar d'una altra manera. Per això vaig descobrir el que explico en l'article... miri, Toni, no sé què està buscant, però aquesta gent és perillosa i no parlo només dels Ardents. Ja veu com les gasta en Sebastià, mai li ha tremolat la mà, li ho puc assegurar. I els seus socis tampoc tenen miraments. Jo mateixa vaig haver de vigilar mentre investigava per l'article perquè havien amenaçat la meva família. Imaginis vostè!, quaranta-set anys, vídua i amb dos fills. —Fixa els ulls en mi.— No li desitjo a ningú el que vaig passar.

—Jo només busco la veritat —asseguro, amb un somriure—. Vull saber què li va passar a en Pau Ivars, per què va morir, res més que això. I cada cop estic més segur que no va ser un accident com ha confessat en Sebastià Arbó.

Per primer cop veig debilitat en la seva mirada.

—És molt noble la seva insistència, molt noble.

Sospira abans de continuar.

—Bé, com li he dit, només sé el que explico en l'article. L'any 1990 aquella colla va ser detinguda, però miraculosament el cas no va anar a més. Suposo que tenien coneguts que ni vostè ni jo tenim. —Riu aixecant les mans.— Després el pare d'en Sebastià Arbó...

—Perdoni que l'interrompi, però si el cas no va veure la llum, com va saber vostè què passava?

—Perquè aquella nit hi era a comissaria per un altre assumpte. Em trobava esperant uns papers quan van arribar. És que ningú va dissimular!, tot eren somriures i bon rotllo i això em va fer molt mala espina. Bé, si m'ho permet, reprenc el fil d'abans, és que la història és prou sucosa i no vull perdre detall.

—Endavant —li dic, aixecant la mà.

—Doncs, el pare d'en Sebastià Arbó estava molt emprenyat amb el seu fill i el va posar a treballar amb ell al quiosc, però no va durar gaire perquè, com ja li he dit, de seguida es van associar amb els russos. I anys més tard la germana es va casar amb un dels Ardents, com es deia...

—En Martí Oliveres pot ser?

—Sí senyor, això mateix! Aquest dos es van casar i, pel que sé, l'Eudald es va retirar de l'ensenyança. Com li he dit tot va quedar ben soterrat. Ningú va xerrar... ni tan sols les víctimes es va atrevir a fer-ho.

—Tant poder tenien?

—Digui-li poder, intimidació o por... la qüestió és que tothom va callar. Però jo tinc una teoria —admet amb un suau murmuri, com si no volgués ser escoltada—

, jo crec que a alguns els van pagar pel seu silenci, policies i d'altres. Hi havia gent capaç d'haver-los fet la punyeta, però aquests també van callar, els diners són molt poderosos.

—No tindrà cap prova de tot això, oi?

—Unes quantes, però res que es pugui demostrar. Només són noms i números escrits en un paper. I de fa massa temps.

—Sí, és probable que no serveixi per a res, però m'agradaria donar-hi una ullada, si no és molèstia, potser veig alguna cosa.

—I tant, cap problema! —em diu, assenyalant-me l'expedient—. Tot seu!

Em bull la sang. Em sento com un titella, manipulats i ridiculitzats pel cabró del Sebastià. Com ens han pogut enganyar d'aquesta manera? En Sebastià, l'Eudald... en Martí...

—Perdoni, però m'ha semblat sentir que ha parlat de quatre persones dins el negoci, oi?

—Sí, l'Eudald Cassà, ara m'he recordat del cognom, en Sebastià Arbó, en Martí Oliveres i l'únic que va fer bona carrera, un que ara és mosso d'esquadra, un tal Badal, Xavier Badal.

Se m'atura el cor en sentir aquell nom i ella s'adona.

—Perdoni?, com ha dit? —aconsegueixo dir, quan recupero l'alè.

—Xavier Badal, ara crec que és qui talla el bacallà a la comissaria de Sant Andreu.

—Xavier Badal, n'està segura?

—Oh, i tant! A mi no se m'oblida mai un nom, per què?, passa res?

—És impossible...

En Badal, assegut al seu despatx, és incapaç d'entendre què ha passat. Es frega la cara, les mans, els ulls... Tot el seu món trontolla i pot estar a punt d'anar-se'n en orris i, per què?: per un fantasma de fa catorze anys a qui creia exorcitzat i enterrat.

Agafa el telèfon i el torna a deixar, el torna a agafar i marca un número, està nerviós i fet una fera.

—En sabeu res?... No?... És increïble, com pot ser que ningú el trobi ni a ell ni al merda d'en Sisco, collons! —es queixa vehement al mateix temps que estreny amb insistència una petita pilota antiestrès amb la mà—. Estic rodejat d'incompetents!... No, no i no, seguiu buscant i trobeu-los!

Quan penja, colèric, llença la pilota contra la paret i la decora amb l'enèsima ferida. Sap que en Grau s'ha vist amb el Sisco i això no li ha fet gens de gràcia. I no només l'ha trobat, sinó que el molt cabró ha guardat les proves tots aquests anys i els hi ha donat. Catorze anys perdudes i ara les té el Grau... Emprenyat i preocupat es mossega els punys pensant com de malament ha anat tot. Si en Sebastià no l'hagués cagat, si ell hagués tingut el cap més fred... si hagués vist l'empremta o hagués sabut que la Clàudia ja l'havia escorcollat, tot seria diferent, però no, el puto destí els va haver d'esguerrar el marro i encara ara els ho vol fer pagar.

—Catorze anys ocultant la veritat i ara... —es queixa, respirant profundament—. No pot ser, no pot ser, havia de ser en Grau, merda! El molt cabró sabia on era el Marès i no havia dit res... collons!

I no és pas fortuït aquest pensament, ja que fins i tot la nit de l'assassinat del malaurat Pau Ivars, l'intendent ja va maleir tothom en veure en Grau allà. De tots els investigadors que podien haver anat, van haver d'enviar el més toca pilotes.

Després de repetir-se un i mil cops que tot està controlat i que ha de calmar-se si no vol espifiar-la per segona vegada, agafa el mòbil i fa una nova trucada. Es mossega el llavi mentre espera a rebre resposta, per un segon el somriure triomfant d'en Toni Grau mentrestant l'està emmanillant, li fa pujar la sang al cap. És el seu amic, però, no, no permetrà que aquell cabró descobreixi la veritat i farà tot el que faci falta... el que faci falta, per a impedir-ho. Encara no ha nascut qui li faci ombra.

—Martí, en saps res? Els inútils d'en Genís i la Laura fa hores que donen voltes i ni rastre. Si us plau, digues que tu tens alguna cosa sobre aquells malparits, no vull haver de demanar una ordre per a rastrejar el mòbil d'en Grau, a comissaria farien masses preguntes i això no ens convé. Hem de ser més discrets que mai.

—Ara anava a trucar-te —diu la veu de l'altra banda—, un dels nois l'ha vist entrar a l'edifici de la Torre de la Sagrera fa uns cinc minuts.

—Merda! Merda!... Collons... a qui dels dos?

—Al Grau. Creus que ha relacionat a la periodista amb en Sisco?

—Hòstia puta, quina merda de pregunta és aquesta? És clar que l'ha relacionat, collons, si no què coi hi feia al diari? Renoi que curts sou!

—*Joder*, tranquil, eh, que en aquest *follón* hi estem tots fotuts! O ja no recordes que m'han apallissat i m'han fumut un *tiru* per culpa teva? —es queixa en Martí—. M'han cosit quatre putos punts a la galta! Vinga, què collons vols que fem?

—I jo què sé!, dona'm uns segons, haig de pensar. Ara et truco. No el perdis de vista si surt, d'acord? —I penja sense esperar la resposta.

En Badal arronsa la cara, contrariat, entretant colpeja la taula amb un poderós cop de puny. Sap que en Grau és llest i és molt conscient que ara mateix és una molèstia que ha de desaparèixer si vol continuar amb el seu estil de vida. És cert que res del que li digui la Rosselló li farà descobrir la veritat, però és perillós tenir-lo ensumant pels voltants. Qui sap si a la fi pot arribar a relacionar alguna cosa... collons, per què el molt imbècil no ho ha deixat córrer?... Bé, pel que sembla ha arribat el moment que sempre ha temut i no li pot tremolar el pols a l'hora de defensar els seus interessos, sigui qui sigui la víctima.

Amb ímpetu s'aixeca de la cadira. Ha de tornar a parlar amb el Sebastià. Li ha de deixar clar que no pot obrir la boca ni sortir-se'n del seu paper. Per anar per lliure ja ha tingut un parell de relliscades durant l'interrogatori i segurament al Grau no li hagin passat per alt. La dona de la fiscalia, la Carla Seller —neboda de l'Eudald Cassà i coneguda de negocis—, ja ha acabat amb ell després d'hores d'intensa preparació. Han d'estructurar a consciència l'entrevista amb la família Ivars per no aixecar sospites i així poder ensarronar-los. I no serà ell qui s'interposi en el seu camí, ja que d'això dependrà tancar el cas i el seu més que probable ascens a Comissari; no en va fa més de dos anys que li llepa el cul al conseller. Sí, tancar aquest cas sense rebombori el posarà el primer de la llista i no deixarà que res ni ningú li prenguin el futur.

A brida batuda camina pels passadissos de la comissaria. Alguns agents se'l miren amb estranyesa, ja que té la mirada fixa a terra i no s'atura davant ningú, però d'altres, els que ja saben com les gasta, s'aparten del seu camí per a no destorbar-lo.

—Jan, porta en Sebastià a la sala d'escorcolls dos —ordena al vigilant de les cel·les—, i que no ens molesti ningú, entesos?

—Com vostè mani, senyor —obeeix l'agent com un bé ensinistrat; un petit sobre damunt la seva taula cada divendres el fa no qüestionar-se res ni ningú. A més, a quatre mesos de la jubilació ja li ha passat el temps de preocupar-se per la seva integritat—, ara mateix.

Arrossegant les velles i cansades cames, recorre el passadís fins a la cel·la número onze. Allà, un despreocupat Sebastià fa curses amb el mòbil.

—Ep, que l'amo et reclama —li diu en Jan amb sorneguera—, au, prepara't.

—Però què t'has cregut tros de merda? Jo no tinc amo!

—Que sí, que sí, però en Badal vol parlar amb tu. Vinga que ja saps com va això.

En Sebastià estén els braços davant seu i es deixa emmanillar, les formes s'han de guardar. En Badal ha donat ordres que ningú baixi a les cel·les, però sempre hi ha el típic sord que no s'assabenta de res. Millor no tenir sorpreses.

—*Ma* pots posar a *cargar* el puto telèfon, company? —En Sebastià camina segur i altiu pels passadissos, encara que no pot amagar el seu semblant seriós. No entén què ha passat. Ho tenien tot controlat o, si més no, era el que sempre deia en Badal. Aleshores, què ha passat?—. Si *ma* truca la parenta i no contesto, *ma* talla els collons!

La seva riota despreocupada ressona pel passadís.

—Cap problema, cabronàs. T'espera a la sala dos. Dona'm uns segons per apagar les càmeres.

El somriure d'en Sebastià acompanya en Jan en tornar al seu lloc. Aquell tros de merda fa temps que treu un bon sobresou i mai els ha fallat. L'enyoraran quan es jubili, perquè serà difícil trobar-ne un com ell. És un personatge hàbil en fer creure a tothom que és molt despistat i això els ha anat molt bé en diverses ocasions; sobretot per explicar per què de vegades les càmeres no estan connectades o com pot ser que algunes gravacions s'esborrin.

Gira cua i es fixa en la porta de la sala número dos. Amb un profund sospir posa la mà damunt la maneta i esborra el minso somriure que segons abans li ha dedicat al Jan. És hora d'enfrontar-se al Badal. És hora de deixar-li clar qui mana. És hora que entengui que no pot tractar-lo d'aquella manera, com si fos un simple criminal. No, no pot menysprear com si res tot el que ha fet per ell. Sí, és hora que arregli tot aquest merder. Sense adonar-se, però, a mesura que passen els segons el seu ferm posat es va desfent i dona pas a una suor freda que li humiteja el front. Nerviós es passa les mans pels rínxols i bufa un parell de vegades, sense acabar d'atrevir-se a abaixar la maneta. Sempre s'ha sentit intimidat per aquell malparit, des del dia en què el va perseguir per l'institut per a robar-li l'esmorzar i va sortir escaldat. En Sebastià no s'haguera imaginat mai que un mitja merda com aquell, encara no havia fet l'estirada final ni havia començat a embogir amb la gimnàstica, li plantés cara. Però ho va fer, i tant que ho va fer, amb dos collons li va dir que no i després d'insultar-lo amb paraules que ni tan sols avui dia sap què volen dir, va treure el tarannà diplomàtic que el caracteritza i el va acabar de rematar. Trenta-dos anys feia ja...

L'Eudald Cassà, el director de l'institut on estudiaven, no va trigar gaire a veure que en Sebastià i en Martí tenien allò que buscava. Eren uns novells a

l'escola, cursaven primer de B.U.P., però amb la seva fatxenderia ràpidament s'havien guanyat el «respecte» de gairebé tothom. Tanmateix, no va ser fins al curs següent que els va fer partícips de la seva idea i, com la cultura dels diners fàcils és molt llamenera, aquell parell de brètols va acceptar sense ni pensar-s'ho. Es van posar un nom, els Ardents, per això de tocar diners calents, i la seva principal feina era passejar-se pels passadissos de l'institut incitant tothom a apostar. Però aquell parell de capsigranys eren difícils de controlar i l'Eudald necessitava incorporar a algú amb caràcter ferm alhora que dialogant, si no volia que tot se n'anés en orris. Es va fixar en un noi, de nom Xavier Badal, que cursava primer i havia plantat cara al Sebastià, i el va estudiar. Quan el curs següent l'Arbó i el Martí es van quedar a segon per les seves pèssimes notes i van començar a compartir aula amb en Badal, va ser el moment de fer-lo entrar als Ardents. El funcionament del negoci era prou senzill, l'únic que s'havia de fer era apostar en els diferents partits de futbol o qualsevol altre esport dels instituts del barri. Més tard, però, i amb l'avarícia rondant-los, van voler anar més lluny. Se'ls quedaven petits els partits de costellada estudiantil i van començar a temptejar els clubs dels voltants. Aquest cop van fer massa soroll i és per això que la policia els va començar a investigar i l'any 1990 va irrompre a la Cantonada, el bar on tenien l'oficina. Van caure tots quatre. Per sort per a ells, però, l'Eudald Cassà havia fet molts contactes durant els dos anys i escacs que va durar el negoci i va poder fer que retiressin els càrrecs, i esborressin els expedients. I en temes d'advocats també van tenir sort, ja que van trobar a un passerell ambiciós que ni preguntava ni sospitava i el van portar per on van voler.

En Sebastià endureix la mandíbula, perquè s'adona que l'ha fotut, que en Badal l'ha ben fotut... i llavors, la inseguretat que segons abans havia sentit, es transforma en ràbia, i aquesta l'encoratja a abaixar la maneta i obrir la porta. I per descomptat que la rancúnia no li passa en entrar en l'habitació i trobar-se un Badal quadrat a la cadira amb caire alhora somriure alhora recelós. Se'm fum d'ell el molt cabró?

—De què collons rius, eh? —s'esvera l'Arbó, amenaçant amb el puny a la vegada que es llença damunt la taula—. Què és tota aquesta merda de la *huella*, cabronàs, tu ho sabies?

—Eh, tranquil. No crec que et convingui gaire alterar-te, company.

I dit això s'aixeca per repel·lir el segon embat d'un Sebastià ofès per aquella manca de respecte.

—Què passa, carallot, és que vols afegir un càrrec nou a la llista? —pregunta en Badal. Li assenyala el seu expedient a la vegada que li llença unes claus damunt la taula—. Au, no siguis ximple i seu. Treu-te les manilles.

L'intendent també s'acomoda en una cadira. Durant uns segons s'aguanten la mirada.

—Ets un fill de puta, tu sabies que hi havia una *huella*, oi? *Ma* l'has jugada, cabró! —crida en Sebastià.

—Jo? No em facis riure! Vas ser tu qui la va cagar fa catorze anys, tros d'imbècil. Havies d'agafar tot el que aquell infeliç dugués al damunt per a simular un robatori, però no, que va. —En Badal colpeja la taula amb els punys.— Et vas deixar la meitat... collons, Sebastià! Ara diga'm qui coi la va espifiar aquella nit?

—No, no, a mi ni *ma tiris* les culpes perquè tu, què, eh? Què *ma* dius de tu, eh? Tu sí que la vas cagar però bé —protesta en Sebastià incorporant-se de manera amenaçant—. I si aquell *gilipolles* no hagués cridat, no m'hauria *asustat*, collons! Vaig anar ràpid perquè algú el podia haver sentit.

—Et vas espantar... —la mirada de menyspreu cap al Sebastià enfureix a aquest—. Et vas espantar... Es pot saber què ha passat durant l'interrogatori? No teníem un pla? Una pauta a seguir?

—I ho he fet!

—I una merda! Per què nassos has parlat de l'Eudald?

—Perdona, i què collons volies que digués? A més, ell és al forat, oi?, *pues, daixonses*, que no pot parlar i ningú preguntar-li.

—Ja, doncs, saps què?, has fet que en Grau es fixi en ell i això és un molt mal assumpte. I què ha estat tot això d'obrir la cartera per a saber on vivia? Tu t'adones de la ximpleria que has dit?

—Això és culpa teva, tu no m'has dit mai que vau trobar la cartera ni tampoc la merda aquesta de la *huella*. No ho teníem preparat... sempre m'havies dit que si algun dia *sa* torçaven les coses havia de soltar tota aquesta merda de l'accident... Ets un cabró, ho has fet expressament —l'acusa, assenyalant-lo.

—Ets un idiota, Sebastià...

L'ambient s'escalfa amb un segon combat de mirades. En Sebastià està a punt de petar i això no li passa desapercbut al Badal. Però no és bo que en Sebastià salti, podria anar-se'n de la llengua.

—No en traurem res d'emprenyar-nos entre nosaltres, company. A més, a hores d'ara ja és igual de qui va ser culpa, perquè tenim altres problemes, Sebastià.

—Sí, tens raó.

—Hem de pensar què fem amb un petit destorb anomenat Grau. Ahir va disparar al teu cunyat; quan intentava recuperar la motxilla d'en Marès, ho sabies?

El cos d'en Sebastià es tira enrere arrufant les celles desconfiadament.

—No... no m'han dit res, què va passar?

—De veritat que no ho saps?... ja... Suposo que va ser iniciativa seva anar-hi, oi?

En Sebastià es posa nerviós i es passa la mà per la cara, gest que no escapa d'en Badal.

«Sabrà tot el que he fet?... No, és impossible, he cobert molt bé les meves passes... oi?», pensa l'Arbó mentre comença a suar.

—Estàs bé, Sebastià?

—Sí, de puta mare, no ho veus?

—En Martí és un toro. —En Badal recolza el cos a la cadira i encreua les cames.— No et preocupis, però gràcies a això li hem pogut parar un parany al Grau. Ara és en recerca i captura per intent d'homicidi.

—Bona aquesta! Molt bona!

—Sí, però saps on és ara mateix aquell toca pilotes? —inquireix en Badal, inclinant-se cap endavant per posar els colzes damunt la taula i enllaçar les mans—. Saps on és, eh?, parlant amb la Rosselló, la periodista cabrona que no vas eliminar quan et vaig dir que ho fessis. Segurament ha investigat l'Eudald i tot l'ha dut fins a ella.

En Badal mira en Sebastià, molest per la seva desídia. Què s'ha pensat aquell imbècil, que tot allò és només un puto joc?

—I no puc fer que el detinguin perquè el molt cabró ha aconseguit les proves que en Marès tenia.

Però en Sebastià segueix sense immutar-se. I en Badal s'impacienta.

—No t'importa gens? —es sorprèn aquest últim—. Doncs, a mi sí. Segurament no pugui descobrir tota la veritat, però aquesta dona sap molt de nosaltres i el pot ajudar a relacionar-nos.

—*Ta* veig preocupat —ironitza en Sebastià, reclinant-se a la cadira amb posat superb—. Què *ta* passa? Tens por d'acabar sent la meva puta a la presó?, no *ta* preocupis que *ta* tractaré bé.

I dit això se l'insinua amb les celles un parell de vegades alhora que li envia un apassionat petó.

—Ets un fill de puta! —vocifera en Badal—. Un grandíssim fill de la gran puta sense cervell! Què et penses, desgraciat, que em pots fer caure amb tu?

L'intendent s'aixeca enfurismat i sense pensar-s'ho l'agafa del coll amb tanta força que el fa llevar de la cadira. Segons després, li etziba un bon cop de puny a l'estómac que el fa caure de genolls a terra, on és rematat per l'intendent després que aquest hagi saltat per damunt la taula per posar-se al seu costat.

—Tu no saps qui soc, mai ho has sabut! —deixa anar mentre colpeja amb el peu a un sorprès Sebastià. Està vermell d'ira i sense control—. Mai! Mira tros

d'imbècil, fa temps que jo soc l'amo de tot i no t'has adonat perquè la teva puta arrogància no t'ha permès veure-ho!

En Sebastià té els genolls tocant-li la cara mentre amb les mans intenta aturar els cops d'en Badal.

—Mira'm! —li ordena l'intendent agafant-lo ara pels cabells, obligant-lo a aixecar el cap—. Mira'm cabronàs! Ja en tinc prou de les teves fotudes de puta, a partir d'ara faràs el que jo digui, ho has entès? No obriràs la boca, tros de merda!

De males maneres el deixa anar i en Sebastià aconsegueix aixecar-se del terra per a enfrontar-se al Badal.

—Ha, ha, ha, que diu que vol el senyoret de despatx? —riu donant insolents empentes a l'intendent. Un regalim de sang li cau per la barbeta—. Qui t'ha fet l'amo, eh? Qui? Tu faràs *lo* que jo digui, com sempre!

—Veig que no ho has entès —respon en Badal agafant-li la mà, amb un ràpid gest, per a retòrcer-li el braç—. No ho has entès!

En Sebastià gemega pel dolor encastat a la paret. Intenta desfer-se d'en Badal, però aquest té massa hores al gimnàs i no pot.

—Et tinc agafat per les pilotes, tros de *capullo*! —li xiuxiueja a cau d'orella, immobilitzant-li el coll, mentre segueix retorçant-li el braç amb mala bava—. La casualitat no ha fet que estiguis ara aquí i no penso perdre l'oportunitat. O et creus que el robatori a la Cantonada ha estat una simple putada?

—Què... què vols dir?—balbuja en Sebastià que no pot treure's del damunt en Badal.

—Sempre m'ha fascinat que mai preguntessis pel que va passar realment aquella nit, ara fa catorze anys, per què? Per què no vas interessar-te per com havien anat les coses?

—Perquè confiava en tu, tu ja *ma* havies dit que estava tot arreglat i no és bo remenar la merda, ja m'entens, si no en parlàvem...

—Ja, és com si no hagués passat, oi? Sebastià, com pots ser tan innocent? Aquella nit va haver-hi massa errors, sí, però, sense saber-ho, tornar la cartera a

lloc va ser el millor de tots, saps per què? —no para de murmurar prement les dents i endurint el to sense deixar d'immobilitzar en Sebastià—. Jo no vaig saber fins més tard que hi havia una empremta, no la vaig veure aquella nit. Confesso que em vaig empenyar i molt quan vaig arribar i vaig veure que t'havies deixat la meitat de les coses. A veure tros d'imbècil, quin lladre es deixa dos-cents vuitanta euros i un mòbil, eh? Quin?

—Ja saps què va passar, vaig anar per feina, directe al que ens interessava, és el que havíem dit.

—No, no és el que havíem dit i per més cops que intentis justificar la teva actuació, mai l'entendré. Vas remenar la cartera i no vas trobar res, per això la vas llençar de males maneres, molt bé, fins aquí puc estar més o menys d'acord, però, aleshores veus que alguna cosa sobresurt de la butxaca superior de la jaqueta...

—*Pues sí, tenia que anar ràpid. A més, fotia un vent tremendu i començava a ploure, tenia que anar ràpid!*

—Ja, i per això vas deixar el sobre buit enganxat als diners, oi, perquè anaves per feina.

—Tu tampoc el vas agafar, no?

—Perquè no el vaig veure, coi d'idiota, jo sí que havia de moure'm de pressa... Saps què?: en Grau té les proves perdudes... Hòstia, potser sí que va ser un error guardar-ho tot a la motxilla, però en aquell moment era la millor opció, teníem el sospitós perfecte. I llavors vaig veure la cartera al terra, allà, tirada al costat del cos. En un primer instant vaig pensar que era millor deixar-la, però, collons, després recordo que em vaig dir, «i si hi ha alguna cosa que pugui revelar el nostre veritable objectiu o assenyalar-nos?», no, no podia arriscar-me; per això la vaig agafar i me la vaig posar a la butxaca.

—Ets un fill de puta, *ma* vas amagar això de la cartera.

—Ho sé, però és que no volia posar-te nerviós, tots sabem que pressionat no vals res. El fet és que la patrulla d'en Lisbona havia arribat i ell es va apropar per a preguntar-me si sabíem qui era la víctima, jo li vaig dir que no, que esperava que arribés la comitiva judicial perquè comprovés si duia identificació o no... llavors vaig pensar, i si algú veu estrany trobar els diners i el mòbil a la motxilla

del vagabund, però no la cartera? I si comença a investigar o a fer preguntes?... ja no tenia accés a la motxilla i tampoc la podia tornar a terra perquè ja s'havien fet la primera inspecció ocular del lloc. Havia de pensar què fer i ho havia de pensar ben de pressa. Cada cop plovia més i em va venir al cap, «coi, les proves es malmetran». Així que vaig agafar del cotxe una de les mantes d'emergència i amb aquesta excusa em vaig apropar al cos i el vaig tapar a la vegada que dissimuladament guardava la cartera dins de la butxaca de la camisa... Pensava que creurien que el vagabund havia robat els diners... Ho has d'entendre, no pensava amb claredat, tot s'havia torçat i no pensava amb claredat, o et penses que ho hagués fet si hagués sabut que hi havia una empremta teva?

—Jo ja no sé res!

El deixa anar girant-lo de males maneres mentrestant li posa una mà damunt l'espatlla esquerra per a obligar-lo a seure. En Badal està tranquil i no s'està de demostrar-ho amb un parsimoniós passeig per la sala.

—És clar que no ho hagués fet, érem companys... Vaig haver d'actuar molt de pressa, Sebastià, ho tenia tot al cap... era tan fàcil, perquè, qui sospitaria de mi?... Arribaríem la Clàudia i jo a comissaria amb el vagabund i la motxilla i ja, la científica l'agafaria i, pum!, trobaria les proves... però no... aquell coi de noia... hauries d'haver vist la meva cara quan vaig saber que ja havia regirat la motxilla a peu de carrer abans que jo amagués res. T'ho imagines?... la sang em va pujar al cap en aquell moment, t'ho puc ben assegurar. Per sort tinc do de gents i vaig poder convèncer-la que el millor era tornar-li al pobre home, que ja sabia com anaven les coses a l'arxiu, que sovint es perdien proves... li vaig dir que ho posaria a l'informe, que no es preocupés... era tan senzill al meu cap. En aquell moment no sabia qui era el vagabund i vaig pensar que el podia deixar marxar amb la motxilla, total, seria com un premi per a ell trobar-se els diners i el mòbil. I millor per a mi, així ningú processaria aquelles proves i no se'm podria relacionar. Però no... saps què?, fa temps que em pregunto com pot ser que de bones a primeres no el reconegués aquella nit? No sé, tu creus en el destí, Sebastià? —pregunta, des de l'altra banda de la taula regalant-li una dura mirada a la vegada que li fa un gest de menyspreu—. Deixa-ho córrer, no cal que contestis... sempre he pensat que aquella nit els astres, les estrelles o jo que sé qui o què es van alinear per a

fer-nos la punyeta, sí, perquè quan vaig saber qui era aquell vagabund, vaig saber que ens duria problemes i guaita tu, aquí estem! Mare meva, sí, aquella nit van haver-hi moltes cagades i reconec que la meva va ser descomunal, però és que, com t'he dit i repetit, estava histèric. Et seré sincer —murmura prement la mandíbula—, mai vaig pensar que res em pogués sortir malament... i després, jo només volia arreglar les coses, per això li vaig dir al Martí que, estant a comissaria, li donés un ensurt al vagabund. Havia d'intentar robar-li la motxilla, per a posar-lo nerviós. Segurament així muntaria un número. Sabia que la psicòloga demanaria de deixar-lo anar si no era sospitos. I adéu als diners i al mòbil! Era tan simple... sí... A més, l'enrenou seria la distracció perfecte per a mi, així podria entrar a la sala on s'havien guardat les altres proves i podria esborrar les meves empremtes de la cartera abans que els de la científica comencessin a processar-les. I aleshores vaig sentir aquell nom, Francesc Marès, i una alerta es va encendre dins el meu cap. No podia ser veritat! —Un fort riure se li escapa fent que en Sebastià el miri amb recel.— Collons, era una rere l'altra... Em vaig girar per a mirar-lo, semblava un conill engabiats, però, sí, era ell. També sé que em va reconèixer, la seva mirada d'odi no l'oblidaré mai, suposo que per això va desaparèixer l'endemà. El vam estar buscant per a demanar-li amablement que mantingués la boca callada, però aquell paio sabia amagar-se. En fi, van passar els dies, les setmanes, els anys i en Marès no donava senyals de vida, i vaig suposar que tot aquest tema quedava oblidat.

—No tan oblidat, perquè jo estic aquí tancat.

—La meva cagada va ser monumental, sí, però la teva... Collons, va ser genial saber que a la fi havien trobat una empremta i que no era d'en Marès... —Torna a deixar anar un nou riure encara més estrident que l'anterior.— Ai, Sebastià... ets un puto desastre!, si no era d'aquell pocapena, de qui podia ser?

—Per quins sants collons no *ma* vas dir mai res? Podries haver *borrat* la meva *huella* també.

—Ja t'ho he dit, no et vaig dir res perquè no volia preocupar-te i no la vaig poder esborrar perquè no vaig saber fins dos dies després que existia l'empremta. El cas no era meu i la informació m'arribava amb comptagotes. Hòstia, Sebastià, tu saps que els Ardents acabaven de superar una molt mala època i et necessitàvem per a començar a netejar la seva reputació. Sebastià, et conec i si t'ho hagués dit,

t'haguessis fotut com una moto i haguessis intentat entrar a l'arxiu per a recuperar la cartera... i això sí que hagués estat molt sospitos, no creus? Al Grau no se li escapa ni una i ho hagués investigat.

—Potser sí, però ara no estaria amb el cul a l'aire per culpa teva. Vas deixar que m'agafessin les *huelles* pel *robu* al bar. Tu sabies que sortiria el meu nom!

En Badal se situa darrere seu i s'arronsa un xic per, a cau d'orella, seguir amb la seva explicació.

—Aquest és un altre tema, Sebastià. Coi, primer van ser en Torres i el seu fill, els molt cabrons volien una paga de per vida... Després l'Eudald, saps?, aquell imbècil senil anava xerrant coses i vaig haver de posar-hi fi, ho entens? I després tu... tu i la teva arrogància, les teves ànsies per a ser algú, tu i només tu has tingut la culpa de tot —admet l'intendent incorporant-se mentrestant li regala uns copets a l'espatlla—. Escolta'm bé, Sebastià, seguiràs amb la teva història, tal com l'hem preparada i no diràs res més. Callaràs i obeiràs, ho has entès?, perquè si no, tu seràs el següent. Tinc veu a tot arreu, Sebastià, i sé que em volies fotre, tros de cabró.

—De què collons parles?, jo mai *ta traicionaria*!

Aquestes paraules alteren encara més en Badal, que no dubta en fer-lo caure de la cadira d'un cop de peu. En Sebastià sembla ara un ninot de drap en mans d'un psicòpata, el qual, amb còlera el torna a agafar pels cabells per aixecar-lo i encastar-lo de nou contra la paret.

—Calla! —s'emprenya, clavant-li els nusos dels dits a les lumbar—. No em prenguis per imbècil perquè ho sé tot. T'has reunit amb els russos per fer-te amb el negoci i no t'ho permetré. Però què et pensaves, que no m'assabentaria? Sé que les ordres d'atacar en Marès les vas donar tu i únicament tu.

—Jo no... —es lamenta en Sebastià, ara amb por. No havia vist en Badal mai així i no sap per on li pot sortir—. T'ho juro, jo no... què *ta* passa? Com pots pensar que jo...?

—No em prenguis per imbècil o m'haig de creure que és una coincidència que justament ahir apareguessin en Martí i en Raül a la residència on vivia en Marès?

No, jo et vaig dir que en Grau sabia on era. Sabies que el detectiu aniria a parlar amb ell i per això vas enviar el teu cunyat a seguir-lo. O em diràs que si miro el teu telèfon no trobaré trucades o algun missatge? Vols aconseguir la motxilla per acabar amb mi i de pas acabar amb el Marès, així ja no quedaran testimonis d'aquella nit. Tu i sols tu vas darrere seu des de fa anys. Però ets tan inútil que l'única cosa que sempre has aconseguit és que el merda d'en Marès desaparegui! I ara ho té tot el Grau!

—No... estàs...

—Ets un imbècil, com t'he dit, a mi ja m'anava bé que el cabró d'en Marès estigués fora de combat, perquè mentre estigués amagat o mort, jo no m'havia de preocupar per res! —Els seus ulls flamegen mentre l'assenyala escopint ira per la boca.— Però tu insisties i insisties a trobar-lo, i ho vas aconseguir, no com volies, però si l'havies trobat en una ocasió, era qüestió de temps que ho tornessis a intentar i a la fi aconseguir-ho... No m'has deixat altra opció, Sebastià!

—No, t'ho repeteixo, estàs molt equivocacat.

—No t'escarrassis, en Martí ja ha xerrat. Després de la topada amb en Grau, el teu cunyat s'ha presentat a comissaria sagnant i fet un manyoc de nervis. Ha estat a punt d'engegar-ho tot a la merda, per sort la Seller estava per allà i ha aconseguit fer-lo callar. Després ha mogut fils per a girar la truita contra en Grau. I ara, escolta bé el que et diré—en Sebastià nota l'alè d'en Badal a la seva orella. Respira agitadament i això no és bo per a ell—: la Carla Seller ho té tot preparat, fes-li cas i no passarà res. No vull que et desviïs altre cop del teu paper, m'has entès?

—Estàs boig, Badal! I què collons *ta* fa creure que *ta* farà cas? —gemega en Sebastià, remonent-se per intentar fugir de les mans de l'intendent; que segueix pressionant sense aturador—. qui collons *ta* penses que ets?

—Oh, sí que ho faràs, per la teva germana i en Martí —amença en Badal, ensenyant-li una fotografia d'ells amb els seus fills—, o vols que segueixin les teves passes? Perquè tinc un munt de proves guardades per a ells. Ja veuràs que bé estan els teus nebots en una casa d'acollida.

—No seràs capaç! Ells no en tenen *ninguna* culpa, deixa'ls tranquils! Ets un puto cabronàs de merda, deixa'ls tranquils!

—Vaja, on és la teva supèrbia? —riu en Badal—. No et tenia per un ploramiques!

En Sebastià deixa anar una bufada despectiva que irrita encara més l'intendent.

—Tu no ets capaç de fotre res, mai has tingut pebrots! —deixa anar l'Arbó. Rebufa d'ira.

—Prova'm i ho sabràs! —La veu d'en Badal és ara cruel.— No he arribat fins aquí fent amics. Fa una estona m'has preguntat que qui collons em penso que soc, oi? Vols saber-ho, eh? De veritat que vols saber-ho?

—Tu no ets ningú!

Un fred silenci —trencat només per les dues irades respiracions— es fa amo de la sala. En Sebastià, amb el cap enganxat a la paret, de reüll intenta mirar en Badal, però aquest, amb la mandíbula premuda i els músculs a ple rendiment, li tomba la cara a lloc mentre li xiuxiueja a l'oïda.

—Vols saber qui soc?, em diuen Pávlov, Grigory Pávlov.

En Badal?

Alça Manela!, seria la frase escollida per la meva mare per a definir aquest violent moment. Estic tan confús... Si abans de trobar-me amb la Maria Rosselló ja no era capaç de posar ordre dins el meu cervell, el darrer cop que m'ha assestat m'ha acabat sumint en el caos total. En Badal, de veritat? Però, com pot ser?, el conec, és amic meu... No, ha d'haver-hi una explicació raonable de perquè el seu nom apareix vinculat amb aquesta gentussa... D'altra banda, però, en part seria una jugada intel·ligent. Ell està a primera fila, podria tenir informació privilegiada... però jo el conec...

Ella em mira sense immutar-se mentre dono voltes pel despatx amb les mans al clatell. Amb veu prou alta murmuro insults i d'altres impropis alhora que no deixo d'arrossegar els peus per la sala, estic fora de joc i necessito la peça que ho uneixi tot, però no la trobo.

—Pi, Pi, Pi! On encaixes tu? —crido amb desesperació—. On, eh? On?

El telèfon vermell de damunt la taula crida recordant-me que aquella no és la meva oficina ni tampoc casa meva. Volent fondre'm m'assec altre cop a la cadira. La Maria Rosselló continua mirant-me, silenciosa.

—Ho sento, no sé què m'ha passat, és que no puc creure'm que en Xavier Badal hi estigui emmerdat...

—No es preocupi, si el coneix entenc que hagi estat un cop per a vostè —somriu amablement mentre m'assenyala el telèfon—, em permet?

Amb calma aixeca l'auricular i respon a la trucada. I ha de ser molt important perquè el rostre canvia a seriós en breus segons.

—Molt bé —sento que diu—, tu no diguis res, ja saps com va això.

Després de penjar perd la mirada pel finestral. Amb el semblant preocupat alhora que alleugerit, enllaça els dits de les mans mentre es pessiga el llavi amb els índexs.

—Va tot bé, senyora Rosselló?

—No ho sé, senyor Grau, no ho sé... Els Ardents campen per fora.

Salto de la cadira i amb presses em dirigeixo cap a la finestra.

—No, Toni, el més segur és que ja sàpiguen que ets aquí, no cal que t'exposis més —m'atura la Maria sense canviar el seu posat seriós—, torna a asseure't, au.

—Però què coi està passant? Sap qui són aquests Ardents o què coi volen?

—Tot es complica, Toni, espero que t'hagin vist entrar al diari i que per això estiguin per fora.

—Quina altra opció hi ha? Les casualitats no existeixen! Però ningú sabia que venia aquí. Només he parlat amb un excompany policia, però en cap moment li he dit on anava.

Faig cas del que em diu la Maria i torno a posar el cul a la cadira. El neguit de la periodista és contagiós i mentre ara és ella qui no para de moure's sense rumb fent escarafalls amb les mans, els cops de tacó sense control em tornen a posseir la cama.

—No crec que estiguin aquí per tu, o potser sí, ves a saber! —em deixa anar donant un cop d'ull a una petita porta que m'havia passat desapercebuda—. Potser t'han vist entrar i es pensen que et trobaràs amb en Sisco.

—I per què s'ho haurien de pensar? Tot just els acabo de conèixer i al Sisco no sé on trobar-lo. Ha desaparegut.

—Ja, però potser es pensen que els duràs on és.

—No puc i encara que ho pogués fer, no ho faria. Què collons està passant, eh? Què hi ha darrere la porta?

La Maria esguarda la porta per segona vegada, està espantada i ho reflecteix la seva mirada. Observo com s'empassa la saliva un parell de vegades.

—Què està passant?, si m'ho explica, potser puc ajudar-la.

Amb actitud mig abatuda, mig confiada, es posa les mans a la cara i sospira. Tanca els ulls i mou el cap.

—Au, surt.

Parpelleja un parell de vegades sense entendre res quan, amb cautela, la porta s'obre i un conegut rostre treu el nas escodrinyant l'habitació. Pel que sembla les sorpreses no volen deixar-me tranquil.

En Sisco no em somriu quan les nostres mirades es troben. Segurament la falta de descans és la culpable de les fosques bosses sota els ulls que ara llueix.

—Tu... —em recrimina abraonant-se contra mi mentre aixeca un índex amenaçador—, tu... amb qui has parlat, eh?

—Jo?... què collons?... Amb ningú, per qui m'has pres? —m'aixeco de la cadira per eludir l'envestida—, no he parlat amb ningú!

—Doncs, algú ha xerrat més del compte perquè m'han trobat!

La Maria intervé ocupant l'espai entre tots dos. Amb les mans aguanta l'empenta del Sisco alhora que intenta tranquil·litzar-lo.

—Ell no en sap res, Sisco, no l'has escoltat? No en sap res!

—La culpa és meva, sí, però jo no sabia que l'intendent hi estava emmerdat, t'ho ben juro, Sisco.

—Vas parlar de mi amb ell, oi?

—Sí, vaig dir que sabia on eres, però ja et dic que jo no tenia ni idea de qui era. Segurament em van seguir, ho sento, de veritat, jo no... És que encara em resulta impossible de creure.

—S'acaba d'assabentar que en Badal era dels Ardents —diu la Maria amb les mans encara al pit d'en Sisco—, tu mateix ho has pogut comprovar, no en sabia res.

—I què faré ara? —es lamenta en Sisco, desplomant-se a la cadira—. Què puc fer?... Impossible, dius... en Xavier Badal és un dels líders d'aquesta puta màfia de merda.

Contemplo com la Maria calma en Sisco amb lleugers massatges a les espatlles. La familiaritat amb què es tracten em diu que junts les han passat de grosses.

—Em podeu explicar què està passant?, perquè estic molt perdut. Què hi fas aquí? De què us coneixeu?, perquè tu m'has dit abans que no havies parlat mai amb ell.

Per a poder parlar amb més comoditat la Maria ens fa asseure a les butaques alhora que ens serveix una tassa de l'aromàtic cafè. En Sisco no sembla confiar en mi i de tant en tant em regala una recelosa ullada. Està més calmat, però les mans encara li tremolen.

—No, jo no he dit això —protesta la Maria—. He dit que no el vaig poder entrevistar el matí següent de l'assassinat, perquè ja no hi era a comissaria.

—Deixeu-vos estar de collonades!—que em prenguin per imbècil em fa perdre els nervis—. Exigeixo saber què coi passa! Gairebé em maten i ara em busca la policia i no sé per què!

—Tens raó —deixa anar la periodista—, et mereixes saber què està passant.

Els nostres ulls es troben. Els meus interroguen, els del Sisco ploren i els de la Maria somriuen pacients.

—Maleïts Ardents —murmura en Sisco. Plora, cobrint-se el rostre—. Aquells fills de puta m'han esguerrat la vida.

Durant uns segons un incòmode silenci ens atrapa.

—Ja et vaig dir que no volia emmerdar-me —lamenta en Sisco—. Havia aconseguit que el passat m'oblidés...

—De què tens tanta por? Què va passar? Què amagues? Explica-m'ho tot i anirem de la mà, t'ho prometo.

—Jo...

—Ell et pot ajudar, Sisco —intervé la Maria, recolzant la seva mà al genoll del Sisco—, ha arribat més lluny que ningú en tots aquests anys. I jo també sento que podem confiar en ell.

—I de què ha servit, eh? Aquests psicòpates han entrat a cops dins la residència, cabrons!

S'aixeca de la cadira remenant les mans nerviosament. Sembla un ratolí atrapat en una gàbia, anant amunt i avall pensant que així trobarà una sortida.

—Relaxa't, respira i deixa't anar insisteix la periodista—, no estàs sol i ho saps o ja ho hauries de saber.

D'esquena a mi i amb la vista perduda a l'exterior comença el seu relat. La veu, com tot ell, li tremola. No cal ser un saberut per adonar-se que el patiment ve de lluny.

—Jo... no t'ofenguis, Toni, però després del que va passar ahir no podia confiar en tu —es disculpa oferint-me un minso somriure quan es gira per recolzar l'esquena a la taula—. En tot aquest assumpte en l'única persona que puc confiar és en la Maria, per això he vingut aquest matí, sabia que ella m'ajudaria.

—És clar que sí, home —confirma la periodista—, estem junts en aquest merder.

Un agraït somriure es dibuixa en el seu rostre. Aquest home confia cegament en la Maria, però, per què?

—Mira, Toni, sé que potser la meva actitud amagant-me ha semblat una mica infantil —es torna a disculpar en Sisco una mica més asserenat—, però és que no sabia què fer... no sabia si t'enviaven ells o no, si realment només volies ajudar-me... per això hem pensat que era millor que no sabessis que estava aquí fins que sabéssim què saps... quin enrenou de paraules.

—Doncs, espero haver passat la prova —demano somrient.

—Per ara sí. La veritat és que aquest merder no és gaire complicat d'entendre, però sí d'explicar. —Es frega els ulls amb els dits.— A veure, em vaig treure la carrera d'advocat pensant que podia ser una manera de lluitar contra la injustícia i la violència, però, suposo que com tots, de seguida em vaig adonar de com anava tot allò. Tant era fer un bé o no, la qüestió era guanyar i per fer-ho servia qualsevol cosa. Els tractes eren el pa de cada dia i jo..., jo no tenia sang suficient per als tripijocs.

—S'ha de tenir un bon temple, a comissaria passa igual.

—Sí, un bon temple, però jo no tenia el caràcter fort de la resta de companys i per això em vaig anar quedant enrere. El gener de l'any 1990, amb vint-i-set anys i un futur de merda, em van oferir un cas interessant, tres joves, d'entre disset i divuit anys, i un adult havien estat acusats d'un bon nombre d'il·legalitats.

—Sí, els Ardents, fins aquí ho tinc gràcies al blog de la Maria.

—Doncs, bé —sospira. Està més relaxat, malgrat que evita el contacte visual—, el fet és que vaig veure una oportunitat. No era un cas fàcil, aquells cabrons les havien fet de tots colors, i si el guanyava seria una empenta per a la meua carrera... i ho vaig aconseguir, sorprenentment ho vaig aconseguir. Vaig fer que el cas no sortís de comissaria i que esborressin els seus expedients. Imagina-ho!

—Però com pot ser això?

—Bé, en aquell moment la meua vanitat em va fer pensar que havia fet una bona feina... com d'il·lús vaig ser. —Es remena els cabells amb les mans, mirant-me per fi directament.— Saps?, ara sé que em van escollir perquè sabien que soc un puto covard i que no obriria la boca. Collons, hauria d'haver vist la familiaritat amb què tothom parlava aquella nit, comissari, fiscal, advocat... L'Eudald els tenia molta gent agafada pels pebrots!

—M'estic posant nerviós perquè no acabo d'entendre res, la veritat.

—Paciència, ja veuràs com al final ho entens tot. Després de la detenció de l'any 1990, els membres dels Ardents van intentar dur una vida mínimament normal, però no els va durar gaire. Durant un temps havien dut un tren de vida tirant a alt, però ara, l'un treballant al quiosc amb el seu pare, l'altre, en Martí, de repartidor i l'Eudald tornant al sou de professor, bé, segons es veu no era exactament el que tenien planejat. Eren avariciosos i volien més, necessitaven més... La nit de la detenció dels Ardents, mentre jo acabava amb la paperassa, a comissaria va arribar un jove detingut, en Gavrel Peskov. No tenia advocat i com que jo estava per allí, el Comissari de la Nacional que va dur el cas, em va demanar que el representés. Era un noi rus a qui havien enxampat robant en una botiga. El pobre no s'havia endut ni seixanta euros, bé ni mil pessetes en aquella època, i per això també vam matar l'assumpte als despatxos... El fet és que durant tota la

nit va estar molt atent a tot el que passava per allí i es va adonar, no com jo, del tracte preferencial que a comissaria tenien els Ardents. Això li va fer interessar-se per ells i poques setmanes després d'aquella nit, s'hi va posar en contacte. Els va explicar que treballava per a una empresa que es dedicava a la compravenda d'immobles per a russos que buscaven segones residències a l'estranger o locals per a possibles negocis, que tenien varies oficines repartides pel món i que els seus caps estaven interessats a obrir una seu central a Barcelona i varies sucursals a Catalunya, per a posar a l'abast dels seus inversors aquest destí turístic, en alça des de feia uns anys. Evidentment l'Eudald, que d'imbècil no tenia ni un pèl, es va olorar que no era del tot cert el que els havia explicat, però ja li va estar bé. Sabia que aliant-se amb ells tindria la vida assegurada. I a més, legalment. Així va ser com, a l'estiu de l'any 1991, van renéixer els Ardents després de la detenció de l'any anterior.

—I on encaixes tu?

—A mi també em van venir a buscar. Aquells cabrons necessitaven un advocat que no obrís boca i fes passar contractes dubtosos com a bons. Aquesta era la meva feina, legalitzar els seus negocis.

—I vas acceptar?

—No vaig tenir cap altra opció. Em van recordar la detenció de l'any 1990 i així vaig saber del munt d'irregularitats que es van cometre aquella nit... bé, que jo vaig cometre sense saber-ho. —Es frega la cara amb les mans.— Em van amenaçar de denunciar-me al col·legi d'advocats, perdria la meva llicència... acabava de ser pare... era feina fàcil... ells compraven o venien cases, locals, apartaments, tot al comptat i jo feia els contractes sense preguntes. Anaven directament als venedors o compradors, i els presentaven una oferta prou sucosa perquè no poguessin dir que no. Pensa que parlem de mitjans dels anys noranta i que per aquella època l'especulació immobiliària anava en augment i això els feia obtenir uns bons beneficis... la punyetera bombolla. Després d'uns mesos ja tenien diverses botigues repartides per Catalunya. Compraven i es desfeien d'immobles a plaer, encara que eren molt curosos a l'hora de no donar la nota. Segurament en Sebastià i l'Eudald no es van preguntar mai d'on procedien tants diners, o si ho van fer, s'ho van callar, però jo vaig investigar. I vaig descobrir que estàvem treballant per un tal Víktor Karkov, el número u d'una petita organització mafiosa

de Moscou que operava a l'oest d'aquesta ciutat. Aquí em va quedar clar que els russos utilitzaven aquelles empreses per a blanquejar diners dels seus negocis. Els ho vaig dir, però com si sentissin ploure. I jo ja estava emmerdat i tenia por d'anar a la presó... En aquells temps no hi havia la vigilància que hi ha ara pel que fa a les transaccions econòmiques.

—Collons, es devien endur un bon pessic l'Eudald i companyia, oi?

—Sí, ells eren qui buscaven els llocs on invertir...

Abaixa la mirada i tanca els ulls.

—Jo... no... —dubta sospirant alhora que aixeca el cap—. No sempre eren vendes voluntàries, saps?

—Què vols dir?

—Els Ardents tenien en nòmina alguns nois problemàtics del barri. Al principi vaig voler pensar que els ajudaven a sortir del carrer, però no era així. Les denúncies per extorsió i intimidació es van començar a acumular damunt la meua taula i així vaig saber que, de vegades, obligaven la gent a vendre. Quan els russos volien un immoble, ves a saber per a què, els Ardents l'aconseguien tant sí com no. I aquí altra vegada entren els contactes de l'Eudald, i suposo que algun dels russos també, perquè gairebé totes les denúncies es quedaven en un no-res. Aquest era el seu negoci real, això són els Ardents, una màfia dins d'una màfia més gran, no sé si m'explico.

—Sí, crec que vaig entenent com els funcionava el negoci —Estic en xoc.

—Hi estava tothom emmerdat, tenien una xarxa tan ben planificada —comenta movent el cap—. Polícies en nòmina que miraven cap a una altra banda i, si havien de detenir a algú perquè no hi havia més remei, el comissari t'ho afinava... la fiscal, la recordaré sempre, era una noia molt jove, es deia Carla Seller...

—Hòstia!... Perdó, però és que aquesta és la fiscal que du el cas d'en Sebastià! Jo no la coneixia i he hagut de preguntar a comissaria.

—Aquí ho tens! —es vana en Sisco, desenganxant-se de la taula per a seguir el seu relat donant tombs pel despatx—. Aquesta és neboda de l'Eudald Cassà. Ella

sempre feia tractes amb els nois perquè els casos no arribessin a judici. Amb l'excusa de la massificació dels jutjats se les empescava per a, o deixar-los anar directament, o buscar-los feines socials durant una setmana o coses així. Fins i tot, si algun cas es sortia de mare, sempre hi havia un jutge disposat a ser benèvol.

—Merda, ara entenc per què la paia no va obrir boca durant l'interrogatori. Ni una punyetera pregunta va fer. Ja deia jo que la xerrameca entre el Badal i ella no era normal.

Me'n faig creus de tot el que m'explica en Sisco alhora que intento relacionar tota la informació. Però és impossible.

—Tenien un local llogat al carrer Pacífic, on era la meva oficina, però els negocis més tèrbols els feien des del bar que hi havia al costat.

—Ja, a la Cantonada, oi? —m'atreveixo a assegurar.

—Doncs, sí, la Cantonada. Perquè vegis com tenien de lligades les coses, l'amo del bar, l'Antonio Torres, era el fill d'un gran amic de l'Eudald, el «Comisario Ramón Torres, de la Nacional», com sempre l'anomenava quan es referia a ell. Aquest paio va ser amb qui vaig parlar quan els van detenir i portar a la comissaria de Nou Barris l'any 1990, el que em va passar el cas del noi rus... i jo que em pensava que li havia caigut bé i per això els havia deixat anar, que l'havia convençut! Després d'un parell o tres de converses més amb aquell home, em vaig adonar que era ell qui deixava en llibertat els meus clients i no jo.

—Comisario Torres... No em sona de res aquest nom.

—Jo no els he seguit gaire, ja que pare i fill van desaparèixer d'escena poc després de vendre's el bar, l'any 2006.

—No ho entenc, és que per més que hi dono voltes no ho acabo d'entendre, trobo impossible que res d'això no hagi sortit mai a la llum, és massa gros.

La meva incredulitat em fa aixecar i rondar pel despatx, seguint les passes d'en Sisco. Necessito moviment quan estic nerviós.

—No és gaire difícil d'entendre, com he dit, tot es redueix a la por i als diners per a callar boques. La reputació dels russos és la que és —repeteix la Maria, apuntalant-se als braços de la butaca per a fer força i aixecar-se—. I ara, deixeu de donar voltes que m'esteu fotent histèrica, coi...

Em miro la periodista desconcertat, m'acabo d'adonar que no sé què hi pinta en tot aquest embolic.

—I tu com has acabat fotuda en tot això?

S'apropa a mi movent el cap en cercles.

—Els nervis s'acumulen a les cervicals, noi —aclareix amb una picada d'ull—. Que com m'he emmerdat en aquest cas?

En Sisco i jo parem en sec entretant ella es recolza a la taula.

—Tampoc té gaire misteri... Tal com t'he explicat, temps després de la detenció de l'any 90 i després que les famílies em toquessin els nassos amb amenaces per a entregar-los la meva investigació, vaig continuar darrere d'ells. Pel barri se sentien veus, noms... Soc molt intuïtiva i sabia que tenia una gran història, només em faltava un testimoni. I els camins em van portar fins al Francesc. —El mira afectuosament mentre ens convida a seure davant seu.— Ell diu que és covard... però el que va fer per la seva família diu el contrari.

—Qualsevol hauria fet el mateix —protesta en Sisco, acceptant la invitació.

—Potser sí o potser no. Quan vaig arribar a ell era un manyoc de nervis, t'ho puc assegurar. De seguida va saber que jo m'ensumava alguna cosa i se li va fer un nus a l'estómac només de pensar que podia anar a la presó. Quan li vaig ensenyar les meves cartes i es va adonar que sabia tot això de les extorsions, els pagaments, el blanqueig, el vaig convèncer que donés la cara, que si ho feia, la justícia l'ajudaria... em vaig equivocar, perquè li vaig esguerrar la vida.

—Tu? Tu no has fet res, Maria, han estat ells, sempre són ells! O et penses que a la llarga no m'haguessin fet desaparèixer?

—I no vas pensar mai a marxar? —pregunto, innocentment.

—Cada dia des que vaig descobrir a què es dedicaven, però no em van deixar fer-ho. Els cabrons em van amenaçar. A mi i a la meva família. Em vaig desesperar, perquè sabia que eren capaços de qualsevol cosa... els havia vist en acció en més d'una ocasió...

En Sisco s'estremeix en recordar.

—Tranquil, Sisco —murmura la Maria, aixecant-se de la taula per ajupir-se davant seu i recolzar suaument una mà damunt el seu tremolós genoll—, respira...

—I què et va fer anar contra ells?

El Sisco abaixa la mirada davant la pregunta i sospira.

—El febrer de l'any 1999, uns anys abans que la Maria es posés en contacte amb mi, vaig ser testimoni d'una execució —confessa amb els ulls plorosos—. Jo aquella nit no havia de ser-hi a l'oficina, però paperassa d'última hora em va fer quedar. Vaig sortir passades les dues de la matinada i vaig veure com un dels *matons* d'en Sebastià matava a sang freda un home agenollat a terra. Ells em van veure...

—Hòstia! I et van deixar viu?

—A mi sí, segons em van dir era un bé molt valuós per a l'empresa —s'empassa la saliva abans de continuar a la vegada que prem els punys—, però... dies després l'Ona, la meva dona, va morir en un accident de trànsit. La policia va dir que no podien explicar què havia passat i jo... jo sí que ho vaig entendre. La nostra filla acabava de complir vuit anys.

El dur cop m'atura la respiració i durant uns segons em bloquejo. Aquest cas s'està sortint de mare.

—Ho sento, collons, de veritat.

—Gràcies... Va ser aleshores que vaig veure amb claredat que havia de fotre el camp, però... —sospira en Sisco passant-se la mà per la cara—. Sí... bé, em vaig adonar que la meva única possibilitat era tenir alguna cosa contra ells i per això vaig començar a recopilar proves dels seus draps bruts. No tinc gaires coneixements d'informàtica, però soc espavilat. Durant un parell d'anys més, vaig continuar treballant com si res mentre un amic m'ensenyava com buscar en un ordinador sense deixar rastre i així, una nit de finals de l'any 2003, em vaig colar dins uns arxius ocults on es detallaven extorsions, pagaments amb noms i cognoms, transaccions dubtoses, comptes secrets... de tot.

—I no vas anar a la policia?

—Estàs boig, Toni? —s'esvera mirant-me fixament—. Ja havien mort l'Ona... la següent era la meva filla. Durant un parell de mesos no vaig saber què fer i vaig

estar temptat a cremar-ho tot, però aleshores va aparèixer la Maria dient que ho sabia tot i...

—Em va passar la informació a mi. Però, com t'he dit abans, Toni, són proves que no demostren res —segueix la Maria—. Un munt de dades i noms que no serveixen sense una base sòlida. Per això no vam poder fer servir res.

—Però, segons l'article, vas ser tu, Sisco, qui vas acabar acusat, com va poder passar?

—Perquè vam ser uns passerells i no vam ser conscients fins on podien arribar els tentacles d'aquella gentussa.

—No sabem com es van assabentar —agafa el relleu en Sisco, aixecant-se altre cop de la cadira—, però ho van fer i, de sobte, l'any 2005, em vaig trobar assegut jo al banc dels acusats. Una trucada anònima i diversos documents falsificats van ser prou per a enfonsar-me la vida. No van poder acusar-me de res, però en Sebastià i companyia em van assetjar fins a obligar-me a desaparèixer. Vaig prendre la difícil decisió de deixar la meua filla en bones mans, massa vegades l'havien utilitzada per acovardir-me i temia que fessin realitat les seves amenaces, i em vaig fer fonedís.

—Ni tan sols jo he sabut on era fins fa uns anys —es lamenta la Maria recolzant-se a la taula per llevar-se del terra—, quan va anar a parar a la residència.

—Ho sento, però havia de ser així. Ells saben que tu estaves emmerdada i no els volia donar munició contra tu. Són molt perillosos. No tenen moral ni ètica, únicament els importen els diners.

—La informació l'he guardada tots aquests anys —confessa la Maria—, pensant que algun dia aconseguiríem dur-los a judici, però necessitaríem alguna cosa més.

—Si tanta por teníeu, per què vas escriure l'article? No creus que va ser com a posar-te una diana a l'esquena?

—Potser sí, però soc periodista —somriu mirant-me—, el meu deure és informar i és el que vaig fer.

Un breu silenci ens ajuda a calmar-nos. Les nostres mirades es tornen a trobar, però, ara, les tres són còmplices a l'una.

—I en Pi, què hi té a veure en tot aquest merder? Aquesta és la gran qüestió. Què coi relaciona en Pau Ivars amb tota aquesta colla? Fins on sé, era un bon home de família i no havia tingut mai cap problema amb ningú.

—No ho sé, la veritat. Jo aquest nom no l'he sentit mai dins l'organització..., però pensa que vaig estar fins a l'any 2005, després, qui sap. Això sí, si en el cas apareixen junts l'Eudald, en Sebastià, en Badal i la Seller, mal assumpte, t'ho asseguro.

—Sí, ja ho començo a entendre —murmuro, mossegant-me el llavi—. Mmm... i on són ara els Ardents?, vull dir, encara segueixen amb el negoci?

—Segueixen endavant, sí, però el soci majoritari ara és un altre, un fantasma, un paio perillós a qui poca gent coneix, o com a mínim això és el que se sent pel carrer, com es deia... era rus, també...mmm... Grigory Pàv... un segon que ho miro... sí, aquí, Grigory Pàvlov —afirma de manera rotunda, movent enèrgicament el cap mentre repassa l'expedient del cas—. Quan em van deixar en llibertat i vaig desaparèixer del seu radar, vaig decidir anar darrere d'ells... Aquella colla em va destrossar la vida i volia venjança, trobar el moment per a... bé, tu ja m'entens. El meu contacte dins l'organització em va dir que el meu judici els havia fet molt de mal i que els socis russos volien desfer-se d'ells perquè aquella mala fama no era bona pels negocis. Però els havien de tornar els diners invertits en els Ardents i, pel que es veu, no els tenien. Aquest tal Grigory va aparèixer com a salvador, tot i que de bona persona no en tenia res, ja que investigant el seu passat vaig descobrir que era un mercenari sortit d'una presó russa. Però ja sabem que els Ardents d'escrúpols en tenen pocs, oi? El fet és que en Sebastià no va tenir cap problema en acceptar els seus diners i, segons diuen, les seves ordres, perquè tot i que a partir d'aquell moment en Sebastià va començar a ser la cara pública dels Ardents... (aixeco la mirada alçant les celles, cosa que provoca una petita rialla conjunta), sí, ho sé, sé que no és precisament la presència el que més destaca d'ell, però, noi (ara és ell qui aixeca les espatlles), regala molts diners i això pot fer callar qualsevol crítica... A més, els darrers anys s'havia tornat una mica més delicat, no sé, potser va fer un curs intensiu de bones maneres.

—Doncs, no devia estar gaire atent a classe, perquè ahir al matí no els vaig veure enlloc, es va mostrar vulgar com sempre.

—No és un home amb moltes llums, la veritat... com tampoc el seu cunyat, en la intimitat aquest parell son més de parlar amb els punys. Però no se'ls pot negar que han fet una gran feina netejant el nom de l'empresa. Han fet un bon nombre de bones accions per tota la ciutat.

—Ja... i ara tots dos estan al capdavant dels Ardents, oi?

—No, com et deia en Sebastià és qui mana, bé, sota les ordres del rus, i en Martí és com la seva mà dreta. Fa sempre tot el que l'Arbó li demana.

—I què me'n dius de l'Eudald?

—Que era un cabró que no va tenir molta sort, la veritat sigui dita, perquè després de guanyar la loteria, es podria haver jubilat sense preocupacions, però, no, el destí va fer que es posés malalt. Va morir l'any 2011 en un accident.

—Sí, ho he llegit, pobre home.

En Sisco arrufa les celles.

—Pobre home? Era un cabró de merda a qui només l'interessaven els diners i el poder, de pobre no tenia res.

—Perdona, sí, tens tota la raó, ara no hi pensava —sospiro, perdent la mirada en el seu rostre. La pal·lidesa de la seva pell em diu que està cansat, molt cansat—. Sisco, com t'ho vas fer per anar darrere d'ells sense que et reconeguessin?

—Et penses que algú és fixa en un esparracat brut?, no, la gent prefereix ignorar-nos, és més senzill creure que no existim. En fi, la nit abans de l'assassinat vaig veure que l'Eudald, en Sebastià i un tercer home, a qui vaig reconèixer tan bon punt el vaig veure...

—Era en Badal?, el tercer home vull dir, era en Badal?

—Oh, i tant que era ell. Des del judici de l'any 1990 que no l'havia tornat a veure, però era ell. El fet és que aquell trio es movia sospitosament, no sé si m'entens, com si amaguessin alguna cosa. Mirant d'un cantó a un altre, tornant a

mirar... No sé, ho vaig veure estrany, sobretot perquè l'Arbó feia anys que no treballava amb el seu pare, i per això vaig decidir seguir vigilant. I per això hi era aquella nit: vigilava en Sebastià.

—I creus que en Badal et va reconèixer?

—Penso que en el moment de la detenció, no, però després, quan ja estàvem a comissaria, estic seguríssim que sabia qui era. Fins i tot diré més, crec que va ser ell qui li va dir al cunyat d'en Sebastià, en Martí, que m'amenacés. El molt cabró va passar per davant meu i va intentar arrencar-me la motxilla dels braços. Després es va passar el dit índex pel coll. Era un avís. Per això em van deixar anar. Una psicòloga que campava per allà ho va recomanar en veure com m'havia posat de nerviós.

—Tot això és de pel·lícula, increïble si no fos perquè teniu proves... però, Sisco, com et vas adonar que et volien culpar de l'assassinat d'en Pi?

—L'endemà, tan bon punt vaig obrir la motxilla i em vaig trobar tot allò dins. No tinc records clars de què va passar després que arribés la policia, perquè estava força atabalat, però sí sé que el primer que em van treure va ser la motxilla i també recordo a la companya d'en Badal regirant-la mentre ell era inspeccionant el cos. Per això vaig desaparèixer. Aquesta gent no s'atura amb res.

—Llavors, podria ser que fos en Badal qui t'hagués amagat les proves? Segurament va pensar que erets el sospitós perfecte.

—És possible, sí.

—Cabronàs de merda! —etziba la Maria—. Però, per què tanta insistència amb la motxilla?

—No sé, tot és esperpèntic... No entenc per què et va tornar la motxilla, si volia incriminar-te.

—Quan anàvem cap a comissaria en Badal va convèncer a la seva companya que no calia presentar la motxilla com a prova, que no serviria per a res. És l'única cosa que sé.

—No ho entenc, quin sentit té? El quid d'amagar les proves dins la teva bossa, Sisco, era que les trobessin, oi? —Ell afirma amb el cap.— Llavors, per què te la

va tornar?, no té cap mena de sentit. Tant si tu haguessis marxat o com si en Martí se l'hagués endut...

—Adéu a les proves —conclou la Maria.

—Exacte! I ja no hi ha sospitós... per què de sobte ja no l'interesses? Perquè et va reconèixer? A més, per què ara, després de tants anys, intenta recuperar-la? Fins ahir pensava que era en Sebastià qui havia enviat el seu cunyat a estomacar-me, però ara ja no n'estic tan segur... Sisco, intenta fer memòria, segur que pots recordar alguna cosa més d'aquella nit.

—Ho he repassat un miler de vegades, coi! Primer va ser la discussió...

Miro en Sisco amb estranyesa.

—Un segon, de quina discussió parles?

—Minuts abans de trobar el cos algú va cridar, «estàs boig?, no!» i l'altra veu va dir, «m'ho enduré sí o sí» o alguna cosa semblant, i el primer va respondre, «No!». Després d'això silenci. No vaig arribar a reconèixer les veus. Aquests crits van ser els que em van despertar. Llavors vaig veure una llum que parpellejava al final del carrer i vaig apropar-me al quiosc.

Em miro el Sisco sense saber què dir, en breus segons l'accident ha passat a assassinat.

—N'estàs segur?, pensa, Sisco, n'estàs del tot segur? Per què no m'ho has dit abans?

—Com que no?, ja ho vaig dir en la meva declaració la mateixa nit de l'assassinat. Primer em van registrar i després en Badal em va fer un munt de preguntes.

—I la Clàudia?

—L'havia enviat a precintar la zona. Jo li vaig explicar tot el que sabia, que havia sentit una discussió i que havia vist la cartera a terra... em va dir que no podia ser... Ara que penso, estava molt nerviós. Aleshores va arribar un altre mosso i les preguntes es van acabar. Segons després em va fotre dins del cotxe.

—I amb l'excusa que anaves molt borratxo...

—Això no és veritat!

—Ho sé, però és el que va dir en Badal per a aconseguir endur-se-te'n a comissaria sense que ningú s'hi oposés. I segurament, com que no hi havia gaire gent a comissaria..., la nit de Nadal?, mig buida, segur, ningú es va fixar en si era veritat o no.

El cas està corromput des del començament, ara ho veig. Les proves estan compromeses i les declaracions manipulades.

—Abans has dit que en Badal havia estat sol amb el Pi, oi? —En Sisco ho admet amb el cap.— O sigui, que va poder fer el que va voler. Collons, Sisco, t'adones que acabes de passar a ser l'únic testimoni de l'assassinat? —murmuro mirant-lo de reüll—. T'adones? En Sebastià ha declarat que en Pi va ensopegar i va caure damunt seu i tothom s'ho ha cregut perquè enlloc es parla de cap discussió. Però si en Pi va tenir temps de cridar, vol dir que en Sebastià menteix i si tu vas veure la cartera a terra, vol dir que en Badal també va mentir... és increïble, tu ets el testimoni que necessitàvem!

—Eh, frena, no em tornaré a emmerdar!

S'aixeca alterat i torna a moure les mans nerviosament. Els seus ulls passen de mi a la Maria i de la Maria a mi. No havia vist mai tanta por en una mirada.

—Tranquil Sisco que aquest cop no estàs sol, però has d'entendre que tu ets l'única persona que pot desmuntar la defensa d'en Sebastià i probablement incriminar en Badal.

—No, no ho penso fer, ho sento, no. És mala gent, Toni, molt mala gent.

I movent el cap enèrgicament marxa cap a la finestra.

—Allunya't —l'avis la Maria—, que no et vegin, si us plau.

—No, és molt mala gent...

—Ho sé, però si volem atrapar-los hem de fer-los front. No hi ha una altra manera.

—Estic d'acord amb tu, Toni —intervé la periodista—, però només amb la paraula d'en Sisco no tenim prou. No els serà difícil desacreditar-lo amb el currículum que té a l'esquena.

—Sí, tens raó en això... que cabrons... però... —Moc el cap aixecant un dit.— Reprenent tot això de la motxilla... Ja hem assumit que en Badal va accedir a tornar-te-la perquè ja no li servies com a sospitós, aleshores insisteixo a preguntar per què encara la busca?

Durant uns segons fixo la mirada a terra a la vegada que se m'escapa un somriure de tristesa. Com ha pogut el cabró d'en Badal enganyar-me d'aquesta manera?... Com ha pogut dur aquesta doble vida i mirar-me a la cara?

—Coi, començo a adonar-me que aquesta investigació es va portar malament des del començament... Vaig confiar en el Badal i ell em va prendre el pèl. Ja no sé què és cert i què no... és desesperant.

Per primer cop en molts anys no estic sol en una investigació i la sensació m'agrada. És estranya, però m'agrada.

Contemplo la companyia per damunt les ulleres. Per una banda està la Maria, la competent periodista que durant molts anys ha aguantat i suportat el pes del silenci. No he volgut furgar en la ferida, ja hi haurà temps per a xerrar amb més tranquil·litat, però em fa la impressió que tancar aquesta etapa li regalarà anys de vida. I per l'altra està el Sisco... pobre home. Es va fer advocat per defensar els valors de la justícia i resulta que els seus clients se'ls passaven pel forro cada cop que volien sense ell saber-ho. Ha viscut tants anys sol, acovardit... sí, estic segur que a ell també se li atorgaran anys de més per a poder gaudir d'allò que li va ser pres.

Miro el mòbil alhora que em fico a la boca el darrer mos de l'entrepà de formatge que m'he demanat. No tinc cap missatge de l'Àngels, però en això hem quedat. No hi hauria cap contacte a no ser que fos estrictament necessari. Tampoc tinc notícies de la Roxy ni d'en Llorenç. Els hauran enxampat? No, home, no, asseguro dins la meva ment. Torno a mirar l'hora i calculo, és un quart de set de la tarda, que fa?, quatre, cinc hores que he parlat amb ells?, posa-li sis, és poc per a tenir resultats.

Ens trobem tots tres al voltant de la taula examinant el munt de papers que la Maria ha escampat damunt d'ella. Un parell de tasses de cafè fumegen esperant ser begudes. La nit ja abraça Barcelona i les entelades finestres delaten que probablement sigui gèlida. Ja fa estona, però, que no se sent la pluja colpejar, qui sap si ja deu haver parat.

Observo amb deteniment noms i fotografies. Déu n'hi do els personatges que hi apareixen. La investigació d'en Sisco va ser força exhaustiva i ara mateix reconec més d'un nom de la llista: ex agents i agents en actiu de la comissaria de Sant Andreu, a més d'un parell de noms de l'Ajuntament. Hi ha un munt de compromesa informació.

—Mmm... per més que miro i penso, segueixo sense entendre-ho.

—Què no entens? —En Sisco em mira, recelós.

—A veure, crec que hauríem d'intentar posar una mica d'ordre perquè tinc un guirigall mental de collons —els demano, marxant cap a la pissarra que ara tenim al despatx—. Sabem qui és l'assassí i gràcies a tu, Sisco, sabem que es volia endur alguna cosa que tenia en Pi i que aquest s'hi va negar, qui sap si tenia informació confidencial sobre els Ardents, per tant també sabem que va ser un robatori, tot i que no sabem si la finalitat era matar o no en Pi. També sabem que més d'un hi està ficat, com en Badal, que segurament esperava algun tipus de senyal per part d'un Eudald estratègicament situat dalt de tot del carrer Portugal. Així doncs, no és d'estranyar que, en rebre aquest senyal, recordem que l'Eudald duia una lot i que tu, Sisco, vas veure una llum parpellejant, en Badal es posés en marxa, per això va arribar el primer, no podien permetre que fos una altra patrulla. És aleshores que veu la cagada d'en Sebastià, ja que oloraria massa que en un robatori es deixin els diners i el mòbil, i s'adona que ha d'actuar de pressa. No sabem si et va reconèixer en aquell mateix moment o més tard, és probable que per a ell simplement fossis un vagabund a qui poder incriminar i prou... Quin cabró més llest el Badal amb tot això de la beguda —deixo anar amb ràbia—, no va deixar que ningú s'apropés a tu aquella nit... i nosaltres... vam pensar que tenia raó i que era millor fer-te passar la mona abans de parlar amb tu, com d'imbècils vam ser! I aleshores què?

Tanco els ulls intentant visualitzar la nit de l'assassinat d'en Pi.

—Soc en Badal, haig d'actuar de pressa perquè ja sents les altres sirenes. Aconsegueixes quedar-te sol amb els diners i el mòbil i ho amagues tot a la motxilla per a regirar-la davant altres agents i poder acusar-te...

—No sé per què dubtes tant —em recrimina la Maria—, jo ho veig molt clar. En Sebastià va matar en Pau Ivars per a robar-li. En Badal i companyia ho van tapar tot, punt final!

—Sí, però, si no volien els diners, què li van robar i per què?, a més, quin sentit té tornar a guardar la cartera? Volien simular un robatori —divago, en veu alta—

, però per alguna raó els surt malament... tenen a qui culpar i en l'últim segon es fan enrere... però coi, quin sentit té tornar a guardar la cartera a lloc? Si vols simular un robatori, la deixes a la vista... a més, tu ja l'havies vista, Sisco.

—Sí, però segons tu, això no consta a la declaració que vaig fer.

Però per molt que em frego el cap, no aconsegueixo respostes.

—Conec en Badal i no ho entenc, collons!, res de tot això té sentit per a mi, perquè, a què venia la pallissa de fa quatre anys, Sisco? I els altres intents d'agressió? O per quins set sous encara insisteixen a endur-se la teva motxilla? Com podien saber que encara ho guardaves tot? El cas estava més que mort i amb tot això s'arriscaven a despertar-lo... Per què et volen, Sisco? Per què encara us busquen a tu i a la teva motxilla? Perquè ets l'única persona que pot acusar-los d'alguna cosa?, sí, pot ser, però... per què en Badal s'ha arriscat enviant a aquells cabrons a la residència o al Martí a la meua oficina? Ja tenen l'assassí, per què vol seguir remenant la merda? Ell em coneix i sap que investigo fins i tot sota les pedres. Per què s'ha arriscat tant? A no ser...

Miro en Sisco i la Maria buscant una resposta, però les seves mirades semblen demanar-me-la a mi.

—I si no és en Badal qui ho busca? I si hi ha algú més fotut en tot això i necessita la motxilla per alguna raó? I si... tornem al Sebastià, tu mateix m'has dit que en Martí havia quedat a les seves ordres.

—Sí, pot ser que sigui ell, però, per què?

—No ho sé, Sisco, no ho sé... però de ben segur ha d'haver-hi alguna cosa que se'ns escapa. Per això en Badal vol que ho porti tot a comissaria. Ara que ha aparegut la motxilla amb les proves, també la vol, però, per què?

—Potser sí, però jo la vaig regirar mil cops i mai vaig trobar res —assevera en Sisco—. Dins la motxilla, a part del que em van colar, només hi havia les meves coses.

—Aleshores, què? —inquireix la Maria, mentre remena els papers de la taula—, he llegit mil vegades aquests papers i tampoc he vist res.

—No pot estar en aquests papers perquè no és això el que busquen... Haig de tornar a revisar l'expedient de la policia, aquí tinc les fotografies que he fet a l'arxiu. Teniu impressora per aquí?

—Tu mateix—em diu la Maria—. La impressora és a la sala del costat i també tens un ordinador.

Amb un ras i curt «gràcies» surto per la porta encara murmurant...

—Per què, Badal?... Per què? Per què t'interessa tant la bossa? Què hi pot haver que et faci tanta por? I per què permets que en Sebastià, quan roben al bar, es deixi prendre les empremtes? Cabronàs, tu saps que l'avís saltarà al segon d'entrar al sistema. És això el que vols? És l'Arbó el teu cap de turc? Per què ara? Aquella nit vas tenir molta pressa, més del normal. Per què ara?, què t'ha fet reaccionar després de catorze anys?

El bronzit del meu mòbil em fa ballar la butxaca dels pantalons i em distreu de la impressora. És en Llorenç.

—Bona nit, has trobat res?

—Collons, Grau, sí que vas desesperat —rondina, deixant anar una petita rialla—. Em sap greu di-te que no, enlloc hi ha constància d'aquesta detenció de l'any 1990 ni de res que se li assembli.

—Però com pot ser? De debó que no hi ha ningú que en sàpiga res?

—Ep, que jo no he dit això, he dit que no hi ha constància, però no que ningú en sàpiga res. Escolta, company, he parlat amb un parell de policies jubilats que van ser-hi aquella nit i a canvi d'unes cerveses he aconseguit fer-los cantar. Escolta bé, que la història no té preu. Pel que es veu va haver-hi moltes irregularitats aquella nit, però com que va ser el mateix comissari de la Policia Nacional de Nou Barris qui es fa fer càrrec del cas, ningú va dir res. El molt cabró va remenar les cireres a voluntat, ja t'ho pots ben creure.

—No serà el Comisario Torres, oi?

—Caram nano, ara ets vident o què?

—Algunes coses sobre ell m'han explicat. Escolta, saps per on para i si podem parlar amb ell?

—Impossible, el molt carallot va morir l'any 2009 en un accident a Granada.

—I què coi fotia allà?

Dono un cop d'ull per la sala. La conversa amb en Llorenç sembla que va per llarg i el meu adolorit cos necessita una cadira. La ferida de la cella sembla anar a millor, però les punxades al genoll, tot i ser més espaiades, continuen sent força doloroses.

«Aquest tamboret em servirà».

—Feia un parell d'anys que s'havia jubilat i quan el seu fill, l'any 2006, li va vendre un bar que tenia a un amic seu, tota la família va marxar. Es veu que el Comisario Ramón Torres —Se'n fot endurint la veu. Me l'imagino quadrant-se mentre pronuncia el seu nom—, feia temps que volia marxar.

—L'any 2006... les dates no em quadren... —murmuro desconcertat—... Llorenç, m'hauries de fer un darrer favor.

—Un altre?, això ja són dos mesos de birres!

—Quina barra tens! —En Llorenç aconsegueix fer-me riure altre cop.— Però aquest és molt fàcil, només has d'esbrinar a qui li va vendre el bar, perquè segons tinc entès va ser a l'Eudald Cassà, però no el 2006, sinó l'any 2009.

—Que va!, és impossible, van marxar a començament de l'any 2006 després de vendre el bar a l'Eudald Cassà, n'estic segur perquè m'he avançat i ho he comprovat. I deixa d'interrompre'm perquè si no, no podràs sentir tot el que he esbrinat, que no és poc. Després de parlar amb aquell parell de jubilats he pensat que seria bo investigar una mica més a aquest paio. Si era veritat estava fotut en alguna cosa, ho volia saber, ja em coneixes. Bé, el Comisario Ramón Torres, era un peça. Fotia el que volia a la seva comissaria i si algú li aixecava la veu o li recriminava res, en dos dies era destinat al cul del món. Segons una font de tota confiança, estava fotut en negocis molt tèrbols i no parlo dels anys abans de la seva mort, no, pel que es veu molts anys abans ja havia tingut algun tipus de problema, tot i que ningú ha sabut dir-me què collons va passar. El que està clar és que amagava molt bé les seves passes i per això mai ningú va poder acusar-lo de res, però sí que va ser investigat un parell de vegades. Pel que es veu van començar a sospitar d'ell perquè remenava massa diners, ja m'entens, oi?

—Sí, i començo a tenir una lleugera idea d'on els treia.

—Ep, cabronàs, no m'esguerris el moment —deixa anar en Llorenç—, per una vegada que m'hi poso, coi!

—Tot teu, endavant!

—No sé qui podia estar al darrere, això ja és informació classificada, però mirant arxius antics he pogut trobar un patró. Fins a l'any 2006, el bar del seu

fill, la Cantonada, apareix en nombroses denúncies arxivades com a falses sense ni passar per un fiscal o jutge. En totes elles es parla de baralles il·legals on s'apostava fort.

—Ni una va arribar a judici?

—No, perquè quan els agents arribaven a investigar no trobaven res. Era un senzill bar amb iaies jugant al dominó. Malgrat tot jo tinc una teoria.

—Friso per a escoltar-la —dic amb sorna.

La riallada d'en Llorenç és contagiosa, sobretot si va acompanyada de la seva innegable gràcia a l'hora de relatar històries.

—Ets un cabronàs! —assegura, encara rient—. Però escolta, no sé com s'ho feien, però n'estic segur que alguna cosa passava en aquell bar i que d'alguna manera els avisaven...

—És més que probable si mai no es va trobar res.

—A més, pare i fill van marxar cames ajudeu-me, tu ja m'entens. En dies van vendre el bar i van fotre el camp. No et resulta sospitós?... doncs a mi sí —respon ell mateix sense donar-me temps a reaccionar—, i això no és tot. L'accident on van morir, i dic van, perquè hi anaven tots dos, tampoc està gaire clar. He parlat amb la vídua i la pobra dona encara no ha pogut aixecar cap, normal, jo tampoc ho faria!, però m'ha explicat que dies abans de l'accident el comissari i el fill havien estat molt estranys. S'encrespaven per res i contínuament miraven enrere... no sé a tu, però a mi em sona a que tenien a algú ensumant-los el cul...

—Sí, pot ser...

—També recorda que rebien trucades a altes hores de la nit i que en una d'elles el seu marit estava blanc quan va penjar. Ella m'ha assegurat que era la primera vegada que veia al comissari acollonit. Dos dies després pare i fill s'estavellaven en un cotxe al qual, segons un tècnic, li havien fallat els frens. Més clar impossible!

—El cercle s'estreny... —murmuro—, a poc a poc...

—Com dius?

—Eh?... no res, company, coses meves. Hi ha alguna cosa més?

—Sí, que tens al Badal com una moto, noi. No sé què collons li has fet, però et té moltes, moltes ganes, company i no deixa de tocar-me els nassos. Estic per engegar-lo a la merda!

—Llorenç, vigila el teu darrere i no diguis a ningú que has parlat amb mi. Tot aquest assumpte de l'assassinat d'en Pi va molt més enllà que em pensava i encara no sé molt bé fins on pot arribar.

—Ep, tranquil que jo a l'arxiu visc molt tranquil!

—Ja... però vigila, d'acord?

—Sí, sí, no et preocupis per mi i mira per a tu!

—Ja ho faig, company, ja ho faig. Si necessito res més, jo contactaré amb tu.

I dit això penjo el telèfon amb la sensació d'haver emmerdat en Llorenç fins al coll. Només espero que no entri gaire dins del radar d'en Badal i que pugui seguir tranquil. Miro la impressora i connecto el Bluetooth del mòbil.

Durant un parell d'hores mirem, repassem i tornem a repassar les fotografies amb les declaracions dels testimonis d'aquella nit, però res no canvia. No sé veure què se'ns escapa i és desesperant. Per primera vegada en la meua carrera professional, la confessió del criminal no tanca el cas, al contrari, l'enreda de mala manera i aquesta novetat em fa venir mal de panxa.

No sé per què em ve al cap la Clàudia Llobregat, la mosso que acompanyava en Badal aquella nit. Confesso que aquesta dona sempre ha estat irrellevant per a mi, però tenint en compte el que he descobert, potser em sorprenc si parlo amb ella. Truco al Llorenç perquè m'aconsegueixi el seu número de telèfon mentrestant recordo el merder de la seva sortida de la comissaria de Sant Andreu. Tot va ser culpa d'en Badal i ara, sabent tot el que sé, segurament res va ser casual. Dies després de «l'altercadu» del Sebastià amb l'universitari, quan jo el vaig conèixer, el Badal va interposar una queixa a la Divisió d'Afers Interns dient que no podia confiar en la Clàudia perquè en algunes ocasions havia aparegut beguda. Es va investigar el cas, és clar que sí, i no van trobar cap evidència que la queixa fos certa, però a l'intendent de l'època no li va importar, la mala fama ja se l'havia guanyada i això perjudicava la comissaria, i va fer que traslladessin la Clàudia per a treure's el problema del damunt. Així va ser que va acabar ocupant-se del taulell de la comissaria de Sant Feliu de Llobregat i val a dir que ha tingut feina per a netejar la seva reputació. Sí... no hi ha res de casual en aquest cas i segurament en Badal es va inventar aquesta excusa per allunyar-la... com havia fet amb el Sisco la nit de l'assassinat. Però, per què?

—Sí, hola, ets la Clàudia? —pregunto a la veu que ha respost la meua trucada—, la Clàudia Llobregat?

—Sí, i tu?

—Bon tarda, Clàudia, em dic Toni Grau i soc detectiu. — Espero que no relacioni el meu nom amb en Badal.— Investigo el cas de l'assassinat d'en Pau Ivars, no sé si el recordes... fa uns catorze anys al carrer Pegàs de Barcelona...

—Sí, el recordo. I què és el que vols saber?, jo no vaig dur el cas i no en sé res.

—Ja, però tinc entès que la teva patrulla va ser la primera a arribar a l'escenari del crim, oi?

—Sí i què?, no sé què és el que busques, la veritat. Vam arribar i vam reduir un sospitós...

—Ja, un vagabund que corria per allà.

—... però aquell pocapena no hi tenia res a veure —m'explica, ignorant el meu comentari—. El vam retenir fins que van arribar més patrulles i els de la judicial, i després el vam portar a comissaria...

S'atura de cop murmurant en veu baixa, sembla que renega.

—Ara et recordo, coi! —deixa anar—. Tu eres qui duia el cas! d'això em sona el teu nom. Quins sants collons... No en vull saber res de vosaltres, deixeu-me tranquil·la que ja n'he tingut prou!

—No, Clàudia, no pengis, si us plau —imploro parlant de pressa per tenir temps a explicar-me—. En Badal va mentir aquella nit, per això et truco, vaig darrere seu.

Uns segons de silenci i uns quants sospirs em diuen que s'ho està rumiant.

—Ell hi està ficat d'alguna manera, Clàudia, només vull parlar amb tu per saber què se'ns va poder escapar aquella nit—insisteixo sense deixar de respirar per no donar-li temps a interrompre'm—. Un home ha confessat, en Sebastià Arbó, el cambrer de la Cantonada, el coneixes, ho recordes?

—L'imbècil del bar va matar en Pau Ivars?

—Sí, va ser aquell cabronàs, però al·lega que tot va ser un desafortunat accident i prou. Sé que menteix i necessito poder demostrar-ho.

Més segons de silenci després, s'atreveix a parlar.

—Jo... no sé què és el que vols, la veritat. Aquella nit tot va ser força estrany, vam estar aturats davant l'oficina de correus del carrer Torroella de Montgrí molta estona. Un parell de vegades li vaig preguntar què hi fèiem allà, però no em

va contestar i com que feia poc que havia ingressat al cos no vaig tenir valor d'insistir. I al final, de cop i volta, engega el cotxe i comença a tirar. I segons després ens arriba l'avís del carrer Pegàs.

—Vas tenir la sensació d'estar esperant que passés alguna cosa?

—En aquell moment no, però, ara que ho dius, potser sí, la veritat, això semblava. Però va haver-hi més —afegeix afluixant el to de veu—, el cabró d'en Badal es va posar molt nerviós quan vam arribar a lloc del crim, massa nerviós. Uf, va ser... estava molt empipat.

—Escolta, tu vas llegir l'informe d'aquella nit?

—No, per què? És que hi ha algun problema?

—En Badal va ometre alguns detalls en ell —li explico alhora que de pressa intento aturar l'atac de pànic que li ha agafat—, eh, tranquil·la que ningú t'acusa a tu, Clàudia, n'estic cent per cent segur que tot és cosa d'en Badal.

—Però per què ho hauria de fer?

—El vagabund sabia més que pensàvem, pel que es veu va sentir una discussió aquella nit i li ho va explicar al Badal, però aquest va ometre el detall a l'informe. A més, també va veure la cartera al costat del cos, no a lloc. No sé si recordes que a la víctima li faltaven diners i el mòbil.

—Sí, per això vam pensar que havia estat un robatori, però és impossible que la cartera estigues al costat del cos. Allà només vam ser nosaltres i...

El silenci que segueix a la frase em fa creure que s'ha adonat.

—Exacte!, només tu o ell podríeu haver alterat l'escena i sabem que tu no vas ser. A més, catorze anys després ha aparegut la motxilla del vagabund i endevina què... tant el mòbil com els diners estaven dins. Ho ha guardat tots aquests anys per si de cas.

—Però... això és impossible, jo la vaig regirar... no ho entenc... què està passant? Jo... el pobre home estava molt atabalat i només es va tranquil·litzar quan li vam tornar. Però et juro que no hi havia res, no, és impossible que ho tingués dins... jo... però si el mateix Badal em va convèncer de tornar-li. Ell em va dir que ho posaria tot a l'informe. M'estàs espantant, tindrà problemes?

—No, estigues tranquil·la que el teu nom no apareixerà enlloc.

—És increïble, ara veig per què aquella nit en Badal em va fer marxar aviat, em va dir que ell s'encarregaria de tot i que podia marxar tranquil·la amb la família, a celebrar el Nadal. Per això va escriure ell l'informe i jo vaig marxar.

«I segurament no vas dir res perquè en Badal començava a ser un pes pesant a comissaria i tu una novella sense ganes d'emprenyar a ningú», penso sense interrompre-la.

—El fet és que l'endemà, quan vaig tornar a comissari, vaig preguntar pel cas i pel vagabund. Em van dir que a primera hora l'havien deixat anar perquè s'estava posant molt nerviós i era Nadal... vaja, que no tenien ganes de paperassa inútil i prou, ja saps com va. També em van dir que tu duies el cas i que estàvem fora, i ho vaig deixar estar.

És moment per remenar una mica la merda. No sé com s'ho prendrà, però necessito saber perquè en Badal la va prendre amb ella.

—No vull parlar d'aquest tema —es dol, endurint el to de veu—. Ja en vaig tenir prou amb les amenaces d'aquell cabró. No vull tornar a passar pel mateix.

—Ho sé i et demano disculpes, però és que em resulta massa sospitos.

—Per què?

—Tu ets l'única persona que sap què va passar aquella nit amb el Badal, l'única —deixo anar amb vehemència per deixar clara la importància que crec que té—, tu i en Sisco, el vagabund. No creus que és molta coincidència que tots dos acabeu eliminats de l'equació, per diferents raons, però lluny d'ell.

—No ho havia pensat...

—Doncs, a mi és el primer que m'ha vingut al cap, per això m'agradaria saber què va passar, per què va anar contra tu?

—Jo... no sé què va passar... creia que patrullàvem bé junts, que es trobava a gust. No sé, he donat moltes voltes a l'assumpte i l'únic que se m'acut és que no es va prendre bé que li cridés l'atenció pels guants.

—Quins guants?

—El dia que vam anar al bar del Sebastià, quan vas venir tu també, que l'imbècil volia fotre d'hòsties a aquell noi.

—Sí, ho recordo.

—Doncs, tu vas arribar uns minuts més tard, però en Sebastià ja havia amenaçat al noi. —D'això jo no en tenia ni idea perquè és cert que no vaig entrar amb ells.— I aquest va voler posar una denúncia, encara que després el Badal va convèncer-lo que no ho fes. La qüestió és que quan et vas endur al Sebastià per a calmar-lo, en Badal va agafar el bat que havia utilitzat per amenaçar-lo i jo li vaig recriminar que altre cop s'oblidava els guants i que hi havia un protocol.

—Altres cop?

—Sí, la nit de l'assassinat d'en Pau Ivars va fer el mateix, li vaig haver de recordar que s'hauria d'haver posat haver els guants abans de tocar res.

—Com dius? No els duia? —Em sorprèn aquesta cagada per part seva—. Recordes quan se'ls va posar?

—Sí, és clar, de seguida que li vaig dir, però ja tenia la motxilla a la mà, i em va demanar que si us plau no ho comentés, que era una cagada de primera i no volia que quedés tacat el seu impol·lut expedient. I ximpleta de mi així ho vaig fer. Et torno a dir que el Badal estava força nerviós aquella nit i jo no tenia ganes d'endur-me una esbroncada.

—Ja... m'ho suposo... moltes gràcies, Clàudia, per la teva sinceritat. Una última cosa, però, sí que et demanaré.

—Digues.

—No comentis amb ningú més això que m'has dit ni tan sols que hem parlat. I encara menys al Badal. No crec que et truqui, però si ho fa, no l'escoltis encara que et digui qualsevol cosa sobre mi.

—D'aquell cabró no en vull saber res.

—I fas bé. Voldria demanar-te disculpes per tot, però suposo que arriben massa tard. Mil gràcies de veritat, m'has ajudat molt —li dic, acomiadant-me d'ella—, cuida't!

La Maria i en Sisco m'observen mentre dono toms pel despatx. No pot ser veritat que en Badal hagi estat tan matusser. Però ja se sap que els nervis són molt traïdors i aquella nit havia d'anar ben de pressa. Ara mateix crec que ni tan sols es va adonar de l'empremta a la cartera, perquè, si ho hagués fet, de seguida haguera vist que no podia ser d'en Sisco i que no tenia sentit amagar res dins la seva motxilla, perquè haguéssim continuat investigant.

—Què t'ha dit la Clàudia? —em pregunta el Sisco adonant-se de la meva excitació—. Has descobert alguna cosa?

Aturo la meva marxa per a contemplar amb emoció aquells petits ulls que m'interroguen.

—Ai, Sisco, que el tenim! —deixo anar, victoriós, per després anar cap a ell aixecant els punys—. Ja sé per què vol la motxilla! El molt imbècil no es va posar guants aquella nit! Les seves empremtes han de ser pels diners i pel mòbil, per això vol la bossa. Segurament quan la Clàudia li va cridar l'atenció es va adonar que havia fotut la pota. I... és clar!, si tenim raó i és en Sebastià qui vol la bossa, això vol dir...

—Què?

—Que ell també ho sabia i ha volgut anar en contra d'en Badal... Comencem a tenir proves, bones proves, ja no són elucubracions esbojarrades.

—Això és magnífic —es complau la Maria, unint-se a nosaltres—, és magnífic, oi?

—Sí, tot i que encara no sé molt bé com podem utilitzar aquesta informació, hem de ser molt prudents.

—Per què ho dius?

—Encara no sabem si les empremtes han aguantat tants anys... és molt difícil que sigui així i amb només això no crec que la Clàudia vulgui testificar contra en Badal.

Miro en Sisco i comprenc el seu temor. Des de la cadira del seu despatx en Badal ha aconseguit fer-li molt de mal i, pel que sembla, no té aturador. Sabent ara el que sé, jo també m'haguera fet fonedís.

—Però les empremtes han estat tancades hermèticament tot aquest temps, és més que probable que s'hagin conservat, no creus? I si és així tindríem alguna cosa més que testimonis.

—Sí, i potser això ens ajuda, però haurem d'esperar.

Miro el mòbil per comprovar que la Roxy no s'hagi volgut posar en contacte amb mi, però no. Per què triga tant?

—Grau, creus que aquest cop podrem amb ells? —em pregunta en Sisco mirant-me als ulls. Per primer cop veig il·lusió en ells—. Creus que aquest cop sí?

—Si ens confirma això de les empremtes, segurament. I tenim el telèfon, si el poden posar en marxa, potser hi ha guardat algun missatge que relacioni en Pi amb els Ardents, no sé... però, hem d'anar amb molt de compte, el Badal pot sortir-nos amb qualsevol excusa i ja hem vist que de contactes en tenen per tot arreu...

En Sebastià s'ofega amb la cara encastada a la paret mentre en Badal, enrabiat, no deixa de murmurar-li a l'oïda. Cada cop està més roig, ja que la impotència per no poder fer res li fa retorçar-se en el seu ferit orgull.

—Què et pensaves tros de merda, que et deixaria sortir-te'n? —somriu amb les dents premudes—, des del primer moment he seguit les teves passes, cabronàs.

—No pot ser —aconsegueix dir en Sebastià, entre esbufecs—, ets un puto mentider!

En Badal torna a somriure perniciosament mentre li segueix murmurant a cau d'orella com ell, en Xavier Badal, el mitja merda d'oficina que no duraria ni un minut al carrer si no fos pel Sebastià, s'ha quedat amb tot. Pronunciant amb duresa cadascuna de les paraules li explica com ell va ser l'escollit per l'Eudald com l'hereu dels Ardents, un projecte que venia de lluny, de quan el comissari Torres i l'Eudald es van conèixer i van començar a planificar la seva jubilació. Ja havia hagut un primer intent de posar-lo en marxa, però havia fracassat i no va ser fins a trobar-lo a ell, al Xavier Badal, que es van adonar que ara sí, que tot podria sortir bé. Amb sorna li explica que en Sebastià i el seu cunyat només han estat simples titelles en les seves mans i que, amb la cagada dels quadres falsos, ja en va tenir prou.

—De què collons parles, Badal?

—No ho veus encara, tros d'imbècil? —respon l'intendent tornant a retòrcer-li el braç—, no ho veus? Aquell puto vell m'adorava i sempre feia el que jo volia. Però és clar, vosaltres havíeu de ser més llestos que ningú, oi? Per culpa de la vostra supèrbia els Ardents ho van perdre gairebé tot... Per sort jo sí que vaig ser més llest, Sebastià...

Després d'una darrera envestida per recordar-li a l'Arbó qui mana en aquella sala, en Badal el deixa anar.

—Au, seu i calladet —li ordena, ocupant ell l'altra cadira—. L'Eudald us va ordenar, per consell meu, que abandonéssiu aquella subhasta, però vosaltres no vau fer cas i vam acabar divent molts diners a gent a qui no se li podia deure diners. Per això vam fer el que vam fer... estàveu convençuts que era el negoci de la vostra vida. No en teníeu prou amb tot el que guanyàveu, eh?... no, és clar que no, el gran Sebastià havia de demostrar que no era un merda de carrer i que en el seu cap hi havia alguna cosa més que serradures, oi?

—El negoci era rodó —protesta en Sebastià, sense atrevir-se a mirar als ulls al Badal a la vegada que es frega l'espatlla. Ha premut fort en Badal—. No hi havia res que indiqués el contrari.

—Collons que no!, i l'informe que us vaig passar on quedava clar que aquell coi d'escocès no havia estat mai a Barcelona i que, per tant, aquells paisatges no podien ser seus, què, eh, què? Estava signat per un dels més grans experts en art del país. Vau ser uns imbècils i ho saps... i a més a més sou tan soques que agafeu els diners dels russos... cinc milions d'euros! Però com coi se us va acudir?

—Saps que si li haguéssim demanat a l'Eudald, no ens els haguera donat...

—És clar que no, carallot, perquè ja us havia deixat clar que no volia entrar en aquell negoci! Us va advertir que era una estafa!

En Badal s'aixeca de cop i això fa que en Sebastià faci un gest de retirada.

—Així m'agrada —somriu l'intendent—, que em tinguis por.

—No et tinc por.

—Ah, no?, doncs, n'hauries de tenir-me perquè estic molt emprenyat i només tinc ganes de perdre't de vista d'una vegada per totes, m'entens? Havia de ser tot tan senzill... La detenció de l'any 1990 no entrava dins dels plans, però conèixer en Gavrel Peskov aquella nit, va ser tota una sort. L'Eudald confiava tant en mi, que mai va sospitar de la meva ambició. Feia tot allò que li deia. El fet és que un any o poc més després d'haver-nos associat amb en Víktor Karkov, vaig observar que el volum de negoci disminuïa i això no em va agradar. Investigant vaig saber que aquell pallasso d'en Karkov li havia declarat la guerra a un clan rival de Moscou, els Moskvà, i que això li havia fet perdre molts contactes. El viatge de l'any 1995 a Moscou, el vaig fer per a entrevistar-me amb en Serguei Ivankov, el

número u de l'organització Moskvà. La meva intenció era convèncer-lo que nosaltres érem el que necessitaven, que passés d'en Víktor, que podia confiar en nosaltres, que teníem la infraestructura, els contactes... que els Ardents estaven preparats per a fer-se càrrec dels seus negocis al sud d'Europa.

—Tu... però...

—Xst... no intentis pensar que no és el teu fort... Com t'he dit, vaig aconseguir entrevistar-me amb en Serguei Ivankov i el vaig convèncer que nosaltres érem el que necessitava per a començar a ser un referent al sud d'Europa. A la fi, qui sospitaria d'uns poca soltes com nosaltres? Sí, Sebastià, vaig anar a Rússia per assegurar el nostre futur, el teu futur, el futur dels Ardents! I aleshores va passar... una trucada anònima quan estava a punt d'agafar l'avió de tornada, alertant que un traficant intentava sortir del país, va acabar amb tot. Els de la duana em van trobar amb més diners dels permesos i per això em vaig passar aquells dos anys en aquella merda de presó. T'ho pots arribar a imaginar?

—Jo, no...

—Era una pregunta retòrica, tros d'ase! Anys després vaig saber que havia estat en Serguei qui m'havia delatat. El molt arrogant creia que podia quedar-s'ho tot sense fer partícips els Ardents... pobre infeliç... però d'ell ja em vaig encarregar. El fet és, però, que quan vaig trucar perquè em traguéssiu d'aquella presó em va fer el buit i sé que vas ser tu, Sebastià, sé que tu vas deixar que em podrís en aquell fastigós forat durant dos llargs anys, tu li vas dir a l'Eudald que el volia traïr. No sé com t'ho vas fer, però el vas ensarronar fins al punt de girar-lo contra mi ...

—De què collons parles?, estàs boig, nano —deixa anar en Sebastià—. Estàs sonat tros de merda!

—Però va ser força profitós, la veritat, i pensant-ho fredament potser caldria donar-te les gràcies —continua en Badal, picant-li l'ull—. Si no m'haguessis deixat tirat, mai hauria anat a aquella presó i mai hauria conegut en Grigory Pàvlov. I potser també t'hauria d'estar agraït perquè gràcies a aquella experiència vaig saber que el camí per a triomfar passava per a formar part del sistema. Per això em vaig presentar a les oposicions per a mosso d'esquadra quan vaig tornar, no

t'ho havia dit mai? Començaven a desplegar-se per tot el territori i en pocs anys arribarien a ser la policia integral de Catalunya. Era collonut, des de dins seria molt més fàcil dirigir el negoci sense ensurts. I així ha estat fins ara. Sí, gràcies, carallot.

—Jo... escolta, Badal, fa molts anys d'allò... està bé que t'ho prenguis així...

—No, si estava de conya, Sebastià, que n'ets d'ase! No t'he perdonat mai ni ho faré! Aquell és un altre món, saps? En aquella puta presó vaig aprendre a empassar-me l'orgull per a sobreviure i també vaig aprendre una cosa força curiosa... i és que els tatuatges parlaven, Sebastià. La gran majoria de presos els lluien amb orgull... i amb ells podies saber qui estava disposat a tot, qui manava... Vaig aprendre molt de pressa, sí, i per això em vaig unir a l'home que lluïa dues estrelles de vuit puntes a les espatlles. Saps què vol dir això, ho saps?, que era un dels que manava allà dins. En Grigory Pàvlov era un sicari, un excombatent de la guerra afganesa sense escrúpols que va ser detingut mentre estrangulava a un paio en una baralla de bar. Era temut per tothom allà dins, guàrdies inclosos, malgrat ser l'home més solitari que hagués conegut mai. Odiava el contacte humà i mai es barrejava amb els altres presos... sí, la seva reputació el precedia. I una nit el destí es va posar al meu costat. Amb els mesos havia après a xampurrejar una mica el rus, així vaig aconseguir destapar un complot per a assassinar-lo. Aquí estava l'oportunitat que necessitava! Vaig ser jo qui li va salvar la vida i gràcies a aquest gest ens vam fer amics... sí, vaig aprendre molt d'ell... En fi, després tot va anar rodat. Quan vaig sortir d'aquell forat a principis de l'any 1998 i vaig tornar a Barcelona, i vaig descobrir que després de més dos anys la situació era la mateixa, que no havia prosperat ni una mica, em vaig desesperar. És que no sabeu què és l'ambició? Em va decebre tant saber que us conformàveu amb les engrunes que li deixaven al Víktor mentre el Serguei, prenen com a base la meua idea, començava a expandir-se, sense oposició, pel sud d'Europa, que vaig decidir que havia arribat el moment de prescindir de vosaltres. Però no hi havia pressa, ho havia de planejar a consciència. Vaig aguantar un temps, pensa que en aquella època també m'estava formant com a policia i ja em va anar bé tenir una mica de distanciament, i aleshores, un parell d'anys després del meu retorn, a mitjans de l'any 2000, em va arribar la notícia que en Grigory també havia sortit i que tenia intenció de marxar de Rússia per a començar una nova vida. Aquest era el senyal que necessitava, l'oportunitat que esperava.

En Sebastià mira en Badal alarmat, sembla gaudir revivint la història.

—Vaig convidar en Grigory a venir i va acceptar. Com t’he dit, a la presó ens havíem fet amics, fins i tot va ser gràcies a ell que vaig aconseguir que desaparegués el meu expedient i tornar a Catalunya sense antecedents, sense això mai hagués pogut ser policia... aquell pallús mai va desconfiar de mi...

—Però nosaltres vam conèixer en Grigory...

—Xst, no siguis impacient... Va ser difícil trobar a algú que s’hi assemblés físicament, però ho vaig aconseguir.

—De què collons parles?

—Jo no volia per a res en Grigory Pàvlov, era un puto sicari i no confiava en ell, sols m’interessava el seu nom i la seva reputació. Així que no vaig deixar que arribés a Barcelona... va ser substituït pel meu doble abans fins i tot que el tren on anava, arribés a França... m’entens, oi?

—Sí —murmura el Sebastià sense deixar de mirar en Badal—. Així que en Pàvlov és un doble...

—És clar que no, a aquest altre el vaig fer aparèixer un parell de vegades davant la gent adequada, suficient perquè es donessin veus de la seva arribada a Barcelona, i després em vaig desempallegar d’ell. El cabronàs d’en Pàvlov tenia la seva reputació i en el cercle rus era temut per gairebé tothom, només pronunciant el seu nom la gent ja tremolava, imagina’t!, ja no el necessitava físicament. Així va ser com vaig robar-li la identitat. Després de convertir-me en el Pàvlov, però, jo no podia presentar-me com a tal, així que vaig buscar un segon de confiança i li vaig donar poders per a actuar en nom meu.

—En Gavrel Peskov, oi? —afirma en Sebastià, empassant-se la saliva— Aquell cabró treballava pel Víktor.

—Que n’ets de babau! Són sicaris, mercenaris... aquesta gent segueix a qui millor paga i, en aquest cas, era jo, en Grigory Pàvlov! Sí, vaig comprar el seu silenci i la seva fidelitat a canvi de poder... no sents una mica d’enveja?, ell va aconseguir allò que sempre has buscat, Sebastià.

Torna a mofar-se d'ell.

—Per què no a mi?, jo t'hagués ajudat.

—Tu? Quan? Abans o després de deixar que em podrís en aquella presó? Au, no em facis riure i deixa que continuï... Amb en Gravel signant contractes vam començar a obrir petits negocis d'enviaments de diners a Rússia i a fotre els nassos dins dels negocis d'en Víktor. La meva idea era desgastar-lo econòmicament fins al punt d'haver de deixar els Ardents, ja feia temps que la seva estúpida guerra amb en Serguei li estava passant factura i era qüestió de temps que acabés ofegat, i aleshores jo, com a Grigory Pàvlov, em faria amb l'organització. Seria fàcil convèncer l'Eudald i en Torres que el necessitàvem, perquè estaven en deute amb mi i ho sabien... i aquí és quan apareix l'imbècil d'en Marès... collons... en Francesc Marès i el seu puto nas xafarder... quan van saltar les alarmes a l'ordinador mai m'hagués pensat que havia estat ell qui havia accedit a la documentació privada dels Ardents... però les càmeres no menteixen i el dia i hora concordaven... el molt cabró va entrar als comptes secrets i a altres carpetes prou compromeses per a nosaltres, t'ho pots creure? Tenia informació confidencial i segurament estava a punt per a fer-la servir, si no per què nassos s'hagués arriscat tant?

—Tu sabies que ens volia *traicionar*?

—I tant! Qui et penses que va ordinar el pla per a acabar amb ell? —es vana en Badal rodejant la taula i assegant damunt d'ella al costat d'en Sebastià—. I va funcionar.

—Funcionar?, no *ma* facis riure, Badal, amb aquella merda ens vas fer perdre fins a la camisa.

—Sí, però estava tot controlat, coi d'imbècil, la mala premsa del judici ens faria patir durant uns mesos i prou, i quan tot es refredés, tornàriem al negoci i aleshores jo entraria com a soci sota l'alias de Grigory Pàvlov, i amb mi al capdavant li prendríem el sud d'Europa al Serguei. I per altra banda en Víktor s'acollonaria en veure el nom dels Ardents en boca de tothom i voldria partir peres. De fet això és exactament el que va passar... era l'oportunitat que esperava des de feia anys, estava tot calculat!... Però la vau cagar tant... En Marès quedava

fora de joc i nosaltres pagariem al Víktor la part proporcional, tal com ho teníem pactat... jo m'ho quedava tot...

Sospira intentant calmar-se.

—... però en Martí i tu, caps de suro, havíeu agafat els seus diners per a la puta subhasta, vau perdre els seus diners en aquella puta estafa! cinc milions d'euros!

En Badal s'aixeca amb ímpetu provocant que en Sebastià aixequi els braços per a cobrir-se la cara.

—No facis l'imbècil! —somriu en Badal alhora que li pica suaument la galta—, ets el sacrificat en tot aquest enrenou.

—Per què jo? Què collons t'he fet?

—Per què? Per què?—crida en Badal, caminant nerviosament—. Quins nassos tens! És que no m'estàs escoltant? Tu i el teu cunyat sou els culpables de tot. Si no haguéssiu perdut els diners ... per culpa vostra tinc al puto Grau ensumant-me el cul!

En Badal es mira l'Arbó amb suficiència des d'una cantonada de la sala i aquest, ferit profundament en el seu orgull, prem amb força els llavis i els punys. Sap que no pot fer res contra ell. Sap que ha perdut.

—En fi, per sort va aparèixer el desgraciat d'en Pau Ivars i al final vam poder solucionar part del problema —se'n fum tornant a seure a la cadira amb els braços plegats i el cap superb—. I tampoc va ser difícil fer entendre al Torres i l'Eudald que tot i haver recuperat una part dels diners gràcies a l'Ivars encara no era suficient i hauríem de trobar un soci per acabar de pagar el deute. I que urgia fer-ho perquè en Víktor s'estava posant nerviós i no convenia tenir-lo en contra... Van acceptar en Grigory Pàvlov sense fer preguntes perquè confiaven en la meua paraula, t'ho pots creure? Ni tan sols tu vas dir res.

—Els números no són el meu fort.

—Ja, ja ho sé i em va anar de meravella. Però el cretí d'en Torres i el seu fill... aquest parell no m'ho volien posar tan fàcil i van tenir els sants collons de

demanar-me, bé, a mi no, és clar, a en Pàvlov, un extra si no volia tenir la policia al darrere. Em van voler extorsionar, a mi!

El riure despectiu d'en Badal fa estremir en Sebastià. No reconeix l'home que té davant.

—Amb elegància, però —precisa l'intendent ensenyant els punys premuts—, en Grigory Pàvlov els va fer entendre que el millor per a ells era vendre el bar a l'Eudald, qui feia temps que el volia, i fotre el camp. Tot i això els molt ximpls van persistir, no en el xantatge, no, però van marxar a un coi de poble de Granada i van intentar fer negoci des d'allà. Aquells cabrons van intentar contactar amb futurs clients amb qui ja havia tancat un tracte jo! Sort de la fidelitat de la gent... i la resta no té cap misteri, els Torres van desaparèixer del mapa i en Pàvlov es va convertir en el principal soci dels Ardents, gràcies al seu esquerp tarannà i el seu do de paraula —sentència en Badal tornant a ensenyar els punys premuts.

—Per què ho fas? —pregunta sense atrevir-se a moure un múscul—, pensava que érem amics.

—Tens el cap dur, eh?, perquè sembla que no ho vols entendre... Ho faig per avarícia, per poder i per venjança, per què si no? I la paraula érem, és la clau, perquè els amics no es traeixen!—li etziba en Badal, posant tot el tronc del seu cos damunt la taula—. No he confiat mai en tu ni en el teu estimat cunyat. Sou tots una família de perdedors sense llums els quals es pensen que cridant més fort que l'altre es té la raó i no, cap de fava, no!

Un fort cop de puny a la taula fa saltar en Sebastià i enretirar un xic el cos cap enrere.

—Tu eres l'única persona, a part de la Clàudia, que sabia això de les meves empremtes a les proves. Aquella nit de borratxera vaig parlar massa. En fi, d'ella me'n vaig desempallegar d'una manera relativament fàcil, la vaig acollonir, però amb tu no vaig poder, no sé, suposo que t'havia agafat estima. Però això ara ja és igual, perquè, com ja té dit, en Martí m'ha xerrat que fa temps que vas darrere la motxilla d'en Marès. —La cara d'en Sebastià és un poema.— Per cert, com sabies que encara tenia les proves?

—Ves a la merda!

—No et convé posar-te a la defensiva, Sebastià, recorda que et tinc agafat per les pilotes.

I endurint la veu repeteix la pregunta.

—Una nit va venir al bar un paio, portava una mona de collons i no parava de *descollonar-se* d'un amic seu, un *tiu* que havia guardat diners i un telèfon dins una bossa des de feia més de deu anys. *Sa* reia perquè el seu amic deia que eren proves d'un assassinat. Vaig *sentar-ma* amb ell i li vaig preguntar més. Així vaig saber que *sa* tractava del cabró d'en Marès.

—Hòstia, d'això se'n diu casualitat. Ets un carallot, Sebastià, esguerres tot el que toques. El tenies i, com sempre, la cagues! Tu vas fer que aquell pocapena fugís i s'amagués fins al punt de desaparèixer, tu i sols tu! M'haguera agradat veure la teva cara quan et vas adonar que havies perdut l'única persona que em podia fotre a la presó, deuria ser frustrant per a tu, no?

—Ets un puto paranoic, Badal.

—Paranoic, no ho sé, però has d'admetre que és versemblant la meva desconfiança cap a tu, coi, Sebastià, si ni tan sols has amagat bé les teves trobades amb la Svetlana —deixa anar tornant a posar el cul a la cadira i a creuar els braços—, aquella meuca... massa vegades anaves pels seus locals i tu no ets de pagar per a sexe, aleshores a què venia tanta xerrameca?

—No... no.. t'equivoques, Badal, de veritat, no és el que sembla.

Però el posat defensiu d'en Sebastià no convenç l'intendent.

—Que no?, Sebastià, ens coneixem de fa temps —li somriu sorneguerament, mirant-se les ungles amb suficiència—, no vull pensar que creus que soc idiota. Em va costar creure-m'ho, ho confesso, però després de collar a alguns dels seus treballadors i a ella mateixa, vaig aconseguir que m'ho xerressin tot. No saps el que es pot obtenir fent arribar un cos al límit.

Els ulls del Badal es contrauen de plaer en recordar-ho.

—Fa temps que sé que els russos d'en Víktor, ara amb la Svetlana al capdavant, volen recuperar el control dels Ardents i dels seus negocis ara que s'han fet grans,

i gràcies a això —diu, assenyalant-se la placa per a després abalançant-se altre cop damunt en Sebastià—, els he pogut aturar. Per això van anar a buscar-te, oi? Què et van oferir, diners? El control total? Dignes-m'ho! Què? Què?

—No va anar així, no!

En Sebastià engoleix saliva i tira el cos enrere mentre s'adona de la vena sobresortint del coll d'en Badal.

—No, no va anar així perquè vas ser tu qui es va posar en contacte amb ella —deixa anar en Badal tornant a seure i encreuant els dits—. Sí, n'estaves tip de no ser ningú, tu i la teva família. Sou tan arrogants, tan pretensiosos... volies fer-me fora del negoci per a quedar-te tu sol amb en Pàvlov, per qui segurament a la llarga també tenies plans. Tu sabies que era jo qui aturava la Svetlana i per això vas anar a veure-la, per a fer un tracte amb ella. Has tingut la barra d'incriminar-me en l'assassinat d'en Pi, a mi!

—No, no, Badal... no va anar així, t'ho juro! —suplica en Sebastià unint les mans—, no *sa m'hauria ocorrit traicionar-te*, mai!

—Però el que tu no sabies —continua l'intendent ignorant els precés d'en Sebastià—, és que jo ja m'havia cobert l'esquena perquè tot i tenir-te estima, no confiava en tu ni en cap dels teus. T'estaves tornant perillós i havia de fer alguna cosa, per això vaig ordenar l'atràcament a la Cantonada, sabia que et prendrien les empremses per a separar-les de la resta i també sé que no diràs res perquè d'això depèn el benestar dels qui més estimes.

—Deixa la meva família en pau!

En Badal s'aixeca de la cadira rient. El seu pausat ritme de passeig treu de polleguera en Sebastià. Sí, se sap vencedor i això el fa sentir poderós.

—Com t'he dit, la nit de l'assassinat d'en Pi no vaig veure l'empremta a la cartera —l'ignora fixant la mirada i assenyalant-lo—. La vas cagar tant.

—Ets un cabró. No pots —murmura en Sebastià passant-se les mans per la cara—, tu...

—Sí, sí que puc —l'interromp en Badal a la vegada que continua el seu pausat caminar—. Et fotré a la presó, però no et preocupis, les d'aquí són com un hotel

de cinc estrelles comparades amb les russes i, com t'he dit, procura no obrir la boca si no vols que en Martí i l'Ainhoa acabin com tu.

—Deixa'ls tranquils, ells *ma* segueixen a mi i prou.

—Això depèn de tu, noi. Per descomptat que si tens alguna prova contra mi, me l'entregaràs, això no és negociable, i parlaràs amb els teus i amb la meua russa perquè mantingui la boca tancada. —Alça les celles—. Li va la vida... us va la vida!

En Sebastià aixeca la mirada per contemplar com en Badal altre cop s'asseu i el mira amb suficiència. És ple d'odi i ràbia, però ha de callar i ho sap.

El so d'un telèfon trenca la notable fredor que es respira a la sala.

—Si?... n'estàs segur?... —diu en Badal incorporant l'esquena—. No, no, no podem esperar, entreu... No, vull parlar abans amb ells... Molt bé ja m'avisareu.

Després de penjar clava la mirada en el Sebastià un darrer cop. Aquest es remou a la cadira atemorit. Fa el gest de mirar el rellotge, passen uns minuts de mitjanit.

—Bé, sembla que tot està a punt d'acabar —vaticina un Badal, força orgullós—, per fi podrem enterrar el fantasma d'en Pi.

Asseguts a les butaques, al voltant de la taula petita, degustem el menú d'arròs i «*gyozas*» que ens han portat per a sopar. Personalment no soc gaire fan d'aquest tipus de menjar, prefereixo la cuina mediterrània, però amb la gana que tinc, més ben igual què em foto a l'estómac. L'entrepà de formatge no ha servit per saciar-me.

Parlem del cas entre mos i mos. Tenim testimonis que poden incriminar en Badal en l'assassinat d'en Pi, però encara tot és circumstancial. Sí, en Sisco va sentir una discussió i sí, en Badal es va oblidar de posar-se els guants, però poc més. La Clàudia pot corroborar que a la motxilla no hi havia res, i que en Badal va ser l'últim en tocar-la i en parlar amb el Sisco, així com el fet que van estar esperant cert temps a dins el cotxe patrulla la nit de l'assassinat, o que en realitat en Sisco no anava tan begut com ens ha fet creure, però, i què? Seguim sense tenir el mòbil del crim i sense ell serà molt difícil construir un cas.

Miro altre cop el telèfon, passa un quart de les onze de la nit i encara no tinc notícies de la Roxy.

Sospirant penso en l'Àngels. M'està sent molt difícil no trucar-li. Necessito escoltar la seva veu, sentir la seva olor. Però no, no pot ser, l'he de deixar al marge fins que tot això acabi.

—S'està fent tard —comento a la Maria i al Sisco mentre m'adono que s'ha buidat l'ampolla d'aigua—, hauríem de descansar una mica, que demà serà un dia dur.

M'aixeco de la butaca per anar a buscar el beure a la vegada que dissimuladament dono una ullada per la finestra. Se'm glaça la mà traient l'entelat del vidre. Estic a la zona del despatx que no té la llum encesa, hem de ser prudents i intentar que no ens vegin els del carrer, si és que encara i són. La nit és molt fosca i emboirada. Sembla que ja no plou, encara que ha de fer un fred de collons.

—Veus alguna cosa? —pregunta la Maria apropant-se amb sigil—. Els veus?

—No sembla que hi hagi ningú, però ves a saber —responc, escodrint la foscor—, és tot massa fosc. Poden haver-se amagat en qualsevol lloc.

—Aquí estem segurs —deixa anar la periodista—. El David tanca l'edifici quan marxa i tota la zona de la planta baixa i el primer pis té detectors d'obertura a portes i finestres que faran saltar l'alarma si algú intenta obrir-les.

—Ja...

La Maria és molt optimista, però jo no, si aquesta gent vol entrar, ho farà.

—Buf... intento fer encaixar totes les peces —vaig dient mentre arrossego els peus fins a una de les butaques i planto l'ampolla d'aigua al mig de la tauleta—, però el cervell em fa figa, nois. Necessito descansar encara que siguin un parell d'hores.

En Sisco agafa un got i l'omple mentre badalla fent companyia a la Maria. Pel que sembla no soc l'únic que està rebentat.

—Sí, millor que acluquem els ulls una estona —em recolza la periodista, fent una estirada de braços—, que tots tenim una edat i el cos ens ho demana.

Aviat es fa el silenci al despatx. Les butaques no són d'allò més còmodes, però en pitjors llocs he dormit investigant infidelitats.

Em costa descansar la ment perquè s'ha convertit en un manyoc d'informació sense rumb ni sentit. És increïble que al nostre barri, a la Sagrera, pugui haver-hi una màfia tan ben organitzada i que ningú ho hagi vist abans... o potser sí i callen. Imatges de l'Àngels somrient-me es barregen amb la cara del Badal mirant-me amb odi. Em vaig sumint en el meu somni i m'agrada la sensació de deixar-me anar. Ni tan sols em molesten els alarits que se senten de lluny... o és una sirena d'ambulància...

—L'alarma! —ens desperta la Maria de cop—. De pressa, sembla que ha entrat algú!

Trigo varis segons en processar el que està dient.

—Què? Qui?

Llevar-me d'aquella manera fa que les ferides i cops es ressentin. Em fa mal fins a l'últim os del cos.

—Hi ha algú a l'edifici! —repeteix, presa del pànic mentre veig amb mig ull com sacseja en Sisco—, au, vinga, moveu-vos, la patrulla de torn encara trigarà uns minuts!

—No ens posem en el pitjor, que potser són lladres i prou!

—Ja, i jo monja, no et fot, són ells —murmura la Maria, posant-se un dit a la boca—. Xst, afluixeu el volum o calleu. Si van donant tombs per l'edifici, és perquè encara no saben on som.

Alguns cops i veus ens arriben, encara que no podem saber què diuen perquè les parets afebleixen la seva intensitat, però està clar que a aquells intrusos poc els importa que l'alarma hagi saltat ni que la policia estigui a punt d'arribar... La policia? Si aquella gent els envia en Badal és més que probable que envii també a qui a ell l'interessi...

La Maria i en Sisco van cap a la porta i jo els segueixo sigil·losament, però abans d'arribar-hi ens aturem; les veus se senten més a prop, ja deuen ser al replà. Ara sí que he sentit com algú ha pronunciat el meu nom. Fem marxa enrere mirant al voltant, no hi ha sortida.

—Per la porta que dona a la terrassa, l'he vista abans i després saltem al carrer! —crido, agafant pel braç a la Maria sense saber molt bé què fer—, au, sortirem per allí!

—Estàs boig? —deixa anar alhora que es desfà de mi—. Jo no podria ni arribar-hi.

Obro la porta susdita i m'adono de la corredissa que hi ha per la terrassa fins a arribar a la façana on, si ho calculo bé, pot ser que hi hagi uns quatre metres fins a terra, i comprenc que té raó. La Maria té una edat i, tot i que s'ha cuidat molt, no està per a fer l'indi pels terrats.

—I jo no penso deixar-la sola —s'envaletaix en Sisco, posant-se al seu costat—, no puc deixar-la sola.

—I què collons voleu fer? —els miro i miro la porta, no hi ha temps—. Aquests païos no venen a dir-nos hola, ho sabeu, oi?

La Maria i en Sisco es miren, dins del visible nerviosisme tenen un punt de calma que no entenc.

—Marxa tu —murmura en Sisco, anant cap a la taula per a recollir la paperassa escampada—. Ajudeu-me, coi! Toni, agafa tot això i marxa tu. Aquí tens les proves i tot el que necessites per acabar amb ells i tenir una oportunitat d'esclarir l'assassinat d'en Pi, no hem de deixar que aquells cabrons les aconseguixin.

—Sí, en Sisco té raó —afegeix la Maria, portant-me la jaqueta—. Au, de pressa que no hi ha temps, agafa tot el que puguis.

Surto per la porta sense mirar enrere, el meu cos encara no s'ha desentumit prou i els records de la topada amb en Martí em passen factura, però no hi ha temps per a plorar. Sé que aquells cabrons ja han trobat en Sisco i la Maria perquè sento els seus crits, però també sé que no els faran res perquè les proves les tinc jo. Giro el cap un segon per a veure com els tenen agafats per darrere i com els fan agenollar a terra. Però no els faran res, no els poden fer res.

Em moc feixugament. Per sort, la boira torna a ser la meva aliada i això em regala uns segons d'avantatge. Salto des del primer pis a la foscor amb covardia i tinc sort de caure damunt un feix de males herbes que, per la seva verdor, sembla que faci poc que han estat arrencades. Estan xopes per la pluja. Miro cap amunt per assegurar-me que no em segueixen i no tinc sort.

—És aquí! —crida el malparit que he reconegut, en Martí Oliveres. Sembla que ni amb un tret al braç s'atura aquell mastodont—. Deixa de córrer fill de puta!

Quan observo que aquell covard no és capaç de saltar amb el braç en cabestrell, començo la meva cursa. Els meus genolls s'han ressentit en la caiguda i el dolor de l'espatlla és insuportable, però, com he dit, no hi ha temps per a gemecs. Em conec prou el barri i sé per on haig d'anar. El parc de la Pegaso és tancat a aquestes hores, però és fàcil colar-s'hi. Allà no em buscaran.

M'amago dalt de tot de la petita elevació culminada amb una petita plaça de ciment i m'assec al fred banc de pedra esperant no sé ben bé què. Paro l'orella, el silenci és sepulcral, sembla que tothom ha buscat refugi del fred. Tinc la respiració esvalotada i em prenc uns segons per a plorar. El cansament m'atrapa

mentrestant estrenyo amb força contra el meu pit la carpeta amb tota la documentació. Des d'ahir al matí han passat massa coses i no he tingut temps de processar ni la meitat. Estic fet un nyap i per primer cop sento por.

Sense tenir temps a descansar, però, el mòbil em dona el darrer ensurt. Amb les mans gelades l'agafo. És la Roxy.

—Hola, tens res? —li pregunto amb desesperació mentre intento controlar els tremolors —, dona'm alguna cosa, si us plau.

—Estàs bé?, sembla que estiguis fet un fàstic, noi.

—He tingut dies millors, la veritat. Digues, has trobat res? —insisteixo. Em sap greu, però no tinc gaires ganes de xerrameca.

—Mira, no sé en quin merder t'has fotut, però això és gros, Toni, massa gros fins i tot per a tu —em diu, gairebé murmurant—. He trobat empremtes als diners i al mòbil, i no t'agradarà saber de qui són...

—Au, parla!

—A més de les d'en Pau Ivars, he trobat les d'en Badal, d'en Xavier Badal.

Mutisme absolut durant uns segons només trencat per un sospir d'esperança bufat des del cor.

—N'estàs segura?

—Sí, ho he comprovat un munt de vegades i no hi ha cap error... no sé, Toni, pot ser que la cagués aquella nit, anàvem tots amb el petard al cul per acabar i marxar cap a casa. Segurament ha estat una transferència residual.

—No, Roxy, no, ara no t'ho puc explicar, però has de mantenir-te allunyada d'en Badal, és molt perillós.

—De què collons parles?

—Fes-me cas i allunya't d'ell, i sobretot que no sàpiga res de tot això. N'has tret alguna cosa del mòbil?

—Poca cosa, la veritat, missatges de text entre en Pau Ivars i la seva dona, i amb altres amics. A la darrera conversa entre la parella ell escriu:

«nena, aquest serà un Nadal inoblidable.

sempre ho és al teu costat.

sí, però aquest serà especial».

—Collons, quina mala ombra té el missatge.

—Sí, ho sé.

—I el sobre?, t'ha dit res?

—Doncs, sí, dins he trobat un minúscul tros de paper força interessant, la veritat. És un paper d'aquests que es diuen de seguretat amb unes estranyes fibres luminescents—explica amb excitació—, he enviat els resultats a un expert i estic esperant la resposta, podria tractar-se d'algun tipus de falsificació? Bitllets, potser?

—És possible tenint en compte quins són els negocis d'aquests cabrons i s'entendria per què van voler matar en Pi.

—De debò, en quin merder t'has ficat, Grau? —insisteix la Roxy—, has de parlar amb la policia.

—Com si fos tan fàcil.

—Tu sol no pots salvar el món, ho saps, oi?

—Sí, ho sé, i et prometo que ho faré quan arribi el moment. Però mentrestant no arriba, fes-me un favor i sigues invisible, Roxy. Si et passa res... no vull tenir càrrec de consciència.

—Però què nassos m'ha de passar a mi? M'estàs començant a preocupar i molt.

—A hores d'ara jo ja no sé... mira, és igual, tu estigues alerta i prou.

Penjo el telèfon amb un mal gust de boca. La Roxy sempre ha estat una gran amiga i ara tinc la sensació d'estar traint-la, però, és que no puc fer-hi res més, explicar-li tot el que sé la involucraria massa i no estic disposat a posar-la en perill.

Talment aquesta conversa m'ha donat esperances, ja que ara sé que el sobre que duia el Pi contenia alguna cosa valuosa. Però, què? Podrien ser falsificacions

com ha dit la Roxy? Els diners venen de Rússia i allà les màfies es dediquen a tot... sí, podria ser que un dels negocis dels Ardents fos la falsificació de bitllets i que en Pi dugués uns quants al damunt. Sí, potser per això li va dir a l'Àngels que seria un Nadal especial... No, no m'ho crec... L'Àngels coneixia prou en Pi i s'haguera adonat que alguna cosa passava. Si el seu marit hagués arribat a casa amb un feix de bitllets, li haguera preguntat d'on els havia tret... qui sap, potser tenia la prova que necessitava per a denunciar-los. A més, estrany és que al mòbil no hi hagi res sospitos, sempre es deixen alguna cosa.

Rússia... amb la poca llum del parc i les mans tremoloses pel fred repasso la llista dels noms d'en Sisco. Sí, ara caic... Busco i busco... Aquí! L'he vist de passada quan mirava la informació a la biblioteca i no pot ser una casualitat. Svetlana Kozlov?, sí, a aquesta la conec.

La Svetlana Kozlov va arribar a Espanya cap a l'any 1988, tot just complir els dotze anys. Viva a la zona que hi ha entre els rius Volga i Oka, a l'est de Moscou, a una ciutat anomenada Ivanovo. Tota la seva família, els pares, dos germans i un oncle, treballaven en la transformació del cotó. Malauradament un accident va posar fi a aquella plàcida vida. Va quedar ella sola amb l'oncle, qui no estava disposat a fer-se'n càrrec. Al contrari, quan va saber que li pagarien una fortuna per la seva neboda no s'ho va pensar i va acceptar. La Svetlana va ser venuda a un cabró de Tenerife que, quan es va cansar d'ella, la va regalar a la màfia russa, a un altre cabró anomenat Víktor Karkov, per a ser prostituïda a un bordell de Barcelona. Quinze anys tenia.

Però la seva fortalesa la va fer sobreviure. Empassant-se l'orgull i obrint-se de cames sempre que li demanaven, va fer-se un lloc dins l'elit de *puters* de la ciutat. Els draps bruts i secrets de tots aquells a qui s'havia passat per la pedra els tenia ben documentats i amb aquesta informació va anar escalant posicions. Avui dia dirigeix un negoci d'exportació i importació, o això és el que diu, ja que sota aquesta tapadora la Svetlana ha creat una xarxa de prostitució de luxe, encara que mai s'ha pogut demostrar. Ella també té molts contactes.

La seva «oficina» no és gaire lluny, al carrer Costa Rica. Són gairebé les dues de la matinada i serà arriscat anar-hi, aquesta gent no s'està per hòsties, però he de fer-ho, qui sap si pot ser l'única cosa que salvi en Sisco i la Maria.

Els genolls encara em fan mal i la humitat de l'ambient no ajuda, però no tinc més remei que moure'm i fer-ho en sigil. Qualsevol moviment a aquelles hores de la nit pot resultat sospitós i alertar els meus perseguidors.

Travessant pels carrerons al voltant de la plaça de Masadas aconseguixo arribar al carrer Garcilaso sense ser vist i plantar-me davant la porta de casa la Svetlana, allà té la seva «oficina». El recel de la noia envers tothom va fer que no es decantés per a viure en un pis, com seria el normal, no, la Svetlana no es refiava de tenir veïns i això la va portar a llogar dues naus industrials abandonades que

va transformar, l'una com a llar pròpia i l'altre dividint-la en luxosos espais on vivien les seves treballadores. Normalment les noies no exercien en aquells espais, era una de les normes, per això les batudes de la policia sempre acabaven en un no res.

A mesura que m'apropo puc distingir una xemeneia humana que custodia la porta. Ell també m'ha vist i fa un petit moviment per endur-se la mà a la butxaca. No vull ni pensar què hi deu portar. Em planto davant seu amb posat seriós i les mans a la vista, un malentès podria ser fatal per a mi.

—Hi és la Svetlana? —pregunto a aquells dos metres de greix.

—Net—em respon secament sense parpellejar.

—Haig de parlar amb ella.

—Net —repeteix mirant ara al voltant. No confia en mi—. Net.

—Menya... zovu...t Toni, Toni Grau —intento fer-me entendre apujant el to de veu—mne...nuzh...

—Svetlana no està. —La greu veu d'aquell agrest home em posa nerviós. Les cames em tremolen imaginant-me el mal que em podrien fer aquelles enormes mans.— Altre dia.

Per sort la Svetlana sembla estar desperta i amb la seva fina oïda m'ha sentit.

—Spasibo —li dic al gegant, quan em fa passar, després de magrejar-me per saber si porto algun tipus d'arma.

Feia temps que no li feia una visita, però la sensació en entrar a aquella nau no ha canviat i continua sent claustrofòbica. Se'm fa etern aquell estret i llarg passadís de sostre baix, on quatre llums de peu —estil anys 20, decorats amb unes estrafolàries pantalles de color verd i serrells daurats— intenten sense èxit donar un toc elegant a l'ambient. Un pessic al cor em recorda el dia que li vaig preguntar pels rostres en blanc i negre que pengen d'aquelles parets i la tristor de la seva mirada quan m'explicava que eren bocins del seu passat, i que estaven allà per a recordar-li el dur camí que duia a l'esquena. Cadascuna d'aquelles noies havia desaparegut, voluntària o involuntàriament, de la seva vida i a algunes d'elles encara les estaven buscant. «La màfia és experta en desfer-se de destorbs», m'havia dit a la vegada que acarona el rostre d'una jove de llarg cabell i

somriure joliu. Segueixo les passes del guardaespalles sense dir ni mu i així continuo quan travessem aquell saló carregat altre cop de daurat i verd. Dues passes més enllà en Dimitri m'atura posant-me la mà al pit mentre parla amb el goril·la que custodia la porta de la cuina. Això també li hauré de preguntar algun dia, per què les reunions sempre son a la cuina? El goril·la m'escorcolla un segon cop. Assenteix i empeny la porta de la cuina, on m'esperen la Svetlana i dues persones més. No puc evitar mirar la tassa fumejant que té al davant. L'ambient és força carregat, suposo que el cendrer ple de burilles hi té alguna cosa a veure. Així i tot, una olor dolça aconsegueix arribar-me.

—Estàs fet un nyap, noi. Au, vine i seu. Et ve de gust té?, és fort, però saborós.

El seu rude rostre encara és bonic. Té més arrugues i, com sempre, no somriu, però és exòtic. Li queda bé el cabell curt.

—Si, gràcies, amb aquest fred m'anirà bé un té calent.

Amb un dit, amb un sol dit es fa entendre i un dels homes que tinc darrere obre un armari per treure una tassa.

—I a què dec aquest honor? Ara feia temps que no ens vèiem —em diu en un perfecte català, amb accent rus—. Quant?, cinc anys?

—Si fa o no fa —responc fent un glop. Sí que és fort sí, aquell té. Ja no ho recordava, però no m'importa sentir aquell escalf baixant per la meva gola, al contrari, és una treva que agraeixo—. Em van fotre fora de la policia i ara treballo pel meu compte.

—Ho sé. Sempre estic al cas de la gent que m'importa. I digues, què t'ha dut fins a mi a aquestes hores de la nit i en el teu estat, detectiu?

—Estic investigant un assassinat i el teu nom ha aparegut en uns papers relacionats. És una llarga història.

—Tinc temps —murmura fet un glop al té—, i segur que és apassionant.

—Més aviat exasperant, la veritat.

I sense pensar-m'ho massa li explico tota la història i tot el que he pogut esbrinar fins al moment. La Svetlana és dona d'honor i sé que qualsevol cosa que li digui serà confidencial i no traspasarà aquelles parets.

—I així estic, amb tot aquest merder a punt per esclatar però sense la metxa per a fer-ho.

—Ja... en Sebastià i en Badal... —murmura fent-li una pipada a la cigarreta per tornar a omplir de fum l'ambient—. Quins personatges...

—Els coneixes?, a ells o al cunyat, un tal Martí Oliveres?

Dues pipades més acaben amb la cigarreta i amb elegància l'apaga al cendrer. Després sospira cobrint-me de fum.

—Aquests poca pena ens devien molts diners, Grau, molts diners. Suposo que si has arribat fins aquí, ja sabràs tot allò del negoci de la compravenda d'immobles, oi?

—Si fa o no fa.

—Doncs, aquells imbècils la van ben cagar —explica encenent-se una nova cigarreta—. Els Ardents era un bon negoci, la veritat, però els molt idiotes van jugar amb els diners d'en Víktor i els van perdre, t'ho pots imaginar? Els van estafar amb uns quadres d'un pintor escocès, un tal Peter Doig, els molt imbècils van perdre cinc milions dels nostres diners. I tot això en mig del judici contra el seu advocat... va durar mesos, els clients marxaven, ja no hi havia confiança... van fer tant de rebombori que vam decidir apartar-nos. Però, és clar, havíem de cobrar el que era nostra.

—I què van fer?

—Sorprendre'ns, la veritat. Nosaltres vam pensar que ens farien una oferta pels Ardents per a poder pagar el deute, però guaita tu que no va ser així, i bocabadats ens van deixar quan vam saber que s'havien aliat amb el dimoni. Et sona el nom d'en Grigory Pávlov.

—Sí, alguna cosa he sentit sobre ell.

Per primer com des que la conec esbotza un somriure, minso i sec, trist m'atreviria a dir, però un somriure a la fi.

—Doncs, si no és res bo, segur que és veritat. —Tanca els ulls per a omplir-se els pulmons de fum.— En Grigory Pávlov va aterrar a Barcelona temps abans del judici i de seguida es va fer un nom entre nosaltres. En Víktor el va investigar i vam saber que havia treballat de sicari i que havia estat a la presó de Butyrka, a Moscou, per una baralla. Mai vam saber què l'havia portat a Barcelona, però sí que havia començat a interposar-se en els nostres negocis. Es va convertir en un dur competidor que no volia saber res de nosaltres i això va empenyar i molt en Víktor, a ell ningú li deia que no. Però en Grigoy ho va fer, sí, i tant que ho va fer... i així va acabar, el pobre Víktor va haver de tornar a Rússia amb la cua entre les cames i abandonar qualsevol negoci que tingués per aquí. Toni, aquell paio no era el que semblava... no sé si m'entens.

—M'ho puc imaginar, sí.

—Només una vegada el vaig veure i ni això perquè duia la cara coberta, però ja en vaig tenir prou. És un home cruel, Grau, molt cruel —murmura mentre es frega els canells i tanca els ulls. Fins al moment no m'havia fixat en les cicatrius—. No té miraments i sempre està disposat a fer el que calgui, m'entens? Els imbècils dels Ardents, però, no ho van entendre i van pensar que era millor fer negocis amb ell. Suposo que per això van poder pagar-nos tot el que ens devien, més un 10 % d'interessos per les molèsties, és clar.

—Hòstia!, això són molts diners.

—El negoci és el negoci i ells ens havien robat. Però això ja és igual perquè els van pagar.

—Tots?

—Sí, fins a l'últim cèntim. No recordo molt bé com va anar, però un dia, a finals de l'any 2006, ens van trucar i ens van dir que tenien els diners; encara que trigarien unes setmanes a pagar perquè abans havien de cobrar-los.

—Cobrar-los de qui?

—Mmm... per què t'interessa tant tot això?

—Ja t'ho he dit, estic investigant la mort d'en Pau Ivars.

Miro el somriure de la Svetlana. Sentir el nom d'en Pi l'ha alterada.

—Saps qui és, oi? —insisteixo, sorprès—. Per què? Qui t'ha parlat d'ell?

—La cosa no va així i ho saps—somriu ella aixecant-se de la cadira—, si vols informació m'has de donar alguna cosa a canvi.

—Vaig darrere els Ardents i quan caiguin només tu estaràs per a recollir els trossos, només tu. Pensa, hi ha certa gent que no pot passar sense els tripijocs dels Ardents i tu els tindràs a l'abast. Si faig caure en Badal i companyia, et convertiràs en la reina de tot.

Mou el cap mentre s'acaronava la barbeta.

—I d'en Grigory Pávlov què me'n dius? —em deixa anar mentre es torna a acaronar els canells—, perquè ara ell és el veritable amo i ningú sap on és. O no ho volen saber. Els seus negocis els porta la seva mà dreta, un tal Gavrel Peskov.

—Em sona aquest nom...

—Estava a les ordres d'en Víktor, però quan en Pávlov li va oferir el seu imperi, ni s'ho va pensar... aquest cabró d'en Pávlov s'ha cobert molt bé l'esquena... mira, l'única cosa que sé d'ell, perquè li he vist, és el tatuatge que té al canell dret, una verge amb un nen en braços. Aquest tipus de tatuatge l'he vist molts cops en gent que han estat a una presó russa. És un símbol de lleialtat... i en tenia dos més, un en cada espatlla, eren estrelles de vuit puntes.

—No me'n pots dir res més d'ell?, alçada, pes... no sé, qualsevol altra cosa que em pugui ajudar a trobar-lo.

Tanca els ulls i es torna a tocar les cicatrius.

—Era molt alt i musculós, i la veu era dolça... tenia un accent estrany, fins i tot de vegades he arribat a pensar que podria no ser rus..., però és gairebé impossible que les màfies russes confiïn en algú de fora.

—Ja... bé, començaré comprovant les llistes d'empadronament, a veure si el nom apareix per algun lloc i, si no, puc buscar en els arxius policials, si té antecedents penals ha hagut de notificar la seva entrada al país —li asseguro amb veu determinant—. A no ser que no tingui papers, però no ho crec, tindria molt a perdre si és detingut per la policia. No existeixen els fantasmes avui dia.

La Svetlana em mira dubtosa. El tracte és força sucós, però segurament la possibilitat de topar-se amb en Grigory Pávlov la frena. No sé qui coi és aquest paio, però sí que la Svetlana li té molta por i ella no tem res ni ningú. Contemplo el seu rústic rostre mentre sospira un parell de vegades amb els índexs enganxats als llavis. Els seus negres ulls em traspassen la pell.

—És un gran tracte, la veritat, però encara no ho veig gaire clar. En Grigory no es deixarà atrapar tan fàcilment. És un cabró sense escrúpols —em diu, abaixant la vista—. Acabarà amb aquell parell abans que diguin la primera paraula.

—No per què no tindrà temps. Svetlana, confia en mi, això s'ha d'acabar avui mateix. Els Ardents han agafat els qui m'ajudaven en aquest assumpte i segurament no triguin a posar-se en contacte amb mi. Voldran fer un tracte. És hora d'actuar.

—En Pau Ivars, eh?

—Sí, què en saps sobre ell?

—Va ser en Sebastià qui em va parlar d'ell. Fa uns mesos va aparèixer dient que sabia com recuperar els Ardents de les urpes dels seus socis. En un primer moment no vaig voler escoltar-lo, no veia gaire clar això d'anar en contra d'en Pávlov, però em va assegurar que no hi havia perill, que tenia un as a la màniga i que podia fer caure els Ardents. Em va dir que podia aconseguir proves per a incriminar un dels principals socis en un assassinat, el teu amic, en Badal, i que el merder que es faria seria tan gros que en Pávlov voldria marxar per a no ser esquitxat, i que aleshores ell i jo podríem agafar les regnes de tot, sota un altre nom, és clar. Estava molt convençut, la veritat, i a mi em va interessar. Si et soc sincera, jo no sabia que en Badal era un dels socis dels Ardents i tenir l'oportunitat de treure-me'l del damunt era molt temptador. Aquest cabró fa molt temps que va darrere meu.

—I et va parlar d'en Pau Ivars? —insisteixo.

—Sí, ell em va dir...

Em quedo clavat a la cadira mentre escolto amb atenció tot el que m'explica la Svetlana. No es deixa ni un detall. A mesura que ella va parlant m'adono, però,

que si, com ja m'havia ensumat, en Sebastià va voler trair en Badal i aquest es va assabentar, segurament no va ser casualitat el robatori a la Cantonada i que apareguessin les empremtes de l'assassí d'en Pi. I ara el té a comissaria agafat pels collons. Però per què està tan segur que en Sebastià no parlarà?

—No pot ser veritat que tot sigui tan senzill —murmuro amb la ràbia menjant-me per dins—, aquells cabrons avariciosos.

M'aixeco de la cadira amb tanta força que la faig tombar. Ni m'adono que el desconfiat guardaespalles de la Svetlana s'ha ficat la mà dins la jaqueta i només reaccio quan sento com crida alguna cosa en rus.

—No passa res —dic, amb les mans enlaire i el cap cot—, ho sento, m'he deixat anar durant un segon, ho sento!

M'assec altre cop a la cadira sota l'atenta mirada del rus.

—Aquells cabrons! —repeteixo amb els punys premuts.

—Tenim visions diferents de la situació, Grau, pensa que si no pagaven... els meus anteriors amos, els socis dels Ardents, no eren angelets. Ells sabien que havien de treure els diners d'on fos.

—Però el pobre Pi...

—Va ser un dany col·lateral, no t'hi has de capficar.

—I en Sisco? També va ser un dany col·lateral? Li van enfonsar la vida... en Badal estava disposat a enviar a un innocent a la presó... No, aquells fills de puta no poden sortir-se amb la seva! —murmuro fotent un cop de puny a la taula—. Svetlana, m'has d'ajudar!

Encolerit la miro alhora que li agafo les mans.

—M'has d'ajudar!

—Què vols dir?

—Ja ho saps, m'és ben bé igual què collons els passi. Si arriben a la presó o no, però els vull fora.

—Eh, eh, crec que t'estàs precipitant, noi —protesta la Svetlana, aixecant les mans—, nosaltres no ens dediquem a això. T'ho has de prendre amb calma, Grau, no sigui que després t'hagis de penedir.

—I què puc fer?

—Pensa una mica, en Sebastià em va dir que podia aconseguir proves. No crec que aquell gamarús les tingui tancades amb clau.

«Les proves... sí, les proves...»

—No té res aquell desgraciat —deixo anar—, les proves aquestes són les que tenia en Sisco Marès, les ha estat buscant durant molts anys i, casualitats de la vida, ara les tinc jo. Però sols amb això no fem res.

—Doncs, busca el que et falta, busca-ho!

—Què collons vol dir que s'ha escapat?—xiscla en Badal—. Inútils, que sou una colla d'inútils incompetents!

—*Joder*, Badal, el cabró ha fotut un salt des del terrat i jo estic ferit —es defensa en Martí—, no hem pogut fer res. Però tenim els altres dos, la cabrona de la periodista i en Marès. Al Raül se li ha anat una mica la mà, però ja saps com és; s'han resistit una mica, sobretot en Marès, i els ha hagut d'ensenyar qui mana, però està controlat.

—Porteu-los a l'oficina, i espereu-me.

Penja el telèfon i, descontrolat, llença a terra tot el que té damunt la taula del despatx. En Grau és llest i a hores d'ara ja deu saber que l'intendent és darrere de tot, si no, ja s'haguera posat en contacte amb ell. Després de barallar-se amb l'aire, per a desfogar-se, s'asseu a la cadira i amb els colzes recolzats damunt la taula es mira els vermells artells abans de posar a descansar el cap a les mans, li ha costat, però per fi ha aconseguit abaixar-li els fums al Sebastià. Ara ha d'estudiar bé la seva següent jugada si no vol sortir-ne escaldat.

Sí, ja té en Sebastià controlat. Aquest paio s'estima la germana i els nebots com si fos ell mateix i no permetrà que els passi res, per tant, no parlarà. I la resta de cretins tampoc ho faran perquè s'estimen la seva vida. No ha fabricat la reputació d'en Grigory Pávlov per a res. La Svetlana, però, és un punt extern que no pot controlar. Aquella puta té informació sobre ell i pel que sembla torna a anar darrere el negoci dels Ardents, no deixarà passar l'oportunitat que li ha donat el desgraciat d'en Sebastià. Durant anys, des de la seva posició d'intendent ha aconseguit aturar les seves investides, però, ara, ara és diferent perquè té moneda de canvi i s'ha convertit en un perill.

Es dona petits cops al cap amb el palmell de la mà alhora que es castiga amb els pensaments que el torturen des de fa massa anys. Quin cúmul de despropòsits aquella nit... en Sebastià deixant-se els diners; ell sense guants tocant-ho tot; la Clàudia remenant la bossa. Si és que ni fent-ho expressament els haguera sortit

tan malament. I per acabar-ho d'adobar, en Francesc Marès com a testimoni. Els collons se li van posar per corbata quan va sentir aquell nom... aquell paio estava obsessionat amb els Ardents i sabia que algun dia tornaria per a cobrar-s'ho. I vet aquí que, catorze anys després, ho ha fet. Sí, aquella nit a comissaria, quan es va adonar de qui era el vagabund, va ser quan va entendre que una cosa tan senzilla com robar-li els bitllets de loteria a aquell gamarús sabater, a la llarga es podria convertir en un malson. Karma o destí, no sap quin dels dos els ha fotut.

Només era un robatori, un simple robatori. Sí, en Pi havia de morir perquè no pogués parlar ni reclamar els diners, però seguia sent un simple robatori. Quan en Badal es va assabentar que l'imbècil d'en Sebastià i el seu cunyat havien perdut tots aquells diners es va desesperar, els russos no estaven per a hòsties i podien arribar a esguerrar els seus plans... collons, a tocar tenia els Ardents... Sí, ell havia fet una petita fortuna sent en Grigory Pàvlov, però encara els faltava una part que no sabia com aconseguir... Per sort, l'imbècil del Sebastià va ser al quiosc la tarda que en Pau Ivars va entrar-hi. El senyor Arbó pare havia d'anar al metge i no tenia qui obrís la botiga i, és clar, en plena campanya nadalenca de venda de loteria era mal negoci tenir-la tancada. Així que el seu fill s'hi va oferir. En Sebastià va recordar el número perquè el mateix Pi li va explicar per què el volia i que havia estat estalviant per a poder comprar una sèrie; el 31.415 i el va recordar perquè, després de buscar on podien vendre'l, ja que a la seva administració no hi era, el va trobar a l'administració número u de Puigcerdà i, com que havia d'anar-hi amb uns amics el cap de setmana, la va comprar personalment en comptes de demanar-la... així van saber que en Pi tenia la part dels diners que els faltava per a sortir de l'embolic amb els russos i així va planejar en Badal l'atracament. En Pi va parlar amb en Sebastià tan bon punt va saber que li havia tocat la grossa, el va anar a trobar el mateix matí per a donar-li les gràcies i li va dir que seria una sorpresa per a la nit de Nadal, per tant, sols ells ho sabien. Sí, el destí els donava una oportunitat. En Badal va fer que en Sebastià convencés en Pi que havia de signar un document assegurant que havia comprat la loteria a la seva administració, ja que no l'havia adquirit pels canals adequats. Li va fer creure que si no ho feia era més que probable que posessin moltes pegues a l'hora de cobrar-lo o fins i tot arribar a sancionar econòmicament l'administració Arbó. Sí, el

malparit d'en Sebastià i companyia van apel·lar a la bona fe i el gran sentit de responsabilitat que caracteritzava en Pau Ivars. I per això sabien que aquella nit passaria per davant el quiosc, perquè havien quedat i per això sabien que duia els dècims al damunt, perquè en Sebastià li va dir que havia de fer una fotocòpia. El van assassinar per una sèrie de loteria de Nadal, tres milions d'euros, si fa o no fa... Però ho havien de fer, els cabrons dels russos els collaven i collaven i no van trobar cap altra sortida... a més, urgia pagar si no volia que el seu pla amb en Grigory Pávlov fracassés. I pagar els confidents perquè callessin, i pagar els jutges, els policies... urgia pagar a tothom. Estaven en joc les seves vides i el seu negoci i no estava disposat a perdre cap dels dos!

—Ho havíem de fer! —cria en Badal, aixecant-se donant un cop de puny a la taula—. És tan difícil d'entendre? Ho havíem de fer i ho tornaria a fer! Havia de pensar en el futur, la família... Sí, no em penedeixo i ho tornaria a fer mil i una vegades més!

Amb determinació agafa la jaqueta i surt de comissaria. Fa un fred de mil dimonis i hi ha molta boira, però no plou. Decideix anar fins a la Cantonada caminant. Té necessitat de refrescar les idees abans de començar la xerrameca amb aquell parell del diari. Aquesta és una altra, com pot ser que se'ls escapés en Grau? Quina merda tot, quina merda!

I on deu ser? On es deu haver fotut aquell cabró? A casa la seva meuca, la Collat?, no, impossible, el paio no és imbècil i sap que la vigilen. A la seva oficina tampoc... On ets cabronàs? On? Aleshores tanca els ulls alçant el cap i sospira, «és una llàstima que no hagis sabut mantenir-te al marge, Grau, sempre has estat un bon amic. Tu i la teva obsessió per la veritat i la justícia», rondina, dins seu. És molt conscient que no pot deixar que marxi... no, en Toni Grau, en Sisco Marès i la Maria Rosselló, han de morir aquesta mateixa nit.

Una moto travessa la Meridiana trencant el silenci de la nit i els seus pensaments. En Badal se la mira molest. Si hagués tingut alguna cosa a mà, li haguera llençat per a fer-la caure... sí, això és el que ha de fer, acabar amb tots els qui li molesten. Però si hi té la mà trencada, l'Eudald, en Sebastià, el Comissari Torres... pobres infeliços.

S'atura pensant en la Svetlana. Ella també hauria de desaparèixer.

Coi de Marès! No s'hauria imaginat mai que aquell gra al cul guardés les proves tots aquests anys. D'acord, lògic era que s'amagués després del xou de la motxilla a comissaria, ell també ho hagués fet, però no calia fer-ho tan bé! I únicament va faltar la nit del whisky en record de l'Eudald... per què va beure tant? Se li va afuixar la llengua i va donar munició al Sebastià. Aquell tros de merda segur que ni s'ho va pensar quan va saber que podien haver-hi proves contra ell i per això va anar a buscar en Marès quan va saber que encara ho guardava tot... i amb el suport de la Svetlana. Per sort per a ell, en aquella ocasió i en els altres intents, es va quedar amb un pam de nas, ni motxilla ni Marès.

I ara la Svetlana ho sap tot... maleït Sebastià! Hauria d'haver acabat amb ella quan va tenir l'oportunitat, quan la tenia lligada a la cadira i la colpejava sense pietat... però no, es va compadir perquè en aquell moment la seva ràbia anava dirigida cap al Sebastià i perquè va pensar que en algun moment li seria d'utilitat.

I en Serguei? Aquell *mamonàs* va tenir la barra d'enviar els seus *matons* de pa sucat amb oli per a fer un «tracte» amb els Ardents, quan aquests estaven en ratxa de bons negocis a Narbona, Toulouse i Montpeller; «pels vells temps», sembla que havia dit, el desgraciat. S'havia assabentat que hi havia algú comprant petits comerços de la zona, negocis que utilitzaven ells per blanquejar els diners de l'organització i que, un cop en mans dels nous propietaris, declinaven els seus serveis. Per sort la reputació i el do de gentils d'en Grigory Pàvlov els va fer abaixar els fums i retirar-se a poc a poc del Sud d'Europa... era això o iniciar una guerra que no els convenia a cap dels dos. Tanmateix, mesos després el cos d'en Serguei Ivankov va ser trobat recorrent el riu Moskvà, justícia poètica.

Gairebé sense adonar-se aixeca el cap i es troba davant la Cantonada. Aquell bar ha estat com una segona casa per a ell. Quan va començar amb els Ardents havia passat hores i hores al seu soterrani. Allà havia estudiat per a fer les proves d'ingrés a la policia. Allà havia conegut la seva dona, la Mina... aquell bar és el seu futur i no li tremolarà la mà a l'hora de desfer-se de tot aquell qui vulgui arrabassar-li-ho!

Dona una ullada pels voltants, a aquelles hores els carrers encara dormen i no hi ha ningú. Es fica la mà a la butxaca i treu una clau per a obrir la porta del portal

que hi ha al costat del bar, al carrer Pacífic, des d'allí pot accedir-hi sense apujar persiana; va ser una petita reforma que amb els anys els ha sortit molt profitosa.

Feia temps que no venia per aquí. La doble vida fent d'intendent en cap alhora que de Grigory Pàvlov li ha passat factura. I no oblidem les hores al despatx fent que el Sebastià aparegui en la vida social de Barcelona mentrestant intenta que no es surti del seu paper. Sort que els diners obren moltes portes, perquè si havia de fiar-se del do de gentes d'en Sebastià, anava apanyat. Aquell bocamoll mal educat... va ser un os dur de rosegat, però a la fi va aconseguir poder presentar-lo en societat amb una mica de dignitat. Tanmateix, com ja he dit, els diners mouen muntanyes i si un ensenya bitllets, tot s'oblida ben de pressa. Els darrers mesos s'ha trobat movent fils per a intentar fer-lo entrar a l'ajuntament de Barcelona de la mà del partit independent. Aquesta sí que era una bona jugada, ja que d'aquesta manera podria ajustar algunes de les lleis que avui dia li fan la punyeta.

Amb cautela en Badal obre la porta d'accés al bar. Tot és en silenci, però és normal perquè la part oculta del local està molt bé insonoritzada, d'altra manera no hagueren pogut organitzar molts dels espectacles que s'hi feien. Gairebé de puntetes travessa el local i entra a un dels lavabos —ni tan sols la policia ha estat mai capaç de trobar la secreta porta d'accés al cau dels Ardents—; acciona un petit interruptor ocult darrere el mirall i en obrir-se la paret, baixa per les escales que duen al soterrani de 73 m². Amb parets d'argila pintada amb els colors de la tardor i una arcada donant la benvinguda, aquell lloc és espectacular. Fa molts anys que el va adequar per a ser una mena d'apartament secret, per a visites inesperades o trobades de negocis, i sempre n'ha estat molt orgullós. Es respira caliu travessant l'entranyable menjador rústic de bigues de noguer fosc, a joc amb la gran taula on moltes bones coses havien celebrat, com es respira caliu en el sofà color xocolata, o a les butaques que li fan companyia... sí, es respira caliu perquè aquell és el cau d'una família, la seva família. Somriu en Badal en fixar-se en la cuina estil americà, tota oberta perquè ningú mai se sentís sol... molts negocis s'havien cuinat en aquells focs. Tanmateix, però, només una part d'aquell soterrani es va adequar com a domicili esporàdic. Els Ardents tenien altres necessitats.

En Badal s'atura davant una petita porta de metall, decorada amb un gran rostre envoltat en flames, i estira el braç. Amb la parsimònia de sempre gira el

pom i l'obra. Un cop de puny d'olors el rep. Humitat i clavegueres es barregen en aquell petit espai de sòl terrós i parets de ciment. És un lloc despullat i fred on normalment només el degoteig d'alguna filtració d'aigua trenca el silenci. Una petita bombeta il·lumina pèssimament l'estança, està situada al bell mig d'aquella sala; just al damunt de les dues cadires que aguanten els cossos dels seus convidats: estan lligats de mans i peus, i tenen la boca tapada amb cinta americana. Algun regalim de sang s'escapa de la boca d'un o la cella de l'altra. Es nota que han plorat.

—Quant de temps, Francesc! —saluda en Badal, aixecant els braços amb un somriure d'orella a orella—. T'han tractat bé els meus amics?

En Sisco es remou a la cadira mentre en Martí l'aguanta perquè no caigui. Intenta cridar, però de la seva boca sols ix un únic soroll, «mmm, mmm...».

—Tranquil, que encara us necessitem —afirma l'intendent, apropant-se a la vegada que treu un mocador i li eixuga la sang—. Els he dit que us tractessin bé, però, noi, és gent massa temperamental i estan una mica empenyats, sobretot en Martí. Saps que el cabró d'en Grau li va fotre un tret i el trau a la cara? No t'ho ha explicat el teu amic? Doncs, sí, ho va fer... això ha d'irritar qualsevol, no creus?

Aleshores es fixa en la Maria i esborra el somriure. Ella també crida o, si més no, ho intenta mentre es belluga per alliberar-se dels lligams. Els seus ulls disparen alhora odi alhora por.

—I tu, malparida, no podies estar-te callada, oi? —li deixa anar, per després etzibant-li un cop de peu al genoll, que fa que en Sisco intenti aixecar-se—. Xst, no et facis l'heroi que els gossos et tenen moltes ganes.

Encreua els braços al pit i sospira passant la mirada d'en Sisco a la Maria i de la Maria al Sisco. Aquests continuen intentant cridar a la vegada que soltar-se, però els és inútil l'esforç. El Sisco mira la Maria i li demana perdó amb la mirada. Ella mou el cap a banda i banda, no, no necessita que es disculpi, ell no és culpable de res.

—Per què collons heu hagut de complicar-ho tot d'aquesta manera? Per què?
—Fa un senyal a l'home llarguerut i prim que rosega un escuradents darrere la

Maria.— Hauríeu viscut molt més tranquils si ho haguéssiu deixat córrer, però, no, havíeu d'apel·lar a la vostra responsabilitat i ètica, oi?

Amb suficiència s'asseu a la cadira que en Raül, el llarguerut i prim, li ha portat, i amb la mateixa supèrbia encreua les cames espolsant-se els pantalons de l'uniforme.

—M'heu complicat l'existència, coi de cabrons —s'emprenya movent el cap mentre mostra un expressió paternalista al rostre—, i ara hauré d'esborrar del mapa a un bon amic. Sí, sé que potser sona una mica fort el que he dit, però, és que no hi ha cap altre remei. Ha ficat el nas massa endins i no ho puc permetre. Fa molts anys que vaig jurar que primer jo i després els altres.

Amb molta calma i encara movent el cap, treu un mòbil de la butxaca de la camisa. Encreua les mans damunt les seves cames i sospira.

—Desconnecta l'inhibidor, Martí. Bé, ara sabrem si el cabró del Grau —segueix dient tornant a passar la mirada de la Maria al Sisco i del Sisco a la Maria—, és de fiar o no...

Estic fent el darrer xarrup al te quan el meu mòbil comença a vibrar. Sé qui és i per això no vull contestar, però ho haig de fer, els hi dec a la Maria i al Sisco, sobretot al Sisco, ja que li he promès que no estaria sol.

La Svetlana em mira amb cara seriosa mentrestant trec el telèfon de la butxaca i el deixo damunt la taula fent que tremoli. Ella també sap qui truca. Em passo la mà per la cara sense deixar de mirar el mòbil i faig la intenció d'agafar-lo, però no puc, el pànic s'ha apoderat de mi, perquè no sé què em dirà. I si ja és tard per la Maria o pel Sisco...?

—Has de contestar —assegura la Svetlana, agafant el telèfon per a posar-me'l a la mà—. Sé com van aquestes coses i has de contestar si no vols empenyar qui truca.

—Però, i si...

—I si no? I si encara hi som a temps?

Trec els ulls del mòbil i fixo la mirada en la Svetlana. El seu rostre ha canviat.

—Hi som?

—Sí, hi som, tu i jo, junts acabarem amb aquests cabrons. Les teves raons no seran igual que les meves, cadascú té els seus interessos en aquest assumpte, però tinc clar que aquesta gent és perniciosa i mentre estiguin rondant per aquí, ningú jugarà net. I això no m'agrada —m'encoratja amb un nou somriure prement-me amb força la mà—, els farem fora del negoci!

Tanco els ulls i respiro profundament assentint amb el cap. Sento com la Svetlana em deixa lliure la mà i aleshores, sense pensar-m'ho gaire, llisco el dit pel mòbil per a desbloquejar-lo a la vegada que premo l'altaveu perquè la conversa la pugui sentir tothom.

—Sí?

—Ja era hora! Ets com una pedra a la sabata, Grau —deixa anar en Badal, amb to irritat—. Tu saps en quin merder t'has fotut per no fer-me cas, Toni?, per no obeir l'ordre directe de deixar-ho córrer? Només havies de dir sí i prou, collons!

—Com pots mirar-te al mirall? Jo... confiava en tu, saps?, per a mi eres...

—Au, no tinc temps ni ganes d'escoltar les teves bajanades moralistes, fa temps que vaig deixar enrere tota aquesta ximpleria. Mira, seré directe, tu tens el que m'interessa i jo tinc el que t'interessa a tu, t'ofereixo un intercanvi.

M'empasso la saliva abans de contestar.

—No et conec... no puc confiar en tu. No puc tenir garanties que no acabis detenint-me o matant-me. Ja no sé qui ets.

—Segueixo sent el Badal de sempre, el teu company, això no canviarà, home —em diu amb una veu falsament amigable. Ara ja l'he calat—. Et dono la meva paraula.

—La teva paraula?, no em facis riure, Badal... Com has pogut enganyar tanta gent? Com has pogut trair els teus companys? Com ha pogut deixar que durant catorze anys busqués un fantasma? No tens remordiments? Volies enviar en Sisco a la presó, a un innocent!, i com que no et va sortir bé, vas deixar que s'enfonsés en la merda! Com has pogut viure amb això? Com vas poder assassinar en Pau Ivars?

La Svetlana s'adona que estic a punt de perdre els papers i per això em fa uns petits massatges a les espatlles. I aquest gest m'ajuda.

—No, la teva paraula no em serveix per a res!

—Ja tinc prou de collonades! No siguis imbècil, Grau, aquesta guerra no la pots guanyar i ho saps. Si vols ajudar els teus amics, hauràs de confiar en mi. En tres quarts d'hora et vull veure al bar. Ah, i que no se t'oblidi portar totes les proves i qualsevol cosa que tinguis contra mi, entesos?

Ni un adéu ni un fins després...

—Estàs bé, Toni? —pregunta la Svetlana, servint-me una segona tassa de té—. Beu, t'anirà bé, ja ho veuràs.

—No tinc les proves aquí.

La Svetlana em mira inquisitivament.

—Les vaig donar a una col·lega perquè busqués alguna cosa, empremtes o algun rastre, les té ella.

—I no pots dir-li que vingui?

—A aquestes hores? Ella no en sap res de tot això i no vull que s'hi fiqui, podria prendre mal.

—Toni, no ho podem fer sols, necessitem ajuda —s'aixeca per a recolzar-se a la taula davant meu—. Sé que és dur, però has de demanar ajuda a qui sigui. No sabem què ens trobarem. I si el cabró d'en Grigory Pàvlov també hi és? Potser en Badal no és capaç de fer mal a ningú, però ell sí... i l'energumen d'en Martí també és molt capaç... i en Raül, no ho veus? Els conec, és gent que porta tota la vida fent mal als altres i els importa una merda tot.

—Però... en poca gent puc confiar, no sé qui pot estar emmerdat a comissaria —protesto, aixecant-me jo també alçant els punys emprenyat—, o fora d'ella, ves a saber!

—Segur que hi ha algú a qui li confiaries la teva vida.

Miro la Svetlana amb un somris amarg. Fins fa dos dies haguera confiat fins i tot la vida de la meva família al Badal i ara...

—Bé, puc parlar amb en Llorenç —admeto, fregant-me els ulls—. És un bon amic i n'estic segur que en Badal no l'ha pogut corrompre. I també està la Clàudia, li té moltes ganes a aquell cabró perquè li va amargar la vida, puc intentar parlar amb ella. Però és massa just... no hi ha temps per a res.

—No t'atabalis, Grau, hem de tenir les idees força clares si volem que tot surti bé. Pots confiar en la noia que té les proves?

Em posa les mans a les espatlles i em mira fixament. La seva seguretat és contagiosa.

—La Roxy?, i tant! S'ha jugat una suspensió ajudant-me.

—Bé, truca-la i explica-li què està passant —demana la Svetlana, passant-me el telèfon—. Si com dius és de confiança no dubtarà en ajudar-te. Dignes-li que porti les proves a la Cantonada i que s'esperï per fora fins a tenir notícies teves, i que s'amagui de qualsevol persona que no sigui de confiança. I després truca a la Clàudia, la que li té moltes ganes al Badal, i el mateix, convenç-la que és la seva oportunitat de venjança. I al Llorenç. Si és gent com cal no els agradarà que hi hagi corruptes entre ells i, a més, destapar tot aquest enrenou els pot ajudar i molt en la seva carrera. Però has de demostrar seguretat, si no, no tenim res a fer. Jo també vaig a fer unes trucades. És cert que no hi ha gaire temps per a organitzar una gran operació, però alguna cosa podrem fer. Mira'm!—exigeix. Els ulls li brillen—. És la teva oportunitat, m'has entès?

Sí, sí que l'he entès, però tinc els collons per corbata. Dins meu sé que no hi haurà cap altra oportunitat per a mi, que, o guanyo, o m'enfronto a passar anys a la presó, o pitjor encara... pot ser que no arribi a sortir mai de la Cantonada, ni jo ni en Sisco ni la Maria.

Sorprenentment no em costa gens convèncer la Roxy. Pel que es veu la pudor de corrompiment s'ha filtrat pel seu despatx tot just després de parlar amb mi quan ha volgut indagar una miqueta més. Ella m'explica que ha llegit l'expedient i ràpidament ha entès que, si la nit de l'assassinat d'en Pau Ivars ja no hi havia ni diners ni mòbil quan va arribar la primera patrulla, com podia ser que les empremtes d'en Badal hi fossin en ells. I també m'explica que té els resultats dels tros de paper trobat dins del sobre i que és la resta d'un dècim de loteria de Nadal. El paper amb el qual es fabriquen és inconfusible segons l'expert a qui ha consultat. Jo li dic que sí, que ara sé que era això el que van robar-li al Pi quan el van matar i ella s'indigna notòriament.

—No et preocupis, Grau, ja sé que puc sortir escaldada de tot això, però soc prou gran per a prendre les meves pròpies decisions, així que pots comptar amb mi —assegura. És un orgull tenir-la com amiga—. Aquells cabrons han de pagar pel que van fer, els vull fora de la policia.

I ara el torn de la Clàudia. Sort que em va donar el seu número de telèfon quan vam parlar.

—Aquell tros de merda —conclou, un cop li faig cinc cèntims de tot—. Aquell corrupte em va enfonsar la carrera per a omplir-se les butxaques i salvar el cul davant la màfia russa? Hòstia puta, el vull a la presó, Grau, com et puc ajudar?

Li comento exactament el mateix que li he dit a la Roxy: que s'amagui al petit recinte de reixat blau on en Sisco descansava la nit de l'assassinat d'en Pi; que allà hi trobarà la Roxy i en Llorenç (si diu que sí), persones de tota confiança; que s'han de mantenir amagats fins a tenir senyals meus i que no confii en ningú més, ni tan sols en la policia.

Miro l'hora al mòbil, gairebé han passat trenta-cinc dels quaranta-cinc minuts que m'ha donat en Badal com a termini i encara em falta parlar amb en Llorenç. No tinc clar que pugui arribar a temps i em fa por que això afecti la Maria o en Sisco.

—Però quina puta pel·lícula m'estàs explicant, Grau? —pregunta en Llorenç encara badallant—. Què collons t'has pres? Vas borratxo?

—No és cap pel·lícula, és la realitat. En Badal és un cabronàs corrupte i dirigeix un negoci de blanqueig de diners i segurament altres coses.

—I es va carregar a aquell pobre per un puto dècim de loteria?

—Per deu —puntualitzo enèrgicament, per a fer-li entendre la gravetat de la situació—, per deu putos dècims de loteria.

—Collons! I què nassos vols que faci jo?, fot anys que no soc al carrer, estic atrofiat, company! Només puc molestar!

—Segur que no, Llorenç. Hem d'acabar amb aquesta màfia i no puc fer-ho sol. En poques persones puc confiar i tu ets una d'elles. Et necessito.

Xerrem una estona més alhora que continua deixant-me sentir els seus exagerats badalls. No està gaire convençut que pugui ser de gran ajuda, però, així i tot, accepta.

—No hi ha prou cerveses al món per a pagar-ho! —deixa anar amb una rialla de les seves—. I jo que volia baixar panxa!

—On t'has fotut tros de merda? Fa cinc minuts que hauries de ser aquí.

—Eh, eh, eh... tranquil, Badal, tranquil, d'acord?, estava massa lluny quan m'has trucat abans i m'has penjat abans que t'ho pogués dir.

—Ja... i ara on collons ets?

—En un parell de minuts arribo, així que mantinguem la calma. Em coneixes i saps que no et mentiria.

—No em toquis els collons i vine ja! I vigila què fas, perquè tens més a perdre tu que jo.

Penjo el telèfon maleint sota nas. El vent m'està deixant glaçat.

El carrer està desert. M'aturo un segon en passar per davant el quiosc i miro a terra. Per un moment el cos d'en Pi em somriu. He intentat trucar a l'Àngels. No sé si aquesta serà la meva darrera nit viu o en llibertat, i necessitava sentir la seva dolça veu, però no ha contestat. La imagino arrupida sota el càlid nòrdic de quadres marrons i negres i somric. Segurament s'ha rendit a l'esgotament i ha marxat a descansar; si no guanyo aquesta guerra, demà tindrà un difícil dia.

El cor se'm dispara a mesura que m'apropo a la Cantonada. Les persianes estan baixades i no sembla que hi hagi moviment, però tot és fals, tot el que envolta aquell lloc és fals. Observo bafarades blanques que sorgeixen del portal del costat, al carrer Pacífic, i m'apropo amb les mans alçades. En Martí i un home llarguerut m'estan esperant. El conec a aquest paio de l'escuradents a la boca, és el mateix de la residència. Com l'ha anomenat la Svetlana, Raül?

—Contra la paret, cabró! —m'etziba en Martí, empenyent-me de males maneres amb la mà que té lliure—. Perquè et vol viu, que si no...

Sense venir al cas em fot un cop de puny a les lumbar i amb l'ajuda del Raül m'encasta la cara contra la paret. Aquell energumen s'acarnissa amb la meva espatlla adolorida i amb ràbia contemplo com li plauen les meves ganyotes de patiment.

—Portes armes? —em pregunta, fent que en Raül m'escorcolli amb brusquedat—, on és la petitona amb la què em vas fotre el *tiru*, cabronàs! On l'has deixada? Espera, però si vas ser tan *tonto* de deixar-la perquè els teus amiguets policies la trobessin!

—No duc res —aconsegueixo dir alhora que veig com em confisquen el mòbil.

—Aquí no et servirà de res, el local és a prova de bombes i mòbils sempre que ens dona la gana.

S'entretenen amb mi un parell de minuts més entre menyspreus i cops a l'esquena. M'estan fent bullir la sang, però no tinc manera de plantar-los cara. Per ara tenen la paella pel mànec.

—Està net —conclou en Martí. Llavors m'empenta cap al portal—. Vinga, passa que tens al Badal content.

A empentes travesso el local. El mal que em fan els cops m'impedeix anar de pressa. I m'estresso en veure que entrem dins d'un dels lavabos. Pel cap em passen mil i una idees, cadascuna d'elles pitjor que l'anterior. Aviat comprenc, però, que l'enginy dels Ardents va més enllà i respiro. L'apartament soterrani és espectacular. Llavors m'assenyalen una petita porta metàl·lica; sé que vaig de cap a l'escorxador.

—Sisco, Maria, esteu bé? —Intento escapolir-me de les garres dels esbirros d'en Badal.— Què els has fet fill de puta!?

A trompades corro cap a ells per intentar alliberar-los, però estic fet un nyap i abans que hi pugui arribar, un dels sequaços d'en Badal m'atura, fent-me la traveta. La caiguda em fa topar de morros a terra i m'és molt difícil mantenir la dignitat mentrestant intento aixecar-me. I tots aquells cabrons riuen.

—No recordava que estiguessis en tan baixa forma —sento que diu en Badal —, si us plau, que algú ajudi a aquest pallasso.

Veig com en Sisco i la Maria es retorcen a les cadires i com el cabró del llarguerut i la noia que està al seu costat, a cops, els recorden que s'han d'estar ben quiets.

—Deixeu-los tranquils! Ja els heu fet prou mal! —Faig un darrer esforç per aixecar-me alhora que refuso l'ajut d'en Martí.— Badal, és a mi a qui vols, jo soc qui té les proves, totes les proves i ells no saben on són. Deixa'ls marxar i et juro que t'ho donaré tot i desapareixeré.

—Estàs boig? De veritat creus que deixaré que aquest parell, amb tot el que saben, campin pel món? —se'n riu exageradament, asseient-se a una cadira—. No, les coses no van així, Grau, em sap greu dir-t'ho, però d'aquí no en sortirà cap de vosaltres. M'heu amargat l'existència des del primer moment i no puc córrer cap altre risc.

—De què parles? Havíem fet un tracte! Què t'ha passat, Badal? Vas assassinar en Pi per una merda de loteria... Et vas corrompre... Badal, què t'ha passat?

—Necessitàvem els diners, t'han difícil és d'entendre? Qualsevol hagués fet el mateix per a salvar el cul, el seu i el de la seva família! Fins i tot, tu, sant Toni Grau, el gran defensor de la correcció!

—No eren teus, Badal, no ets més que un simple lladre de merda...

—Quan vaig veure't aquella nit, ja vaig maleir la meva mala sort. De tots els qui podien haver respost a l'avís, havies de ser tu! M'has tocat els collons amb aquest cas des del primer moment i ja en tinc prou. —S'aixeca de la cadira i alça una mà. Al moment la noia que custodia en Sisco i la Maria deixa el seu lloc per a sortir de la sala.— Durant anys t'he tingut entretingut i realment pensava que amb la detenció d'en Sebastià mataries el tema, però, no, tu no! Per què collons no vas acceptar la teoria de l'accident? L'imbècil de l'Arbó passaria algun temps a la presó i els Ivars tindrien la seva venjança o justícia, digues-li com vulguis, i ja està, tema oblidat.

—Mai!

—Ara m'obligues a fer coses que no desitjo fer. Et considero un amic, de veritat que sí, un dels pocs que tinc... però...

La noia que ha marxat torna, però no sola. Arrossega a algú que camina feixugament, amb el cap tapat i les mans lligades.

—Mira que n'ets de ceballut, Grau! —es desespera l'intendent, marxant amb parsimònia cap als nouvinguts—. Com et puc fer entendre que aquesta actitud no és la correcte, digues, com?

—No em rendiré i ho saps. No deixaré que te'n surtis, cabró de merda!

—Ui, ui... aquesta no és manera de tractar qui té la clau de la salvació, no creus? Bé, a veure si això et fa canviar d'opinió.

S'atura davant la persona que du el cap encaputxat i allarga la mà. A mesura que retira aquell tros de sac vell i reconec el rostre que s'amaga, les cames em comencen a flaquejar.

—No, ella no! Deixa-la!—exigeixo, caient de genolls—. Ella no...

—Veus com no és manera de tractar-me?

L'Àngels em mira angoixada a la vegada que intenta desfer-se de la noia. Té algunes ferides al rostre i del llavi li regalima una mica de sang. Li han tapat la boca.

—Ella no...—ploriquejo abaixant la mirada quan en Badal es planta davant meu.

Amb duresa m'agafa d'una orella i tira d'ella cap amunt.

—Ella no, ella no —se'n fum en Badal, aixecant-me del terra a la vegada que em colpeja l'estómac fent-me agenollar altre cop. Per segona vegada m'agafa de l'orella i tira d'ella—. La culpa és teva, si des del primer moment haguessis col·laborat, ara no estaríem aquí.

—T'ho donaré tot, però l'has de deixar anar—suplico entre gemecs de dolor quan m'etziba un cop de genoll als collons i em fa caure de quatre grapes—. Què t'ha passat? Qui ets?

S'ajup per agafar-me amb força els cabells i em remata amb un fort cop de puny que em fa cruixir la mandíbula.

—Mira'm! Què t'ha fet pensar que soc imbècil, jo, eh, què? No he arribat fins aquí fent favors, Grau, ho has d'entendre. Tu has ficat a tota aquesta gent en aquest embolic i només tu ets el responsable de tot allò que els passi, ho tens clar?

—No..., jo no...

—Sí, tu sí. —M'humilia un cop més, agafant-me pel coll i llençant-me a terra.— Tu i només tu!

Fora de si, m'agafa d'una cama i m'arrossega fins on són la Maria i en Sisco. Em quedo allà tirat, sense alè, i amb les poques forces que em queden els miro als ulls, vull que sàpiguen que ho sento, que sí, que tot és culpa meva, que no els hauria d'haver emmerdat.

—I ara, perquè vegis que no soc tan cruel, deixaré que tu escullis —diu, brandint un ganivet de mides considerables—. Tens deu minuts per a dir-me qui morirà, si ell o ella.

—Què?... No... Estàs boig, no ho puc fer, això!

—Sí, sí que ho faràs perquè si no, per cada minut que passi, la teva estimada Àngels perdrà una part del seu cos, ho has entès?

Em desespero davant aquestes paraules; sobretot quan veig que aquell cabró ha assegut l'Àngels davant una taula i obliga el llarguerut a immobilitzar-li la mà dreta.

En Badal em coneix i sap que no seré capaç d'escollir. Sap que si li passa res a l'Àngels, la culpa recaurà sobre mi i que no ho podré aguantar. Sap que ella és la meva debilitat.

—Ai, Grau, Grau, quants cops t'he dit que no hem de mostrar els nostres sentiments perquè es poden tornar en contra nostre? —inquireix, mirant el rellotge—. Trenta-dos, trenta-tres...

—No, si us plau, no... Si us plau...

—Maria o Sisco, escull! Quaranta-u...

Contemplo els espantats ulls de tots dos mentre no deixen de bellugar-se, lligats a la cadira i miro l'Àngels. Ella tremola. Sento com el Sisco i la Maria intenten cridar sota la cinta que els tapa la boca. No puc... no puc...

—Cinquanta-sis, cinquanta-set...

Però no soc capaç de pronunciar cap nom.

La noia i en Martí em retenen mentre en Badal s'apropa a l'Àngels: té els ulls desorbitats per la por i intenta retirar la mà, però el llarguerut la té ben agafada. Es retorça i plora. Jo mateix m'agito per intentar salvar-la, però no puc fer res quan en Badal alça el ganivet i tanco els ulls quan el deixa caure amb ràbia damunt la mà de l'Àngels.

—Arggghhh! —El molt cabró li ha destapat la boca i el seu crit estremeix les parets d'aquella sala. Em dolen tant les seves llàgrimes—. Toni...

El dit petit que li ha tallat el llencen davant meu mentre en Badal comença a comptar de nou.

—Si us plau, Toni... —murmura l'Àngels—, si us plau...

—Dotze, tretze...

Aquest tic-tac en veu alta m'atabala i no em deixa pensar amb claredat. L'haig d'anul·lar per a poder-me concentrar. Tanco els ulls i respiro intentant posar la ment en blanc. Esborro com puc la imatge d'en Sisco, de l'Àngels, de la Maria... Fins al moment he anat perdent perquè sempre he cregut que ells tenen la paella pel mànec, però, no... pensa, Toni, pensa!... Les proves... Si sabessin on són no haurien muntat tot aquest espectacle, així doncs, ni el Sisco ni la Maria els han dit res. Haig de tenir clar que un cop els doni el que volen no ens deixaran marxar, així és que... En Badal té raó, els meus sentiments m'estan traint. No vull que els facin mal i per això soc dèbil, però faci el que faci estem perduts... Les proves... Sí, sols les proves ens poden donar una oportunitat.

—Si segueixes amb aquest circ no només no trobaràs les proves sinó que aquestes es faran públiques —menteixo, intentant semblar ferm—. Ja has vist que no duc res al damunt i estic segur que fa estona que rumies on poden ser. I no parlo només d'aquelles que tenen les teves empremtes...

—Trenta-vuit...

—Compta, Badal, compta, però no penso dir res. Tens previst matar-nos i per tant no parlaré. Si vols les proves hauràs de comptar amb mi i no t'ajudaré fins que ells estiguin fora. Noms, cognoms..., pagaments, ho tinc tot.

Trobo forces per aixecar-me i ranquejant m'encaro al Badal. Quan es posa nerviós té un gairebé imperceptible tic a la boca i en aquests moments l'intenta ocultar, sense èxit.

—T'has fotut en un bon merder, Badal, i ho saps —segueixo, aguantant-li la mirada—. Et veig nerviós perquè has vist que no és una fanfarronada i que no em faré enrere. T'ho torno a repetir, o els deixes anar i fem negocis, o tot sortirà a la llum, tu decideixes... tic-tac, el temps corre.

Aquesta vacil·lada fa que al Badal li pugi la sang al cap i en un rampell aixeca el ganivet sagnant i me'l posa al coll. Puc sentir el seu cor bategant amb força a través dels tensos músculs de la seva mà, malgrat tot jo no m'arronso.

—Ja t'he dit que ets com una pedra a la sabata, Grau? —rondina. Sap que no em rendiré fàcilment—. I un covard.

Com un boig es posa a donar voltes per la sala, assenyalant amb el ganivet tothom que hi és.

—Un puto gra al cul! —vocifera. Està fora de control—. Què collons et penses cabronàs? Tan bon punt surtin per aquesta porta estaran condemnats per sempre. És això el que vols? Vols que visquin la resta de la seva vida mirant enrere? Vols saber què passarà?, que quan els trobi, que ho faré, em suplicaran morir i jo els diré que no, que gràcies a la teva covardia hauran de patir una mica més. Què collons et sembla aquest tracte, eh?

Uns segons de tensió insuportable donen pas a una exagerada rialla d'en Badal.

—Et penses que m'has guanyat, oi? —es mofa sense deixar de brandir el ganivet. Mou el cap amunt i avall, a dreta i esquerra, com un psicòpata sense control. Cada segon que passa és més perillós—, que has estat més llest que jo, oi? Doncs, deixa'm dir-te que estàs molt equivocat, company... no, no ho farem així, no, no deixaré marxar a ningú sense veure les proves, no, no soc imbècil, saps?

—Què vols dir?

Amb arrogància dona un cop d'ull pel soterrani. Està nerviós, ho noto. Se situa davant meu, amb un hipòcrita somriure, i em posa la mà damunt l'espatlla. Sap que em fa mal, perquè em contrec pel dolor, i prem amb més força.

—Sortirem tu i jo, i ells es quedaran aquí, quan hagi vist que ho tens tot, els deixaré sortir.

—Ja, i per què t'haig de creure ara?

—No em donaràs res, només ho haig de veure. Sigui com sigui, amb fotografia si vols, sols veure què és el que tens, i quan hagi deixat anar a aquests tres, m'ho dones, així de senzill. Sense trucs.

Sé que m'està mentint, però quines altres opcions tinc?

—Necessitaré el meu mòbil.

—Un cop a dalt —respon en Badal mentrestant va fotent-me empentes—, au, camina.

Arrossego els peus deixant enrere els plors i gemecs de l'Àngels, i els crits apagats d'en Sisco i la Maria. Sento el seu pànic com a meu, però convençut estic que aquesta és l'única manera que puguin tenir una oportunitat.

Em costa pujar les escales. M'han apallissat de valent i ja no puc notar quina part del cos no em fa mal.

—Espavila, *capullo* —m'empeny el Martí, amb mala bava—, espavila d'una puta vegada.

—No puc anar més de pressa.

Sortim del fals lavabo i observo que no estem sols. Pel que es veu en Badal ha convidat més gent a la festa. Dues noies i un noi que em repassen fastiguejats.

—En Raül i la Laura són a baix amb els altres. Nosaltres sortirem un moment —els diu, posant la mà damunt la funda de l'arma—. Estigueu atents a qualsevol cosa, no em refio d'aquest pallasso. Doneu-li el telèfon que ha de fer una trucada.

—És un missatge —corregixo, aconseguint un nou cop a les costelles gentilesa d'una de les noies—. Està bé, està bé...

Les mans em tremolen i amb prou feines aconsegueixo escriure dues paraules, malgrat tot crec que serà suficient perquè la Svetlana entengui que és el seu torn.

—I ara què? —inquireix en Badal, fent-me seure a una cadira—. Què collons hem de fer?

—Esperar.

El repicar continu dels dits d'en Badal a la barra m'està posant nerviós. L'observo mentre passen els minuts. No ho entenc, de veritat algú pot arriscar-ho tot per diners?

—Què collons mires, *gilipolles*? — amb un marcat accent rus trenca el silenci un dels nouvinguts, regalant-me una hòstia. Avui soc el sac de boxa de tothom—. Gira la cara, *joder*!

—Deixa'l tranquil, *Gavrel*—ordena en Badal—, ja arribarà el moment.

Gavrel? De què em sona aquest nom?

Examino aquell allargat i rude rostre. Si fa o no fa deu rondar la nostra edat... Gavrel... sí, ara ho recordo, el Sisco m'ha parlat d'un tal Gavrel i també la Svetlana, sí, el noi que els va veure a comissaria, el que va anar a contactar amb ells i la mà dreta d'en Grigory Pàvlov... Collons, com ha aconseguit en Badal arribar tan amunt en aquella organització?; perquè sembla que aquest paio està a les seves ordres, com pot ser? El meu cervell es dispara intentant quadrar les coses i per molt que busco i busco, solament trobo una resposta, en Badal ha de treballar braç a braç amb en Grigory Pàvlov. Però, com? Com pot haver arribat tan amunt sense que ningú arribés a sospitar?

L'estrèpit de les dues persianes metàl·liques del local, alçant-se a la vegada, ens fa saltar a tots. Jo —que ja sé de què va el tema— em llenço a terra per amagar-me sota una taula i em cobreixo el cap amb les mans, la resta, sorpresos per aquell moviment, ni tenen temps de reaccionar quan els vidres es trenquen i són encanonats per diverses armes des de l'altra banda del carrer. L'intercanvi de trets m'ensordeix i m'arplego contra mi mateix. Algú cau als meus peus, entreobro els ulls per a mirar, el cabell pèl-roig d'en Gavrel és inconfusible. La seva mirada és buida i veig com esbufega per a intentar respirar. Un reguer de sang sortint de la seva boca acompanya la darrera sotragada. Crec que és mort.

—On és el Grau? —sento que crida en Badal.

Una mà m'agafa de la cama i tira d'ella. A cops de peu intento desfer-me d'ella, però és molt forta. Amb sorpresa descobreixo un tatuatge al canell dret, una verge amb el nen Jesús... merda, és en Grigory Pàvlov!, penso, a la vegada que m'adono que aquella mà pertany a algú molt conegut.

—Badal?

L'atordiment del moment dona avantatge al Badal, que aconsegueix arrossegat-me fins darrere la barra i em lliga les mans a l'esquena amb una brida. Els segons passen a poc a poc o passen moltes coses en pocs segons, no ho tinc del tot clar. Un soroll darrere meu em fa girar el cap. En Raül i el seu escuradents han estat abatuts tan bon punt ha obert la porta del lavabo. Estic en xoc.

—Ets un fill de puta! —sento que crida el Badal amb l'esquena recolzada a la barra, pistola en mà—. Ens has parat una trampa, cabró!

Però jo segueixo en xoc i només puc estremir-me cada cop que en Badal treu el cap per damunt la barra i dispara. En Badal és en Pàvlov... però, com?

Un munt de sirenes se senten. Bé, aquest era el pla. Jo ja sabia que aquell cabró no ens deixaria sortir amb vida, no em mamo el dit, i per això havíem de fer soroll. Havíem de cridar l'atenció de la policia per a fer quedar en evidència en Badal... no teníem cap altra sortida. La meva intenció mai ha estat entregar-li les proves, ans al contrari, la Roxy serà qui els hi doni a la policia quan arribin. Sí, ella, la Clàudia i el Llorenç els explicaran què està passant i d'aquesta manera en Badal quedarà amb el cul a l'aire.

La confusió del moment em fa tancar els ulls i és per aquest motiu que no m'adono que el Badal ja no hi és al meu costat. Per sort, però, no em passa per alt el grinyolar de la porta del lavabo, el molt cabró ha baixat al soterrani. Com si fos un cuc m'arrossego per damunt de vidres i casquets, si em mantinc amb el cap cot, tinc més possibilitats de sortir il·lès de tot aquest merder, però en el meu estat actual i amb les mans lligades a l'esquena és un esforç titànic que em deixa gairebé sense alè. El cos d'en Raül és l'últim escull a superar, el Badal l'ha hagut de moure per a poder passar i ara em barra el pas a mi. Amb els peus li dono prou cops perquè s'aparti una mica. Encara no sé com, aconsegueixo posar-me de genolls mentre no deixo de mirar el meu darrere. Ara mateix el color blau de les sirenes il·lumina tot el carrer. Baixar aquelles escales en el meu estat m'és molt difícil, però no em puc aturar, ans al contrari, haig d'espavilar si no vull arribar tard. Travesso el soterrani a batzegades, observant el meu voltant. Necessito alguna cosa que pugui fer servir per a treure'm la brida.

—Això em servirà —murmuro, apropant-me al marbre de la cuina. Hi ha un afilador de ganivets—. Sí, em servirà.

D'esquena a l'aparell aixeco els braços i intento encertar en la ranura de l'afilador. No és gens fàcil, però a la fi ho aconsegueixo.

A mesura que m'apropro a la porta de metall intento fer de memòria un mapa de situació. Si tot segueix igual en Sisco i la Maria estaran al final de la sala, custodiats per només la noia. Però ara mateix qui més em preocupa és l'Àngels,

en Badal ja sap que fer-li mal a ella és fer-me mal a mi i segurament vagi a per ella primer.

No em queden forces. Em costa respirar i el dolor que sento al fer-ho em diu que és possible que tingui alguna costella trencada, si més no alguna fissura. Tremolant poso la mà a la maneta i obro la porta.

—Badal!

Dono una ràpida ullada. La situació és dantesca. L'Àngels defalleix damunt la taula amb els braços caiguts entretant aquell cabró embogit és al bell mig de la sala brandint la seva arma. El cos de la Laura, la noia que s'havia quedat vigilant, és a terra damunt un bassal de sang i la Maria... segueix lligada a la cadira però sembla que no respira. El seu cap és cot i puc distingir una taca vermellosa que té a la camisa, a l'alçada del cor. En Sisco plora al seu costat.

—Què has fet? —m'abalanço damunt d'ell—. Què has fet fill de puta?

Sorprès, en Badal gira en rodó. Amb el rostre desencaixat per la ira i uns ulls plens de ràbia m'encanona i dispara, però falla i això em dona el temps suficient per a llençar-me damunt seu. Forcejant aconseguixo treure-li l'arma i ara soc jo qui l'apunta.

—Ets un miserable cabró —li etzibo intentant mantenir-me en peus. Tinc l'adrenalina disparada. El cos em tremola—, què collons has fet?

—Tu no saps... com era aquell puto infern... vaig haver de fer coses, Grau...

—De què collons parles?

—Estic cansat... acaba amb el meu patiment, company —suplica, aixecant les mans iposant-se de genolls—, t'ho demano. No puc anar a la presó, no puc tornar-hi!

—Tornar-hi? Badal... Si tenies problemes, per què no vas demanar ajuda?

Deixa anar una endimoniada rialla que fa estremir l'aire.

—Ajuda?, no tens ni idea en quin món estic ficat. Sí, vam matar en Pau Ivars, però, perquè era indispensable. I ho tornaria a fer! Au, dispara d'una puta vegada! —crida, donant-se cops al pit—. Acaba amb mi d'una vegada!

Estic molt nerviós. Miro el cos de l'Àngels i després la Maria. La set de venjança fa estona que em corre per les venes i comença a ser difícil controlar-la. El Sisco em mira, però no em veu, sembla que el seu cervell fa temps que ha desconnectat de l'entorn.

—Dispara!

—No! —bramo, mentre el meu índex acarona el gatell—. No ho faré! Has de pagar pel que has fet.

—Ets un puto covard, Grau, sempre ho has estat! —I torna a riure de manera endimoniada. Tinc clar que ha perdut el control.— Mira l'Àngels, covard, mira-la! Plorava quan li he travessat el cor amb el ganivet, plorava mentre et cridava demanant ajuda!

—No, no és veritat!

«No li facis cas, t'està manipulant»

—Sí que ho és i ho saps... plorava suplicant-me...

Tanco els ulls per a intentar no escoltar-lo, però és impossible. És una provocació inaguantable que se'm cola pels porus de la pell murmurant-me: «venjança... venjança...»

—I si em deixes viu aniré pels seus fills, pots estar-ne segur, i no et preocupis que els hi dedicaré temps, molt de temps.

Aquell rostre desencaixat. Aquells ulls fora d'òrbita. Aquella negror al seu voltant... És capaç d'això i més. I esclato:

—No ets res més que un puto assassí de merda!

El meu dit índex deixa d'acaronar el gatell i el prem amb fermesa.

Pum! El so del tret ressona per la sala a la vegada que en Badal cau a terra. Li he disparat, ho he fet...

M'apropo lentament i amb el peu li dono uns cops. No es mou.

Em giro per a contemplar l'Àngels. L'estrès del moment em fa començar a plorar. Camino cap a ella coix, cansat, ferit... i trencat. No pot ser, no m'ha pogut abandonar...

—Princesa, desperta —li murmuro a cau d'orella, tacant-me les mans de la seva sang quan intento extreure el ganivet que mata el seu cos. Però no puc, és massa endins—. Desperta, si us plau.

Però no em respon... Observo el meu voltant notant com la ràbia demana sortir de dins meu i jo, cansat i desorientat, li dono permís.

—Noooo! —Consternat caient de genolls.— Noooo!

I entretant em dolc per com ha anat tot i intento assumir-ho, un pertorbador riure comença a sentir-se a la sala.

Encara ploro agenollat quan els antiavalots irrompen al soterrani. I quan em desarmen i em posen les manilles. I quan observo com en Badal s'aixeca del terra somrient mentrestant dissimuladament s'aixeca la camisa i m'ensenya un forat a l'armilla antibales...

Només sento crits demanant un metge i la veu d'en Badal.

—És increïble... no m'ho haguera pensat mai, la veritat... sí, he rebut l'avís d'un veí que havia vist entrar algú al bar i he pensat que potser havien tornat els lladres de l'altre dia, per això he vingut —explica, sense deixar de dedicar-me aquell inquietant somriure—, i m'he trobat en mig de... no sé ben bé què ha passat, la veritat. He fet una primera inspecció i aleshores m'he adonat que la porta del lavabo estava oberta, he anat a mirar i m'he quedat de pedra quan he vist l'entrada a aquest soterrani. Bé, he sentit veus i he baixat, però no hi havia ningú. Aquí és quan m'he adonat que hi havia una altra porta i que s'estava a punt d'obrir. M'he amagat sota les escales, darrere unes caixes que hi ha i l'he vist a ell, al Toni Grau, sortint d'aquesta habitació amb un parell de persones i, poca cosa més, la veritat. He entrat aquí i... buf... no m'ho podia creure.

—Per què no ha avisat, senyor?

—Ho he intentat, però aquí no hi ha cobertura, per això he volgut sortir, per a fer la trucada, és aleshores que m'he trobat el merder que hi havia a dalt. He aconseguit amagar-me darrere la barra i disparar algun tret, i quan he vist que ja arribàveu he baixat per ajudar la gent que hi havia tancada al soterrani, però he fet tard, el cabró d'en Grau havia arribat abans i... bé, vosaltres mateixos.

—Senyor, de debò diu que en Grau, el nostre Grau, és el responsable d'aquesta carnisseria?

—Ho sé, sembla impossible, però no hi havia ningú més per aquí i puc assegurar-te que ha estat ell qui m'ha disparat...

A mesura que parla comprenc dues coses, que aquell cabró és més llest que jo em pensava i que m'ha ben fotut. No m'haguera pensat mai que tindria un pla B.

Em roda el cap... És tot tan confús...

—Grau, què ha passat aquí? —pregunta el sergent que ha parlat amb el Badal—. Què collons has fet?

El sento, però no l'ubico... un intens ardor em puja per l'esòfag... no puc més, no puc més.

—A veure, Grau, em pots explicar què coi ha passat? —insisteix el sergent Morà—. Què has fet? Per què vas ple de sang? És veritat que has disparat a l'intendent?

I esclato.

—No! Jo no he fet res, Sergi, ha estat ell, aquest cabró!—deixo anar, amb ràbia. Tremolo mentre les llàgrimes rodolen pel meu rostre. Intento aixecar-me, però no puc—. Ell, en Badal és culpable de tot! Ell ha matat aquesta gent... és un mafiós... blanqueja diners dels russos, és un puto sicari... Ell els ha matat, ell i només ell... la Maria, l'Àngels... la meva estimada Àngels...

Talment les meves paraules fins i tot a mi em semblen absurdes.

—Sargent, els atacants han fugit, pel que sembla ho tenien tot ben estudiat —detalla una mosso—, serà difícil trobar-los. Però hi ha diversos cossos a dalt i segons les identificacions alguns semblen ser russos, senyor.

—Russos?

—Sí, senyor.

—Molt bé, gràcies. Pugeu en Grau a dalt a veure què més ens pot dir. —I girant-se cap a en Badal continua parlant.— Senyor, necessitaríem que també vingui vostè, ja sap com va això.

En Badal em mira i afirma amb el cap alhora que em pica l'ullet.

—I tant que sí...

En comitiva tornem al bar entretant la científica i els investigadors comencen a examinar el soterrani. No em puc creure que tot això estigui passant. I en Sisco?, per què no ha parlat quan ha tingut oportunitat? S'ha quedat allà, amb els

sanitaris, callat i mirant tothom altre cop com un cervatell atemorit... Com és que no ha dit res?... I la Maria... i l'Àngels... el cor se'm contrau pel dolor, no és just, no és just! La Paula... l'Ivan... em culparan a mi...

—Grau, pots explicar què coi feies aquí? —pregunta el sergent Morà, un cop a dalt—. Estàs fet un fàstic. En quin merder estàs ficat?

—Sergi, t'asseguro que no és a mi a qui has d'investigar, és en Badal, de veritat. Tu em coneixes.

—Vols deixar ja de dir bestieses, estàs fotut en un bon embolic, Grau, parlem d'assassinat i intent d'assassinat d'un policia! A més, tens una ordre de recerca, ho saps, oi?

—Tot ha estat una trampa, has de creure'm. Jo no he fet res!

Un antiavalots s'apropa al sergent per murmurar-li quelcom a cau d'orella.

—Proves? Molt bé, deixeu-los passar!

Dirigeixo la mirada cap a la porta amb l'esperança de veure cares conegudes i sí, allà hi són: la Roxy, en Llorenç i la Clàudia. Tots tres em repassen de dalt a baix. El meu estat ha de ser realment espantós perquè la Roxy, espantada s'endú una mà a la boca i corre cap a mi.

—No, és el principal sospitós —l'atura el sergent Morà, posant-se davant meu—. No podeu parlar amb ell. A veure, m'han dit que teniu proves i que sabeu què collons ha passat aquí aquesta nit, oi?

Em fixo en el Badal, si està nerviós ho dissimula molt bé.

—Senyor, em dic Roxy Terrada i treballo a la central, al laboratori de criminologia. Ell és en Gabriel Llorenç, de la comissaria de Sant Andreu i ella la Clàudia Llobregat, de la comissaria de Sant Feliu —saluda, mirant-me preocupada—. Tinc ordres d'entregar-li aquesta bossa i les conclusions a les meves investigacions sobre un cas d'ara fa catorze anys, senyor, l'assassinat d'un veí del carrer, en Pau Ivars.

—Sí, conec el cas. No l'investigues tu, Grau?

—Sí, per això he vingut aquí aquesta nit, Sergi, m'has d'escoltar a mi o a la Roxy, perquè...

En Badal s'avança al sergent fent-li fer un pas enrere i bruscament li arrenca la bossa de les mans a la Roxy.

—Senyor... —murmura el sergent.

—Deixa't estar que aquests ja me'ls conec. Amb quines ximpleries veniu ara? Morà, aquests tres pallassos fa temps que donen pel sac amb el tema d'en Pau Ivars, el Grau els hi ha menjat el cervell amb teories que foten riure. —I dit això el cabró estripa el segell de seguretat i obra la bossa.— Va, a veure què és aquest cop.

—Eh, què fa!

—No ho pot fer això, senyor! —deixa anar la Roxy, intentant recuperar la bossa—. Està corrompent les proves!

El mosso que s'ha enganxat al Badal com si fos la seva ombra, atura la Roxy agafant-la de la mà. En Llorenç i la Clàudia fan una passa endavant, però de seguida aquest mateix agent mou el cap per avisar-los que ni ho intentin.

Amb un somriure sorneguer en Badal fica la mà a la bossa i comença a remenar l'interior. Ningú diu res. Ni tan sols el sergent Morà, que s'ho mira tot a distància retenint-me al seu costat, sap com actuar.

—Sergi, fes-me cas —li xiuxiuejo entretant en Badal està distret—, ell és el culpable de tot. Em coneixes, coi! Ell ha matat la gent del soterrani i em volia matar a mi... ell és...

—Calla, has disparat a l'intendent i com t'he dit, no és ell qui té pendent una ordre de detenció. En què coi pensaves quan vas disparar a aquell paio? No ho veus?, estàs obsessionat, tothom ho diu —m'interromp, amb sequedat—. T'ho hauries de fer mirar.

—Escolta a la Roxy, si us plau, només escolta-la i després fes el que vulguis amb mi. Saps que no soc cap assassí, ho saps!

La dissimulada mirada que em regala em diu que vaig per bon camí, així que insisteixo.

—La Roxy té la clau de tot, escolta què ha de dir. Jutja tu mateix qui és en realitat el cabró d'en Badal i podràs detenir a un criminal molt buscat per la policia. No tens res a perdre, coi, l'escoltes i tu decideixes...

Amb nerviosisme es posa la mà al damunt la seva arma i jo segueixo intentant convèncer-lo. La seva mirada passa de mi al Badal i del Badal a mi. Sap que l'intendent no està actuant adequadament, però el respecte que li té l'atura. Ha de jugar bé les seves cartes si no vol que tot l'assumpte li esclati a la cara. Ho podria perdre tot, feina inclosa.

—Senyor —es queixa en Llorenç, directament al sergent; sense deixar-se intimidar pel mosso que li ha posat la mà al pit—. Treu-me la mà del damunt, tros de merda! Què collons està passant? Des de quan es permet que s'alterin les proves o és que vostè també està fotut en el merder?

—Quan tot surti a la llum serà còmplice, ho sap? —la Clàudia s'ha sumat al Llorenç i ara crida perquè tots els mossos que allà hi ha s'assabentin—. Ja n'hi ha prou d'encobrir-lo. Fot el que li dona la gana a comissaria i ho sabeu! Què us passa? Sergent, escolti'ns si us plau, no té res a perdre.

El sergent Morà fa un pas endavant i allarga la mà demanant la bossa a l'intendent Badal.

—N'estàs segur, Sergi? —intenta intimidar-lo en Badal, quadrant-se davant d'ell—, n'estàs segur que vols seguir-los el joc?, acabaràs sent la riota de comissaria, ho saps, oi?

—Senyor, aquesta investigació la duc jo.

Res més. Amb aquesta senzilla però dura frase, deixa de banda al Badal i es disposa a examinar la bossa mentre la Roxy comença a relatar tota la història.

—I dius que les empremtes són de l'intendent Badal? —el seu rostre s'ha tornat seriós—. N'estàs del tot segura?

—Sí, ho he comprovat fins a tres vegades abans d'escriure l'informe que...

—Aquest informe? —interromp el mosso, ombra del Badal, calant foc als papers amb un encenedor.

Cap dels que allà hi som aconseguix arribar abans que cremin del tot.

—Senyor, ha donat vostè l'ordre? —pregunta el sergent Morà—, ho ha fet, senyor?

—És clar que no. —el posat ofès d'en Badal, m'irrita.— No sé per què ho ha fet, però el que està clar és que ara ja no hi ha manera de demostrar la ridícula teoria d'aquests pallassos. Un sicari, ara soc un sicari i un mafiós, no et fot! Aquí l'única cosa que passa és que en Grau està dolgut amb mi, sempre ha pensat que va ser culpa meua que el fotessin fora del cos, a més, es pensa que no he fet suficient en el cas d'en Pi. No m'ho ha perdonat mai i busca venjança, però si fins i tot m'ha fotut un tret el molt cabró!

La Roxy s'encara al Badal.

—Ho tinc tot aquí, en hores puc tenir un nou informe —amenança, mostrant una tauleta.

—Intenta-ho!

El posat ensuperbit d'en Badal quan la Roxy comença a teclejar em fa mala espina.

—No pot ser... com? No, no, no!

La noia busca i busca. Els seus dits passen per la tauleta amb rapidesa.

—Què passa? —pregunta en Llorenç.

—Ha desaparegut tot, tot! Han esborrat els arxius. —Mira en Badal.— Tu, cabró, has estat tu!

El sergent Morà s'interposa entre tots dos demanant calma, però la situació està descontrolada. Un parell de mossos més s'ha sumat a l'ombra d'en Badal per a protegir-lo, mentre la resta està a l'expectativa.

—Aquí l'únic culpable de tot és aquest fill de puta. —En Badal s'apropa a mi i em dona un cop a l'estómac que em fa caure. Ningú reacciona a l'acció perquè ningú es vol posar en contra l'intendent.— Ell i només ell. Durant catorze anys ha buscat fantasmes per a poder tancar el cas que l'obsessiona i tot per què?, perquè volia ser un heroi davant la vídua. Volia la vida d'en Pau Ivars, es volia convertir en ell.

—Calla cabró —exigeixo—, no tens dret a pronunciar el seu nom! El van matar ells per diners!

—Tens proves d'això que dius? —pregunta en Badal, abraonant-se cap a mi.

—Ja n'hi ha prou, senyor —ordena el sergent Morà, fent un pas endavant amb la mà a la funda de la pistola—, ja n'hi ha prou. Allunyi's d'ell si us plau.

En Badal aixeca els braços i fa una passa al costat. Amb cautela el sergent s'apropa a mi i m'ajuda a posar-me dret.

—No sé què està passant aquí, però alguna cosa fa molta mala olor —assegura, passant la mirada per tothom—. Roxy, tot això que has explicat, tenies totes les proves a l'ordinador central?

—Sí, senyor. Ho havia amagat en un arxiu privat, però ha desaparegut i és impossible recuperar-lo.

—I dius que les empremtes d'en Badal estaven en les proves que no hi eren quan la patrulla va arribar.

—Senyor —intervé la Clàudia—. Aquella nit l'intendent Badal i jo patrullàvem junts quan vam rebre l'avís, vam ser els primers a arribar. Quan va arribar la científica i van escorcollar el cos no van trobar-hi res més que la cartera...

—Au, va, això ja ho sabem!

En Badal comença a neguitejar-se. El gairebé indetectable tic a la cara, torna a treure el cap.

—... a la butxaca —segueix explicant la Clàudia. No s'acoquina davant la mirada de menyspreu de l'intendent—. No hi havia mòbil ni diners. I puc assegurar que l'intendent...

—És increïble, ara val més la paraula d'una borratxa que la meva! Ningú veu l'absurditat de tot això? —deixa anar. Se'l veu molt inquiet—. No és possible!

—... puc assegurar que l'intendent —repeteix encara més fort posant-se davant d'ell—, va estar una estona sol amb el cadàver mentre jo precintava l'escenari.

No ho diu en alt, però els llavis són clars: «Putà, estàs acabada», amenaça en Badal a la Clàudia.

—No sé què creure, la veritat —observa, seriosament el sergent Morà—, però sí que sé una cosa i és que tot això s’ha de mirar més detalladament. Són acusacions molt greus, senyor, i no les puc passar per alt.

En aquell moment un murmuri comença a córrer per la Cantonada. Fixo la mirada al carrer i observo com els mossos que campen per allí es quadren al pas d’una figura. La resplendor de les llums policials em ceguen i no puc arribar a esbrinar qui és.

—Per fi algú amb seny —sento que diu en Badal, sortint a rebre a la nouvinguda; primer amb la salutació militar i després amb una amigable encaixada de mans—. Per aquí alguns s’han begut l’enteniment, senyora, ja ho veurà.

Fins i tot el sergent Morà es queda parat davant la inesperada visita de la Comissària Amell, qui dirigeix la Regió Policial Metropolitana de Barcelona. En comptades ocasions ha deixat el seu despatx i si ho ha fet, és perquè el moment ho mereixia o es tractava d’un cas d’alt nivell. Els rumors situen en Badal com al seu substitut.

—Bona nit, senyora comissària —saluda en Morà, quadrant-se—, passa res?

—Sergent Morà? —pregunta. En Sergi assenta amb el cap—, bé, primer de tot li diré que no m’agrada que em toquin els nassos quan encara no ha sortit el sol, per a dir-me que hi ha un imbècil remenant merda en un lloc on hi ha hagut una batalla campal, m’entén?

—Sí, senyora, però jo...

—Xst... no, no parli que ja ho sé tot. A veure, què ha passat aquí?, intendent Badal, vull la seva versió.

—És clar, senyora —respon aquest posant-se al seu costat entretant em mira ensuperbit—. Aquesta nit hi ha hagut un avís...

Sense gairebé ni respirar li explica les mateixes mentides que fa una estona hem sentit tots. La comissària, sense deixar el seu posat seriós, va afirmant amb el cap mentrestant, de tant en tant, em mira de reüll.

—O sigui, resumint, que vostè, sergent Morà, s'ha empassat la història d'aquests tres perquè sí i ja, oi?

—No, jo...

—Xst... que encara no he acabat. Han trobat el sospitós amb l'arma a la mà després de disparar l'intendent Badal?

—Sí, senyora.

—Bé, i em pot confirmar si també l'han trobat amb les mans ensagnades?

—Sí, senyora.

—I també que han trobat el cos d'una dona que resulta que, a més a més de ser la seva amant, és la dona de la víctima d'assassinat que estava investigant el sospitós?

—Senyora, però l'intendent Badal s'ha comportat...

—Que calli collons! Quines proves té per a incriminar en no sé què d'una màfia l'intendent Badal?

—Cap senyora, ell mateix les ha destruït.

—N'està segur, sergent? Qui li diu que aquests tres no s'ho han inventat tot, també?, no hi ha proves de res, oi? I, pel que veig —diu mirant damunt la taula—, tot això ha estat compromès, el mòbil, els diners... si us plau, em pot interrompre si m'equivoco. A més, també m'han dit que el sospitós té una ordre de recerca per un atac amb arma de foc.

La superioritat amb la qual es mou, la mofa amb la qual parla, em recorden en Badal.

—Sí, però, senyora...

La comissària es posa davant seu aixecant la mà. Té el rostre dur i la mirada de pedra.

—S'adona que ha posat en dubte la paraula d'un superior, sergent Morà, i tot per fer cas d'aquests eixelebrats, ho veu, oi?

En Sergi em mira espantat.

—Què creu que hauria de fer, eh? —sospira i aleshores es fixa en mi—. Toni Grau... Toni Grau... què t'ha passat? Eres un dels millors i fixa't ara, estàs fet un fàstic.

—Doni-li les gràcies al Badal, senyora.

Una bufada irònica davant la meva cara activa el meu instint.

—Vostè també...

—Jo també, què?... oh, és que ara jo també formo part d'aquesta fantàstica conspiració? —se'n riu fent que la resta de mossos es mofin igual—. Estàs pitjor que em pensava, Grau...

Em dona l'esquena per a dirigir-se a la resta.

—Jo tinc molt clar què ha passat aquí, la veritat —diu, ajustant-se l'uniforme—, i és que, aquest cabró d'en Grau s'ha emmerdat amb gent molt poc recomanable per venjança. Així de simple. Tots sabem que odia en Badal des del mateix moment que es va assabentar que va ser ell qui va recomanar que el fessin fora de la policia i sabem què va passar dimarts a comissaria. Alguns de vosaltres vau sentir la discussió, oi?

Alguns mossos es miren entre ells assentint amb el cap.

—No, no és veritat! —intento defensar-me—. No l'escolteu, és un d'ells!

—No empitjoris les coses —em demana en Sergi—, estàs fotut i comportar-te com un paranoic no t'ajudarà.

—Escolta el teu amic perquè té raó —la comissària Amell em mira fixament abans de continuar—. Bé, segurament l'avís que ha rebut en Badal era fals. Li has parat una trampa, però t'ha sortit malament. Busques un culpable des de fa molts anys i qui millor que ell, eh? Què ha passat, els sicaris que has contractat no han sabut fer la feina i has hagut de fer-ho tu? I la resta de cossos?

Tothom em mira en silenci. Em senten culpable i volen que ho sàpiga.

—Au, traieu-me aquesta merda del davant —ordena menyspreant-me amb la mà—, porteu-lo a l'hospital que el mirin i que faci una declaració. I la resta cap a comissaria. Hi ha un supervivent, oi?, ha dit res?

—No, senyora —respon amb celeritat en Sergi—, està en estat de xoc i no parla, senyora.

—Bé... m'alegro que hagi tornat a la realitat, sergent. A veure, els morts, sabem qui són?

Un altre mosso s'encarrega de donar la llista a la comissària mentrestant en Sergi m'agafa del braç i tira de mi, però se'm torna a contraure el cor quan sento el nom de l'Àngels i les cames em defalleixen. Per sort estic al costat de la barra i m'hi puc recolzar. No pot ser veritat que tot hagi acabat tan malament. En Badal me l'ha jugada... aquest cabró no tenia prevista l'aparició de la Svetlana, però ha sabut reaccionar de pressa... aixeco el cap per a trobar-me amb el somriure dels Ardents i trec salivera. Estan els quatre en aquella fotografia... l'Eudald, en Sebastià, en Badal i en Martí... aquells fills de puta posen assenyalant una segona fotografia penjada al costat, on exhibeixen els bitllets de loteria amb el número 31.415, el número d'en Pi, la vida que li van robar... il·lús de mi. De veritat que pensava que seria capaç d'esborrar-los el seu fastigós somriure, però, no, els Ardents han vençut, m'han vençut... continuaran endavant com si no hagués passat res i els Ivars, i la Roxy, i la Clàudia, i el Sisco... tots pagarem les conseqüències i jo hauré de viure sentint-me responsable de tot, i per què?, perquè ho soc. Jo els vaig donar esperances i ara...

—Vinga, Grau —em diu el sergent tirant de mi—, espavila.

Abaixo el cap, tanco els ulls i sospiro. I torno a aixecar la mirada un darrer cop per a odiar aquella fotografia i els qui es llueixen en ella. I aleshores... espera... sense les ulleres no veig gaire bé, però estic força segur que allò... no, no pot ser veritat.

—Sergi, la fotografia —li murmuro entre esbufecs. Cada cop em costa més respirar—, la fotografia. A les proves també hi havia un sobre, dins hi havia un petit tros de paper d'un dècim de loteria. Mira la fotografia, al darrer dècim li falta una cantonada.

El sergent remuga alguna cosa i tira de mi per a fer-me sortir del bar. Jo li prego i demano que em faci cas, però no vol perdre la feina i no m'escolta.

Ja gairebé és de dia quan trepitjo el carrer. No recordava aquella gelor. La Roxy, la Clàudia i el Llorenç em somriuen preocupats, però jo no els puc retornar el gest perquè amb la meva obsessió els he esguerrat la vida. Estic cansat, cansat i adolorit...

Ni m'adono de les corredisses que hi ha darrere meu. Ni m'adono que em criden demanant que m'aparti. Ni m'adono que qui va a la llitera coberta amb una manta daurada i respirant oxigen de manera artificial és l'Àngels. Ni m'adono que agafa de la mà al sergent Morà, quan aquest passa pel nostre costat. Ni m'adono que sense forces es treu la màscara i li xiuxiueja alguna cosa a cau d'orella, quan s'ajup.

—Roxy —sento que diu el sergent, deixant-me a un costat i marxant cap a ella—, vas trobar un tros de paper dins d'un sobre?

—Sí, senyor, dins d'un sobre on hi ha escrit a mà, Pi-S, senyor. El vaig enviar a un laboratori especialitzat i les conclusions són clares, és part d'un dècim de loteria.

—On és?, no l'he vist amb les proves.

La Roxy es toca una butxaca del pantaló.

—El tinc aquí, senyor —diu mostrant-li una petita bossa de plàstic segellada com a prova—, és molt petit i tenia por que es perdés.

—Vine amb mi, si us plau i vosaltres —demana assenyalant la Clàudia i en Llorenç—. Tu també, Grau.

Però jo estic en un altre moment perquè ara sí m'he adonat que és l'Àngels qui intenta sobreviure damunt aquella llitera. La meva estrella, la meva estimada i adorada Àngels. Faig un gest per apropar-m'hi, però algú m'atura.

—Després Grau —em diu en Sergi traient-me les brides—. Vine, recolza't en mi si vols.

En Badal sap que alguna cosa passa perquè ha canviat el somriure sorneguer per foc als queixals. Malgrat tot, murmuris entre ell i la comissària em fan pensar que no ho donen tot com a perdut i això em diu que hem d'estar a la guaita.

—Que collons passa ara? —pregunta l'intendent amb mala llet—. Sergent Morà, a què està jugant?

—Està desobeint una ordre directa —adverteix la comissària Amell—. No dubti pas que no li obriré un expedient disciplinari i quan acabi amb vostè haurà...

Però en Sergi no l'escolta perquè està concentrat en la fotografia que ha despenjat de la paret. El somriure d'aquells quatre cabrons està a punt de ser esborrat, ho sé. Amb molta cura el sergent Morà treu la fotografia del marc i la col·loca sobre el mocador que ha posat a la barra. I amb la mateixa delicadesa trenca el segell de la policia que salvaguarda el sobre, extraient el minúscul paper amb unes pinces que els de la científica li han prestat.

El tros de paper s'ajusta a la perfecció amb la fotocòpia que aquells ximpls van fer dels dècims robats.

—Tot aquest assumpte s'haurà d'investigar més a fons —conclou en sergent Morà, demanant als de la científica que recullin les proves—. Vull que aquesta fotografia, aquest paper...

—Aquest premi es va guanyar l'any 2009 —protesta en Badal, agafant per l'espatlla al sergent, qui es mira la mà amb reprovació—, no té res a veure amb en Pau Ivars.

—Això serà fàcil de corroborar —deixa anar el sergent Morà sense deixar de mirar la mà d'en Badal—, així que no té de què preocupar-se, o sí?

—Morà, s'està jugant la carrera —torna a amenaçar la comissària alçant el dit cap a la resta—, i qualsevol de vosaltres que l'ajudi, també.

—Tregui'm la mà del damunt, senyor.

En Badal aixeca els braços i fa un pas enrere. Ara soc jo qui el mira amb un somriure vencedor.

—Està bé, està bé.

—T'estàs posant nerviós, Badal? Ja no somrius?

—Persegueixes fantasmes i ho saps. Tu no saps amb qui t'has topat.

Ens tornem a encarar. Tenim els rostres premuts i el més mínim moviment pot fer-nos explotar, però ningú intervé perquè no s'atreveixen a fer-ho.

—Sí que ho sé, Badal, per desgràcia sí que ho sé perquè n'he conegut molts com tu. Tens el cor corromput per l'avarícia i prou, no et mou res més. Ets un puto avar de merda. —Tinc el seu rostre a mig pam i em sento enfortit.— No em fas por Grigory Pávlov.... ho veus?, ho sé tot, ho sé tot.

—Tu no tens ni puta idea d'on t'has ficat!

Enrabiats, en Badal intenta llençar-se damunt meu, però el Llorenç intervé amb rapidesa i amb un cop sec de la seva porra al genoll, el fa besar el terra. No para de remoure's i cridar bestieses a la vegada que en Llorenç l'immobilitza amb els braços a l'esquena. Els mossos que s'han posicionat al costat de l'intendent es posen en guàrdia, però poc poden fer davant la resta, ja que som més.

—Ja n'hi ha prou! Au, deixa que s'aixequi —ordena el sergent Morà per a després mirar-me i murmurar—. Tot això fa molta pudor... m'agradaria parlar una mica més amb tots vosaltres abans d'informar el jutge de torn.

I girant-se cap a la comissària li diu.

—I si després em vol obrir un expedient, endavant, però la consciència la tindrè ben tranquil·la. No pot negar, senyora, que alguna cosa passa i és la meva responsabilitat esbrinar què.

La comissària Amell passa la mirada pel local. Tothom està pendent d'ella.

—Bé, potser sí que és necessària una petita investigació —conclou, observant la fotografia del dècim i les cendres que ha deixat l'informe cremat—. Però tracti l'intendent Badal com el que és, un superior.

—Sí, senyora —li respon, quadrant-se a la vegada que la saluda amb un cop de cap—. No se m'ha oblidat mai.

Entretant en Badal s'espolsa l'uniforme, el sergent Morà, amb veu i pols ferm, li demana amablement que l'acompanyi a comissaria a declarar perquè hi ha coses en aquell cas que no estan prou clares i perquè té un testimoni que jura que no soc el responsable de les morts del soterrani ni del seu intent d'assassinat.

L'intendent es passa la mà per la cara i, amb la arrogància que el caracteritza, segueix a dos mossos fins al cotxe patrulla. Abans d'entrar-hi, però, contempla amb cara de circumstàncies com la comissària Amell abandona el local donant-li l'esquena. Dins de la Cantonada ja només queden la científica i la comitiva judicial. Els planyo només de pensar en la feinada que els queda.

I jo somric... no d'alegria, però somric... malgrat que no és el final que m'esperava, per primer cop en catorze anys respiro tranquil. Sí, sé que el cas no està tancat i que encara queden alguns fils rondant, i que potser no surti tot com hauria de sortir i acabo amb el cul a la presó, però per fi gairebé totes les peces estan encaixades. El meu pare tenia raó, no s'ha d'obviar cap element, per molt minso que sigui.

Sospiro en sortir del bar. Darrere la línia policial un munt de gent s'hi ha congregat per a fer fotografies i una mica de xafardeig. Reconec algun veí, alguna veïna... i en Martí Oliveres que no deixa de mirar l'ambulància que ara marxa. El meu instint s'activa. Em giro per a mirar dins la Cantonada. Estava tan capficat amb en Badal que ni he vist que aquell pallasso no hi era. Miro de reüll en Badal i observo que també em mira. Torna a tenir aquell maleit somriure... què collons està passant?

—Merda, l'Àngels! —deixo anar, buscant en Sergi—. Merda, Sergi!

Però el sergent Morà es troba calmant la premsa que li reclama informació i no em sent. En Llorenç i la Clàudia, recolzats al cotxe patrulla, em miren intrigats.

—Què passa, Toni? —em pregunta en Llorenç—. A què bé aquesta cara? Has vist un fantasma?

—L'ambulància que se'n du l'Àngels, el cabró d'en Marti, el cunyat d'en Sebastià, hi va al darrere.

—Collons! I què vols que fem?

Em moc nerviosament i això crida l'atenció del sergent Morà, qui s'apropa a nosaltres.

—Sí, potser és una mica sospitosa la manera d'actuar del senyor Oliveres, però no puc detenir ningú per una intuïció, Toni, ho saps.

—No penses fer res?

—No ha comés cap delictes.

—Ja, però quan el cometi ja serà tard, perquè l'Àngels serà morta!

No puc controlar-me i el cabronàs d'en Badal ho sap, perquè no deixa de mirar-me amb els braços plegats i aquell somriure de malnat.

—Hem d'anar a l'hospital! —crido amb desesperació—. A l'hospital! Mataran l'Àngels, que no ho veus, Sergi?

—Sí, has d'anar a l'hospital a què et mirin les ferides, estàs fet una merda.

—No, hem de salvar l'Àngels, no sé com no ho pots veure!

—Prou! Jo només veig la teva obsessió malaltissa, coi, Grau! Sí, tenies raó amb el tros de paper, sí, l'Àngels ha acusat en Badal d'haver-li volgut matar i sí, fa olor de podrit a distància, però ja n'hi ha prou!, deixa de perseguir fantasmes.

—No són fantasmes...

—En aquest merder hi ha moltes coses que encara s'han d'explicar, Toni, i fins que no ho tingui tot ben lligat no marxarà ningú, ho has entès? —diu mentre ordena a dos mossos que em custodiïn fins a l'hospital—. Ho sento, però t'ha de mirar un metge i no et preocupis que quan aquests agents et deixin amb el metge aniran a veure com es troba l'Àngels, estigues tranquil que no li passarà res.

Però no puc estar tranquil perquè sé com les gasta en Badal.

—Au, puja al cotxe i deixa'm la resta a mi.

—L'estàs cagant, Sergi, l'estàs cagant—l'adverteixo, resistint-me a entrar al cotxe—. Si volen arribaran fins a ella, no ho entens? Durant anys han fotut el que

els ha donat la gana, què collons et fa pensar que ara no? Arribaran fins a ella i la mataran. Morta ella ja no hi ha testimoni, no ho veus?

—M'estàs fotent de mala hòstia, Grau. Collons, ajuda'm una mica! Ja t'he dit que els companys la vigilaran, no et preocupis.

Per damunt el capó del cotxe observo com en Badal m'amenaça passant-se l'índex pel coll. No puc, no puc deixar que la matin.

No sé d'on trec les forces ni com deixo el dolor de banda, el fet és que d'un cop faig caure al company que ve darrere meu i d'un altre al que tinc al costat. Haig de fugir com sigui i arribar a l'hospital, ja tindrè temps més tard de donar explicacions.

Surto de la zona cordonada i ranquejant obro pas a través de la gent. M'haig d'aguantar les costelles perquè l'aire m'arribi als pulmons. Sé que em persegueixen perquè els sento cridar-me, però no els faig cas... Encara corro quan sento la descàrrega que em paralitza i em fa caure entre convulsions. Són cinc segons eterns que es tornen a repetir després d'una petita pausa... no sé on soc... tot és fosc...

Una fredor metàl·lica em puja pel braç. Intento aixecar-lo, però no puc. Començo a obrir els ulls, lentament... parets blanques... miro a un cantó, a l'altre i torno a intentar aixecar el braç. El tinc emmanillat al que sembla el llit d'un hospital. El Llorenç somriu davant meu dient-me que no em precipiti, que vagi a poc a poc. En mig de la confusió que sento també veig la seria cara de la Clàudia.

—Què... què ha passat? —pregunto, passant-me la llengua pels secs llavis—, què... l'Àngels, on és l'Àngels? Ella... en Martí...

—Tranquil, Toni, que està bé —m'assegura en Llorenç, aixecant el llit articulat per ajudar a incorporar-me—, a poc a poc, no facis esforços. L'Àngels s'ha passat un parell d'hores a quiròfan, però han aconseguit estabilitzar-la i està bé. Passarà uns dies sota vigilància, però està controlada i bé.

—Què ha passat?, quina hora és?, què hi faig aquí?, estic detingut?—insisteixo a preguntar mentrestant sento com les pessigolles del cos comencen a desaparèixer—. Corria darrere...

—No sé ben bé què fer amb tu, la veritat —reconec la veu, és la del sergent Sergi Morà, està dempeus al meu costat, rígid com un pal d'escombra—, sé el que m'ha dit l'Àngels abans de marxar amb l'ambulància i també està tot això dels dècims, i totes les coses que han passat al bar i que no quadren, però no sé què fer amb tu.

—Jo no he fet res, Sergi, tu em coneixes, saps que no soc capaç de...

—Sí, i també a l'intendent i si fa unes hores m'haguessis vingut amb tota aquesta història t'hagués dit que era impossible, que en Badal no podia ser un assassí, i mira tu per on ens ha sortit!

I somriu destensant els músculs a la vegada que em treu les manilles.

És aleshores que em demana disculpes per haver utilitzat l'arma d'electroxoc, però que en aquell moment ha pensat que era la millor opció. També em pregunta

si conec a una dona de nom Svetlana, perquè ha estat gràcies a ella que han pogut detenir en Martí Oliveres. Em quedo sorprès quan explica que entretant l'Àngels esperava a un box per a entrar a quiròfan, ja que havia arribat amb els signes vitals força dèbils i havien d'estabilitzar-la abans de ser operada, la seva gran amiga Svetlana apareix preguntant per ella i per això el cunyat d'en Sebastià no l'ha trobada sola quan ha irromput al box per a rematar-la, amb el ganivet que duia a la mà.

«La Svetlana... ella ha salvat l'Àngels?, però com?...»

I continua dient que els mossos que m'han acompanyat a l'hospital han detingut en Martí i aquest, acollonit per la perspectiva de la presó, no ha dubtat a xerrar-ho tot, o si més no, tot allò que ha volgut explicar.

—I què ha dit? —pregunto, movent-me feixugament a la vegada que accepto el got d'aigua que m'ofereix la Clàudia—. Tot això del Pau Ivars, del blanqueig de diners? Heu parlat amb el Sebastià?

—A l'Arbó el tenim incomunicat a l'espera que s'aclareixin més coses. El cas contra ell penja d'un fil i no vull que ens esclati a la cara.

—I en Martí ha xerrat, sí, però no t'agradarà el que ha dit. Segons ell, la idea del robatori d'en Pau Ivars va ser d'en Sebastià. No ha tingut collons de culpar en Badal—respon la Roxy—, ha dit que sí, que el coneix de fa molts anys, però que no l'ha vist mai per la Cantonada i encara menys implicat en el negoci immobiliari. Fins i tot ha dit que va ser una casualitat que fos la patrulla d'en Badal la que es va presentar la nit de l'assassinat.

—I una merda! —deixa anar la Clàudia—. Ell ho sabia. Em va tenir esperant un munt de temps i va mentir a l'expedient. Ell i només ell!

—Estava acollonit —assegura el sergent Morà—. Cada cop que li parlava d'en Badal abaixava la mirada. I el pitjor és que no podem demostrar que en Martí menteix, perquè les proves s'han corromput i l'informe ha estat destruït. I pel que fa a la fotografia on és l'intendent amb la resta, ja ha trobat excusa. Ha dit que se la van fer perquè havien anat junts a l'escola i per casualitat s'havien trobat al bar. I evidentment que estiguessin assenyalant la foto dels dècims, és casualitat.

—Pensa més de pressa que nosaltres.

—Sí, i és impossible demostrar que menteix.

—El sergent té raó —afegeix la Roxy—, a més, la persona que ha entrat al laboratori per a esborrar l'expedient, també s'ha endut tot el que quedava sobre el cas. No tenim res que ens permeti seguir investigant. Únicament podem demostrar que aquella colla van robar els dècims i que com a conseqüència va morir en Pi, però sense imputar al Badal.

—I en canvi ell té un munt de proves contra tu. —El sergent em mira movent el cap.— Per què no vas demanar ajuda? L'intendent Badal demana el teu cap.

—És un cabró... I us ha dit res d'en Grigory Pávlov?

—Bé, només ha dit que ara és el soci majoritari de la immobiliària els Ardents, però que no el coneix perquè dels negocis se'n carrega la seva mà dreta, un tal Gavrel Peskov, una de les víctimes del tiroteig a la Cantonada.

Bec un altre glop d'aigua, fixo la mirada a la finestra. Impressiona el sol que fa després de tants dies de foscor.

—On són el Badal i la comissària Amell?

—En Badal sota custòdia a comissaria —informa la Clàudia, obrint comentos amb els dits—. Amb l'excusa de voler esbrinar què està passant s'ha aconseguit que es quedi al seu despatx i s'ha donat ordre que no entri ningú. Els policies que custodien la porta son de confiança. No sap que hem detingut en Martí. I la comissària ha marxat quan ha vist que la cosa es complicava, no ha volgut acabar esquitxada i ha deixat en Badal amb un pam de nas.

—Sembla que m'he equivocat amb ella, però és que amb tot el que sé m'és molt difícil poder confiar en ningú...

—Bé, tampoc és una santa la comissària, ara sabem que ha rentat algunes ensopagades d'en Badal. Es veu que eren amics íntims de fa temps, tu ja m'entens i l'ha volgut encobrir perquè res sortís a la llum. Ha decidit fer un pas al costat; si això de les banyes se sap, pot perjudicar i molt la seva carrera. No pel fet, cadascú que foti el que vulgui, és clar, però sí per haver-se aprofitat del seu càrrec per afavorir l'intendent.

Faig l'intent d'aixecar-me del llit. Però en el moment que em poso dret, l'habitació comença a donar voltes.

—Eh, ni ho somiïs. —De seguida, en Llorenç m'ha agafat.— Estàs fet una merda i trigaràs dies a sortir d'aquí.

—Però... en Pávlov... no sé molt bé com s'ho va fer en Badal, però ell és en Grigory Pávlov.

—De què parles? —inquireix en Sergi ajudant al Llorenç.

—Ell... en Badal... en Grigory és un sicari rus que va arribar a Barcelona uns anys abans de l'assassinat d'en Pi. Pel que es veu es va fer un nom entre la màfia, ja m'enteneu, una reputació, i al final es va quedar amb els Ardents. Una víctima seva em va dir que era un home alt i fort, que no li havia vist la cara, perquè duia passamuntanyes, però que pensava que no era rus per l'accent que tenia, i el més important, lluïa un petit tatuatge al canell dret, una verge amb un nen Jesús... avui he vist aquesta imatge gravada al canell d'en Badal.

—Però això no vol dir res—assevera en Sergi—, qualsevol ho pot fer-se un tatuatge.

Encara que vulguin dissimular noto les mirades entre ells.

—Sí, sé que ningú pot confirmar el que dic perquè ningú li ha vist la cara, però és ell, m'hi jugo el coll! —insisteixo, gemegant quan intento incorporar-me una mica més—. No sé com collons s'ho ha fet, però en Badal és en Grigory Pávlov i és un mafiós podrit de diners amb molts delictes a l'esquena. Té a mitja comissaria a la butxaca, a la fiscal, la Seller. —Miro en Llorenç.— És la neboda de l'Eudald Cassà i també la té en nòmina, i jutges... no ho veieu?, hem d'anar amb molt de compte. Dues estrelles... la Svetlana em va dir...

—La Svetlana?, o sigui que coneixes a aquesta senyora? —pregunta el sergent.

—Sí, ella és qui m'ho ha explicat tot, Sergi. Eh, sé el que sembla, però et juro que és legal... el cabró d'en Pávlov la va torturar, ella va veure dues estrelles tatuades a les espatlles d'en Pávlov. Ella el podria reconèixer.

—Estàs boig?, no puc fer que en Badal es despulli sense proves.

—Ho sé... però... —Estic tan a prop d'acabar amb aquest cas que no puc pensar amb claredat.— A veure, heu dit que està incomunicat, oi?

—Sí, al seu despatx —respon la Roxy—. Ha demanat pel seu advocat. El pobre no sap que fa estona que el fem ballar per l'edifici.

—Ben fet, així podem aconseguir una mica més de temps. —Tanco els ulls per a concentrar-me.— Aleshores no saben que l'Àngels s'ha salvat, oi?

—No, ni que el Martí ha estat detingut. No han tingut contacte amb ningú.

De sobte una imatge em ve al cap. Miro cap a un cantó i cap a un altre. No hi és. Ell no hi és. Un ofec m'arriba fins a la gola i m'estreny el cor. Torno a intentar incorporar-me.

—I en Sisco?

—Eh, tranquil que també està bé —diu el Llorenç, posant-me les mans en les espatlles—. T'has d'estirar. Està en estat de xoc i no aconsegueix pronunciar paraula, però està sa i estalvi. L'han dut a l'hospital i l'entrada a la seva habitació està restringida a un metge i una infermera, a més del sergent Morà.

—Pobre home... ha hagut de veure com assassinaven a la Maria. —Amb tot l'estrès del moment no he tingut temps de pensar en ella.— La Maria... Jo els he fotut en aquest merder, és culpa meva... ha mort per culpa meva...

Em lamento fotent un cop de peu al llit. Tinc la buidor dels seus ulls clavada en els records.

—No, això sí que no! —protesta la Roxy, agafant-me la mà—. Aquí els únics culpables de tot són els Ardents.

—Si jo no hagués anat a buscar-la... pobre dona... els fills, heu parlat amb els seus fills?

—Sí, ja hem avisat a la família i van cap a comissaria.

—Si no hagués anat a veure-la...

—Ara no estariem aquí, sí —assegura la Clàudia, posant-se davant meu amb dolça mirada—, però tampoc sabríem el que sabem ni tindries al Badal amb l'aigua al coll, Grau. Hem de treure aquesta gent dels carrers.

Sí, el Badal té l'aigua al coll, tanmateix segueix surant i si no aconseguim enfonsar-lo; estem tots en perill. Hem de vincular-lo amb en Grigory Pávlov. He de demostrar que és ell. Però com? El cabró està ple de recursos i diners, es pot pagar els millors advocats del món, perquè no crec que accepti que se'n faci càrrec el sindicat de policia. L'Àngels l'acusa, però és fàcil desacreditar-la, pot assegurar que tot ho fa per odi, per venjança contra ell per no haver resolt l'assassinat del seu marit. Pot fer creure tothom que l'únic que vol amb aquestes acusacions és deixar lliure el seu amant, és a dir, a mi. I amb la Svetlana passa tres quartes parts del mateix...

—Escolta'm, Toni —demana en Sergi—, si tot això que dius és veritat, tenim l'oportunitat d'acabar amb una xarxa prou important i no ens podem fer enrere. Necessitem noms i cognoms de tots els qui estan fotuts, comptes i de més... si collem a aquesta gent fins a acollonir-la potser algú xerra.

—Ja, però a qui?, no crec que ningú es presti a delatar-lo —precisa la Clàudia—. Estem parlant d'un psicòpata que no té cap mena de recança en fer el que faci falta per a sortir-se'n. Recordeu que ha venut els seus amics i socis. Però si fins i tot ha volgut matar-te, Grau!, tu has vist en cap moment un bri de remordiment en ell?

—No, ara mateix és un robot amb un únic objectiu, destruir-me, a mi i a tot allò que pugui relacionar-lo amb els Ardents, però tens raó, Sergi, és ara o mai! La Maria i en Sisco tenien noms i pagaments, i també números de comptes, però sols fins a l'any 2005, després d'aquesta data ja no hi ha res. I ves a saber si encara son operatives... a més, l'informe el té la Svetlana, així havíem quedat.

—Vaja, un altre cop aquesta dona —exclama el sergent Morà—, de no conèixer-la a estar a tot arreu.

—Li he deixat a ella perquè sabia que no em podia presentar davant el Badal amb tota aquesta informació, era una assegurança. Però és igual, si ningú parla només tenim la informació de fa catorze anys i probablement alguns dels delictes, si no tots, ja hagin prescrit.

—Amb tot el merder de ben segur que algú ja ha fet desaparèixer la informació més actual dels ordinadors —afegeix la Clàudia—, penseu que fins que el jutge no ho digui no hi ha investigació i no es pot confiscar res.

—Mentre en Badal estigui sota custòdia no podrà donar cap ordre, així que tenim encara unes hores. Tota la feina feta per la Maria i en Sisco... no sé com podríem demostrar res.

—Doncs, si no podem fer-ho, haurem de deixar lliure en Badal —assegura el sergent—, demanar-li disculpes i, de retruc, detenir-te a tu, és clar.

—No ho pots fer! Que no ens has sentit? És un paio molt perillós i té contactes a tot arreu. Si el deixem marxar, ja no podrem fer res contra ell. Haurà guanyat.

—Collons, Toni, no vull fer-ho, però no hi ha més remei. No tenim res contra ell i ningú xerrarà. Com ha dit la Clàudia, té tothom acollonit, no ho veus? Si no trobem cap prova ni cap testimoni en els pròxims minuts, l'haurem de deixar anar ens agradi o no. A més, jo no tinc poder per a retenir-lo a no ser que un jutge ho demani.

El carrer és desert tot i ser les dues del migdia. Fa fred, sí, però tenint en compte els dies que feia que Barcelona no veia el sol, és difícil creure que ningú vulgui gaudir dels rajos que il·luminen la ciutat. Talment, és possible que la trobada d'aquest parell hi té alguna cosa a veure.

—He de confessar que m'ha sorprès la teva trucada —admet la Svetlana amb mirada malfiada. Asseguda amb les cames creuades fa una llarga pipada a la cigarreta i deixa anar el fum davant la cara d'en Badal—. M'havien arribat veus que t'havien detingut.

—Sí, ja... Aquells pallassos no tenien res contra mi i m'han hagut de deixar anar si no volien que els fotés una bona demanda —es jacta l'intendent Badal ventilant l'ambient amb la mà—. Sento haver-te esguerrat la festa.

—Com t'ho has fet?

Es troben sols a la terrassa d'aquell restaurant i els perdonavides dels seus matons custodien el carrer perquè no hi hagi interrupcions innecessàries. N'hi ha alguns tafaners que dissimuladament treuen el cap per alguna finestra, però ràpidament es tornen a amagar, les armes de foc que es poden veure penjant dels braços dels guardaespalles són prou dissuasives.

—Svetlana, Svetlana... Tant et costa d'entendre que soc intocable? Sembla mentida que a hores d'ara no sapigueu que tinc contactes a tot arreu. —S'atura un segon posant els colzes damunt la taula i enllaçant els dits guaitant amb admiració la Svetlana.— I per això sé que has estat tu qui ha irromput aquesta matinada al meu bar. Has estat a punt de matar-me.

—No t'enfadis, home, només són negocis.

—Negocis o no, m'has fet empenyar —deixa anar en Badal, apujant el to de veu—, a més, crec que saps coses que no hauries de saber i, com pots comprendre, no ho puc permetre. La gent pensaria que m'he estovat i no pot ser.

Els sis forçuts que acompanyen la Svetlana tiben els músculs veient que l'ambient s'està escalfant, però en Badal amb un somris altiu aixeca un braç per a tranquil·litzar-los.

—Eh, tothom calmat, que no passa res. —Encreua els braços i omple el pit sense deixar aquell somriure arrogant. — No soc tan estúpid.

La Svetlana està nerviosa. Tot i estar avisada de la trucada no ha tingut temps de preparar-se i això la fa estar a la defensiva, «no pots refiar-te, no pots refiar-te», es repeteix una i altre vegada, «no pots refiar-te, Svetlana».

—Mira, Svetlana, avui m'has agafat de bon humor i per això he decidit perdonar-te la vida a canvi d'un petit sacrifici. —I dit això, pren un glop de cafè que degusta durant uns segons. Després li regala una dura mirada. — I creu-me si et dic que no tens cap altra sortida. Has escollit un aliat equivocat en la teva lluita i has de pagar. En resum, et convido a vendre'm el teu negoci i a tornar a obrir-te de cames per als meus clients cada cop que jo ho digui si, no vols acabar malament, molt malament.

—Però què coi t'has pensat... no, ni ho somiïs!

La noia s'aixeca de cop fent que les dues tasses, una de te i una de cafè, caiguin fent trencadissa i fa un gest amb el cap indicant a la seva gent que vol marxar, però en Badal, que de ximple no té un pèl, ja ha previst aquell moviment i, entretant s'eixuga el cafè que li ha caigut als pantalons, amb un fort xiulet avisa la desena de matons de més que esperen a una de les cantonades del carrer. El moviment agafa per sorpresa els guardaespalles de la Svetlana, qui, entretant giren el cap i reaccionen, son desarmats i abatuts pels matons del Badal que els acompanyen des de l'inici de la reunió. La Svetlana mira l'intendent amb una barreja d'odi i fàstic. Els records del seu tèrbol i dolorós passat la turmenten cada cop que tanca els ulls i li aterra la idea de tornar a fer de puta; i encara menys sota les ordres d'aquell psicòpata. No, no està disposada a acabar sent presonera d'aquell malparit.

—Estimada Svetlana, no tens cap altra opció. —En Badal no deixa de somriure paternalment mentre passeja per la terrassa, com si fos un innocent espectador en tot aquell assumpte.— A més, ja tens experiència, dona.

—Ves a la merda —li etziba ella. No, no està disposada a tal humiliació. Abans moriria—. Qui collons et penses que ets per amenaçar-me? Tu? A mi?

En Badal atura el seu calmat passeig davant d'ella. La mira de dalt a baix i amb delicadesa li apropa la cara a l'orella.

—De veritat no em recordes? —li diu aspirant la seva olor—, perquè jo a tu sí, preciosa. Vam passar uns molt bons dies junts- —l'agafa pels canells, per acaronar-los suaument.— De veritat que no em recordes?

La Svetlana s'estremeix. És clar que el recorda cada cop que despullada es mira al mirall i veu la cicatriu en forma de cor que li va deixar en marcar-la amb un ganivet roent. És clar que se'n recorda d'aquell cabró. Han passat mesos, però no ha pogut oblidar aquella pestilent olor a pell cremada ni el dolor que va sentir quan amb aquell premut filferro li va tallar els canells. És clar que se'n recorda. Es recorda de tot i per això està allà.

—Sí, sé qui ets —li diu, apartant la cara sense impedir-li que segueixi ensumant—, un covard que s'amaga darrere una placa.

En Badal retira el cap i la mira somrient.

—Svetlana, Svetlana.—Mou el cap, decebut.— No és així com m'esperava el nostre retrobament. De veritat que no van ser per a tu els quatre dies més especials de la teva vida?, perquè per a mi, sí. M'has decebut, m'esperava alguna cosa més. —Aixeca la mà descarregant contra ella tota la seva ira i la fa caure de genolls. Els guardaespatlles de la Svetlana s'ho miren desarmats i amb el nas tocant a terra.— Ho veus?, em fas ser dolent.

—Tu no ets ningú —insisteix la Svetlana—, ningú!

I dit això s'aixeca escopint-li a la cara la sang que li omple la boca.

Fora de si, en Badal triga uns segons a reaccionar. Si fos per ell aquella desvergonyida ja estaria estesa a terra, però ha de respirar a fons perquè sap que perdre els papers li pot suposar la ruïna. Així doncs, amb un titànic esforç

s'empassa la ira i amb un renovat somriure agafa un tovalló d'una taula del costat i s'eixuga la cara.

—Uau, la gateta ha ensenyat les urpes —se'n riu donant-li l'esquena a la Svetlana i asseient-se en una cadira, convidant-la a ella a fer el mateix—. Au, seiem una estona a veure si es calmen els ànims.

—Estic molt tranquil·la.

—Mira, ho sento, de veritat, jo no volia fer-te mal, però és que m'ho has demanat a crits. A les meves files no puc consentir que ningú em falti al respecte, ho entens, oi?

—Jo no treballo per a tu.

—Ho faràs, preciosa, ho faràs. —Se'n torna a riure demanant un altre cafè a l'aterrorit amo del restaurant que s'ho mira tot mig amagat des de darrere el taulell.— Tu vols res?

—No.

—Molt bé.

Per segona vegada l'intendent li ofereix la compra del negoci i per segona vegada la Svetlana s'hi nega.

—Amb qui collons et penses que estàs parlant? —s'emprenya, en Badal remenant el cafè de manera potinera sense deixar de respirar sonorament—. Mira, encara no ha nascut qui em pugui fer ombra i una puteta de barri no m'amargarà l'existència. Vull el teu negoci i l'aconseguiré com sigui, ja coneixes les meves tècniques i saps que són prou dissuasives. I també saps que soc molt insistent i que no pararé fins a acabar amb qualsevol que tingui alguna cosa a veure amb tu, incloses les teves noies. Duc una placa que pot amagar moltes coses. Però no m'agradaria haver de prescindir de tu, saps manegar-te bé en el negoci, el coneixes millor que jo.

Amb la mirada fixa a la taula per evitar els ulls d'aquell cabró, l'interior de la Svetlana es debat entre el sí i el no. Una cosa és que li facin mal a ella, això rai, perquè pitjors coses ha hagut d'aguantar, però a les seves noies, no, elles ja

pateixen prou. Malgrat tot, no, no pot cedir a aquest xantatge, si més no abans d'obtenir el que ha vingut a buscar.

—La meva resposta segueix sent no. —I per segona vegada s'aixeca bruscament fent caure de nou el cafè damunt en Badal.— Vaja, ho sento.

Aquest cop sí, aquest cop la sorna amb la qual ha parlat fa esclatar en Badal, que s'aixeca endimoniat per agafar-la dels cabells.

—Com t'atreveixes a faltar-me el respecte per segona vegada? M'ha costat molt arribar fins on soc i creu-me si et dic que no ha estat permetent insolències. Dos putos anys tancat en aquella merda de presó, al teu país, em van servir per a entrenar el meu alter ego i el tinc dominat a la perfecció.

—Tu no tens collons per a fotre res!

—Ah, no? I gràcies a qui et penses que aquells poca-pena d'en Sebastià i companyia us van poder pagar, eh?, A qui? —crida en Badal apropant-se a ella per agafar-la del coll—. Jo vaig planejar el robatori de la loteria, jo i només jo, el gran Grigory Pàvlov!

En sentir aquell nom el cos de la Svetlana s'estremeix i en Badal s'adona.

—Vaja, així que malgrat tot sí que em recordes? —observa, deixant anar una sonora rialla—. I pensa que m'he anat desfent de tots els que m'han fet nosa, com l'Eudald, els cabrons dels Torres, aquells avars de merda... i en Sebastià, la Laura, el Raül... els he matat a tots! De fet no ho saps, però avui m'has fet un favor i tot, Svetlana.

—Ah, sí?

—I tant que sí, i t'ho agraeixo, perquè tots aquells que em poden relacionar amb els Ardents o amb vosaltres, o fins i tot amb en Grigory Pàvlov, estan fora de joc d'una manera o d'una altra. En Sebastià no parlarà perquè està acollonit per la seva germana, com el seu cunyat, ha estat tan fàcil... fins i tot el Sisco està fora de joc després d'ensenyar-li una fotografia de la seva filla amb el seu net. Escac i mat!

—Ets un puto covard de merda —l'insulta la Svetlana, aguantant el nou cop que li etziba en Badal—. Només amb els dèbils t'atreveixes!

—Calla, puta!, no m'interrompis perquè encara no he acabat. Vull que entenguis per què no pots dir-me que no, vull que sàpigues qui soc en realitat. — Tot i no fumar s'encén una cigarreta a la vegada que agafa amb fermesa una mà de la Svetlana.— Vols?

—No gràcies.

Ella el mira neguitosa intentant alliberar-se. Ha viscut molts anys de maltractaments i sap molt bé quina és la intenció d'en Badal.

—Hauries d'haver dit que sí.

I dit això li apaga la cigarreta a la mà. La Svetlana aguanta el dolor prement amb força les dents mentrestant tanca els ulls. No vol que aquell cabró la vegi patint, però no pot fer-hi res i plora.

—I que fàcil ha estat també enredar tothom per a fer creure que el ximple d'en Grau està sonat i que ha estat ell, i no jo, qui ha mort la periodista i l'Àngels, la seva estimada vídua. —Se'n fum, encenent-se una nova cigarreta.— Sí, has estat providencial entrant d'aquella manera per donar-me una coartada millor que la que havia planejat, sí!

—Estàs molt segur, oi, Badal?, doncs, et diré que hi ha una cosa que no has previst.

L'intendent aixeca la mirada intrigat.

—Ah, sí? I es pot saber quina és aquesta cosa?

—L'Àngels no ha mort.

Aquell murmuri de la Svetlana atura la mà d'en Badal, qui arronsa les celles desconcertat davant la informació.

—Com dius?

—Que l'Àngels no és morta —repeteix encara més fort, aixecant-se de la cadira—, ha sobreviscut. Escac al rei!

En pocs segons cotxes i furgonetes amb les sirenes udolant irrompen al carrer i agafen per sorpresa la gent d'en Badal, alguns dels quals són reduïts pels guardaespalles de la Svetlana abans que el primer policia toqui terra.

—Llenceu les armes! A terra i mans al cap! —se sent cridar quan els agents descendeixen dels vehicles—. A Terra!

Mossos d'esquadra, armes en mà, corren amunt i avall perseguint i fent caure tothom qui vol fugir. Els guardaespalles d'en Badal que han intentat escapar són bèsties descomunals i és necessari més d'un agent per a fer-los caure.

—Llenceu les armes i a terra!

I en mig de tot aquest guirigall una figura somrient s'apropa apuntant amb la seva arma a un desorientat Badal.

—A terra, cabronàs! —ordena la Clàudia— A terra!

—Què és tot això?, soc l'intendent Badal de la comissaria de...

Comença a dir posant-se la mà a la butxaca per a treure la seva placa.

—Au, calla, tu ja no ets ningú —l'interromp la Clàudia alhora que amb la porra li assesta un fort cop als genolls des del darrere i l'obliga a doblegar-se—. Ningú.

Però ni tan sols de genolls a terra i apuntat al cap pels qui no fa ni un parell d'hores eren els seus companys, el fa afluir.

—Arribeu just a temps, ja no sabia què dir... —s'inventa quan la Clàudia li posa les manilles—... jo sabia que ella... li he volgut parar una trampa i...

—Ets patètic.

—Estàs acabada —se'n fum l'intendent—. T'hauria d'haver fulminat quan vaig tenir l'oportunitat, Clàudia, però, no, em vas fer llàstima...

—Et tenim cabronàs. La teva conversa amb la Svetlana ha quedat gravada alta i clara. Ara diga'm qui fa més llàstima.

En Badal dona una ullada pel voltant buscant còmplices. I no és fins quan observa que tots i cadascun dels que allà hi són li retiren la mirada, que s'adona que està sol. Abatut, abaixa el cap. Talment, el seu gran ego intenta una darrera jugada.

—Clàudia —murmura amb veu tremolosa—, demana'm el que vulguis, qualsevol cosa. Tinc molts diners. Pensa què podries fer? Quan es desfaci aquest malentès, agrairàs tenir-me del teu costat. Puc ajudar-te i molt.

Dues passes més enllà, el sergent Morà s'ho mira tot, fascinat per l'arrogància d'aquell personatge. Bufa movent el cap davant tal falta d'humilitat. I entretant s'apropa a ell va pensant, «com es pot arribar a ser tan imbècil?».

—No t'escarrassis, Badal, escac i mat!

—Ja era hora, fa més de dues hores que esperem —protesta la fiscal Seller davant la Clàudia—. On és l'intendent Badal?

En Sebastià continua amb el seu posat fatxenda i es recolza a la cadira remenant un escuradents. Té el rostre ple de cops, però poc l'importa a la Clàudia saber com se'ls ha fet, solament té ganes d'esborrar-li aquell arrogant somriure d'una vegada per totes.

—T'has barallat amb una rata? —li pregunta picant-li l'ullet—. Haurà estat ben grossa.

—I a tu que coi t'importa! A veure, què collons passa? —diu incorporant-se per encreuar els braços damunt la taula—, us penseu que tinc tot el dia, jo, eh! On és el puto Badal?

—L'intendent Badal no vindrà avui, ha tingut un contratemps i, si és possible, li agrairia una mica més d'educació. On és el seu advocat?

Amb actitud ofesa l'Arbó es treu l'escuradents de la boca i fot un cop a la taula.

—M'estàs dient mal educat? Amb qui cony *ta* penses tu que parles? I què vol dir un contratemps?, maleit cabronàs de merda... mira noieta ja *ta* pots espavilar i enviar-li un missatge perquè vingui aquí cagant llets —deixa anar aixecant-se de la cadira amb l'única finalitat d'intimidat la Clàudia—. Li dius que t'ho he ordenat jo, collons! I no necessito cap corbata amb potes per a defensar-me!

I arrossegant la cadira enrere torna a asseure's posant els peus damunt la taula.

—Tranquil senyor Arbó —intenta calmar-lo la fiscal Seller—, amb aquest posat no anem enlloc.

—Ja en tinc prou de tota aquesta merda —afegeix plegant els braços i utilitzant una actitud infantil quan li retira la mirada a la Clàudia—. Ja en tinc prou. Estic aquí per culpa seva i el molt desgraciat passa de mi, sí, ja *sa* m'han inflat els ous.

—Entenc que no és el que havien pactat, però insisteixo a dir que no podrà venir, però no es preocupi que m'ha posat al cas de tot i...

—Què és tan important per a no poder venir?, ell sap que tenim l'entrevista amb la família Ivars per a parlar de l'accident on va morir en Pau Ivars, ell mateix la va concertar —insisteix a protestar la fiscal Seller—, em sembla imperdonable, absurd, la veritat. Hauríem d'ajornar la reunió fins que l'intendent Badal pugui assistir-hi o si més no el senyor Arbó pugui comptar amb un advocat.

En Sebastià es remou a la cadira i la fiscal no deixa de parlar i parlar demanant explicacions, però la Clàudia, gaudint d'allò més amb aquell moment s'ho pren amb molta calma.

—No, no caldrà ajornar res... Doncs, mmm... a veure —murmura obrint l'expedient que du a la mà entretant passa el dit índex per damunt els fulls fent com si llegís—, sí, aquí ho diu... mmm... la cosa no té bona pinta, no. I diu que no té advocat, senyor Arbó?

—Sou durs de mollera, eh!? Que no necessito cap picaplets, tinc un pacte.

—Un pacte, sí... aquí ho diu...

—Què està passant?, crèiem que ja estava tot parlat —protesta la fiscal. Actua com si fos una advocada defensora—. On és la família Ivars?

—Sí, un momentet, senyora Seller, doni'm uns segons per acabar de llegir, que no vull que se m'escapi res.

La fiscal pica nerviosament la taula amb la punta dels dits i no deixa de mirar la Clàudia mentre llegeix. Però la paciència no és una de les seves virtuts i acaba perdent-la de males maneres.

—Miri, no tinc tot el dia, així que tiraré pel dret sense ell. Ja en tinc prou de tanta ximpleria.

—Sí... com vostè vulgui, però ha de pensar que ho sabem tot, senyor Arbó —diu la Clàudia, sense ser capaç d'amagar el somriure que li provoca tot això—. Sabem que va matar al senyor Ivars per a robar-li els dècims guanyadors de la loteria de

Nadal. També sabem tot això del blanqueig de diners, els Ardents, el bar la Cantonada... per això en Badal no vindrà, està detingut.

Aixeca la mirada de l'expedient en el moment just per a veure com el posat fatxenda i dur d'en Sebastià es desfà i el seu rostre adopta el color blanquinós dels seus cabells.

—Què... no, no... què és tota aquesta merda? On és el puto Badal? Ell m'havia dit... no, no...

—Tranquil, Sebastià —intervé la fiscal, agafant-lo pel braç—, que només temptegen el terreny, sé com van aquestes coses. —I dit això mira la Clàudia.— Oi que sí... perdona, però com has dit que et deies?

—No ho he dit pas, em dic Clàudia Llobregat.

Li aguanta la mirada amb valentia tot i rebre de la fiscal un profund menyspreu.

—Vaja, vaja... la companya d'en Badal... pel que tinc entès et van fer fora d'aquesta comissaria per beure a la feina, oi? No sé jo si és bona idea seguir per aquest camí.

—Fa molt temps d'això i no passi ànsia, senyora Seller, que també sabem que ha tingut el seu paper en l'assumpte.

Ni temps té per protestar abans que s'obri la porta i dues plorades cares apareguin.

—Són l'Ivan i la Paula Ivars, Sebastià, els reconeixes? —els presenta la Clàudia aixecant-se de la cadira per cedir-los el protagonisme—, sí, home, tu vas assassinar al seu pare a sang freda, no ho recordes?

—No, no va ser així, va ser un accid...

—No insisteixis Sebastià i escolta'ls perquè tenen una cosa molt important a dir-te.

L'Arbó no és capaç de mirar-los als ulls i per això abaixa la mirada. La fiscal Seller no para de reclamar, objectar i negar les acusacions, però ell no la sent perquè no para de preguntar-se què ha passat. Com és possible que en Badal hagi caigut?

—Mira'ns! —crida l'Ivan—. Com a mínim podries tenir la decència de fer-ho, no?

—Ets un covard de merda —afegeix la Paula—, tots aquests anys...

—Que ens miris! —repeteix l'Ivan posant-se davant d'en Sebastià per a girar-li la cara.

I ell ho fa, avergonyit, però ho fa. És aleshores que els fills d'en Pau Ivars, amb la dignitat que durant tants anys se'ls ha negat, agafen els papers de damunt la taula, aquells que havien de signar i amb ràbia els trenquen.

—No hi ha tracte ni perdó. Ets un assassí i pagaràs pel que vas fer! Ens vas robar la vida i ara et toca a tu patir-ho. Sí, ara sabràs el que és viure a l'infern.

Somriuen agafats de la mà mentre marxen per la porta alleugerits i deixant en Sebastià Arbó submís a la voluntat de la Clàudia, i a la fiscal Carla Seller maldient i amenaçant tothom qui hagi tingut a veure en aquell assumpte.

—Bé, com vostè ha dit abans senyora Seller, i amb raó, ja sap com va tot i ara mateix tenim en Badal cantant com una cotorra. Vosaltres mateixos, però, sempre guanya qui primer xerra —s'aixeca agafant l'expedient i girant cua a la porta—. Per què penseu que sabem tantes coses? L'intendent t'ha venut, Sebastià, el teu cunyat no ha tingut pebrots per dir el contrari, així que pagaràs tu sol per l'assassinat d'en Pau Ivars.

—No, no és possible. Jo no...

—No li facis cas, Sebastià, t'està enredant.

—Tu mateix, creu el que vulguis —insisteix la Clàudia—, però el temps corre en contra teu.

—I una merda!, és impossible que en Martí...

—Oh, i tant que ho és de possible. En Badal l'ha amenaçat d'alguna manera i en Martí t'ha deixat a tu com l'únic culpable. Ja veus, noi...

S'ho pren amb calma a l'hora de marxar. Vol donar temps al Sebastià perquè reaccioni i s'adoni que ha d'obrir la boca si desitja algun tipus de tracte preferent, malgrat que ho tindrà difícil.

—Espera! —crida aquest amb un to completament diferent—, espera, per favor...

—Però, com pot ser? —l'Àngels té els ulls plorosos. Sent les paraules que surten de la meua boca, però li està costant molt acceptar que sigui real—, en Pi mai... ell no... així que tot va ser per la loteria?

—Sí, princesa, sí —estic assegut al seu costat i li agafo la mà amb cura per acaronar-li, està embenada fermament, però, pel que ens ha dit la cirurgiana, la cirurgia per a reimplantar el dit ha anat molt bé i esperen que pugui recuperar una part de mobilitat—. Em sap tan greu, jo no podi...

—Eh, ja ha passat. Ho vas fer bé. El que volia en Badal era una bogeria. Ho vas fer bé. A més, Toni, no creguis que estàs millor —se'n riu provocant-se un tossir per culpa de la ferida que té a un pulmó.

—La doctora ha dit que has tingut molta sort, que el ganivet va fer de tap i que sort vas tenir que no el pogués treure.

Amb calma passa la mirada per tota la resta que hi ha a l'habitació de l'hospital, els seus fills la miren dolçament des dels peus del llit, la Clàudia i en Llorenç són asseguts a les cadires situades a l'esquerra del llit, prop de la finestra i la Roxy es recolza a la paret del fons mentrestant el sergent Morà repassa papers al costat dret del llit... fins i tot el Sisco l'ha anat a veure després de despertar del seu malson i li somriu amb les mans a les butxaques entremig d'en Toni i en Sergi. Sí, en Badal havia amenaçat de matar la seva família i per això va emmudir, però quan he anat a veure'l i li he explicat que s'havia acabat... bé, ara tot és passat.

—No em puc creure que en Pau fos tan ingenu de creure's les mentides d'en Sebastià per a trobar-se aquella nit —es lamenta l'Àngels, tancant els ulls per sospirar—. No paro d'imaginar-me el moment... els seus ulls espantats...

—No et facis això perquè només et serveix per a fer-te mal —aconsello aixecant-me del llit per apropar-me a la finestra—, i en Pi no va ser un ingenu, sinó un home confiat.

—Sí, ja...

Intenta aguantar el tipus, però amb el darrer sospir dues llàgrimes se li escapen.

—Què passarà amb la loteria? Es pot demostrar que li van robar al pare, oi? —pregunta la Paula. I dirigint-se a l'Àngels i l'Ivan afegeix—. Penseu-ho, amb aquests diners podríem ajudar l'avi.

L'Àngels la mira somrient i amb les mans li fa un gest perquè s'apropi.

—No, ni tots els diners del món el podrien ajudar, Paula —assegura picant el llit suaument a l'espera que ella s'assegui al seu costat—. És un home gran, ho saps, i malgrat que ens pesi, fa temps que ens va deixar. Jo ja ho he assumit... està en una de les millors residències de Barcelona, poc més podem fer.

—És tan injust... —murmura la Paula, eixugant-se una llàgrima—, perquè si poguéssim reclamar aquests diners, el podríem portar a casa i contractar algú que el vigili dia i nit.

—No sé jo si això es podria fer, perquè el premi ja es va cobrar. Suposo que es podria interposar una demanda reclamant danys i perjudicis —respon en Sergi—. Això millor consulteu-ho amb un assessor.

—Però com van poder cobrar-la sense que ningú s'assabentés?, he buscat per internet i enlloc diu que hagués tocat a ningú del barri.

—És clar, perquè amb quantitats tan grans els bancs tanquen files al voltant dels guanyadors, no volen competència a l'hora de captar al client —explico, tancant els ulls per atrapar l'escalfor del sol que travessa la finestra—. A més, van ser molt llestos perquè com la loteria l'havien comprada a Puigcerdà, sortia aquesta administració com a guanyadora i no la d'aquí. Van contactar amb un banc de Berga i tothom va pensar que havia tocat a un veí de la zona. Després tot va ser una suma de mentides. —Obro els ulls i faig mitja volta. Tots m'observen.— El primer any van ser molt prudents amb els diners, però després van començar a gastar i com la gent els preguntava i preguntava, no van tenir més remei que dir

la veritat, o, millor dit, la seva veritat, van dir que els havia tocat la loteria i com que no van especificar quan, tothom va donar per fet que havia estat l'any 2009.

—No és just —murmura l'Ivan—. Aquests diners són nostres.

—Jo no vull diners tacats de sang —assegura l'Àngels—, no vull diners tacats amb la sang del vostre pare.

És l'Ivan qui s'apropa ara al llit i s'asseu a l'altre cantó. Els dos germans abracen la seva mare. És la primera vegada que no veig sofriment en els seus rostres.

—Com se us va acudir parar-li la trampa al Badal?

—Senzill, Sisco, en Badal és un prepotent que es creu més llest que ningú i per això sabíem que aniria a parlar amb la Svetlana, després de dir-li que suposàvem que havia estat ella qui havia atacat el bar. El seu ferit orgull no podia deixar aquesta ofensa sense càstig—explica el sergent Morà—. Em va resultar molt difícil confiar en tu, Toni, però has d'admetre que tot aquest enrenou és complicat de creure. Això és la Sagrera, no el Bronx.

—I per què vas canviar d'opinió?

—Per la mateixa Svetlana —reconeix el sergent, somrient a la Clàudia—. La insistència d'en Toni em va fer anar a parlar amb ella i, tota la informació que em va ensenyar, la que havíeu recopilat tu i la Maria, Sisco... massa històries rocambolesques i semblants no podien ser coincidència. Però, bé, com he dit, en Badal és un arrogant i no va sospitar res quan el vam deixar anar demanant disculpes ni quan vam detenir-te, Grau. —Amb els dits obre cometes.— Es va saber guanyador i intocable, per això va trucar a la Svetlana. Estava cec de venjança.

—I què en treu ella de tot això? Perquè alguna cosa voldrà, no?

Somric a la Paula, té la intuïció de la seva mare.

—Immunitat pel tiroteig de la Cantonada i que durant una temporada la policia deixi tranquil el seu negoci.

—Ja... només això?

Per un segon m'he vist temptat a dir que no, que també es queda amb els Ardents, amb la Cantonada... però que és un pacte clandestí fruit de la desesperació per a salvar la vida dels qui estan en aquella sala, però freno la llengua perquè no ho entendrien. M'he vist temptat a confessar-los que no em penedeixo d'haver-ho fet i que actuaria de la mateixa manera una segona vegada si fos necessari, però callo... la Svetlana és el que és, però és legal i té honor... però no ho entendrien.

—Sí, només això. I a favor d'ella afegiré que va ser increïble com va aguantar. Sabia que aquell cabró li tornaria a fer mal i tot i així va esperar per a cridar la frase clau, «escac al rei».

I li retiro la mirada per deixar que l'Ivan expliqui a la seva mare com van deixar al Sebastià amb un pam de nas.

—Hauries d'haver vist la cara d'en Sebastià, mare —afegeix la Paula, posant cara de satisfacció—, si hagués pogut te l'haguera gravat.

—Sí, va ser genial —conclou el seu germà—. Buf, que a gust em vaig quedar!

—A comissaria hi ha càmeres —apunta la Roxy, picant l'ullet a l'Àngels; cosa que li arrenca un nou riure i un nou tossir—, ja et passarem la gravació.

—I què passarà ara?

—Que aniran tots a la presó i molta gent haurà de dimitir. En Badal ha intentat fer un pacte amb la fiscalia dient que podia donar noms i xifres, però part d'aquesta informació l'hem pogut extreure dels seus ordinadors, així que no té res amb què negociar. —Sospira tranquil·lament.— És increïble, però si a començament de setmana algú m'haguera dit que resoldríem l'assassinat d'en Pi i a més, acabariem amb una de les xarxes més importants de blanqueig de diners al sud d'Europa, l'hauria titllat de boig.

—El mateix dic, company —asseguro somrient—. Mare meva quina setmana!

—Em costa tant de creure, Sergi —reconeix la Clàudia—. Com ens ha pogut enganyar d'aquesta manera? Com és que ningú els ha investigat?

—Sí que ho han fet —assegura el sergent—, però mai han estat capaços de trobar res. Penseu que ni en Sebastià ni en Badal donaven la nota i encara menys en Grigory Pàvlov... a més, amb els actes benèfics, havien aconseguit netejar la

reputació dels Ardents fins al punt de fer-los passar per un negoci legal. Perquè us feu una idea, els Ardents, de la mà d'en Pàvlov, tenien sucursals del seu negoci de compra-venda d'actius immobles a diverses ciutats catalanes. La jugada és la següent, la màfia, autoritzada com a prestadora per les autoritats russes, segurament pagades per ella o amb documents falsificats, deixa els diners a particulars, qui, després d'uns dies, es posen en contacte amb els Ardents, dient que volen invertir aquí. Els hi és igual locals, cases, pisos..., com negocis funcionant, sobretot bars o restaurants. La qüestió és que després de fer la compra, els particulars demanen vendre l'adquisició, i aquí està la neteja de capital, perquè la venda la posen a nom del prestador. I no ho fan al seu país perquè des de fa anys estan sota la lupa del govern. Marxen diners bruts i tornen diners nets. La divisió del crim organitzat els ha rondat alguna vegada i també la de frau fiscal, però no han sabut trobar res il·legal.

—Sí, però en Pàvlov tenia antecedents.

—A Moscou, aquí era un fantasma i ja va pagar per l'únic delictes que se li va poder imputar.

—I en Sebastià? —pregunta la Roxy— Ell no ha dit res?

—Aquest pobre desgraciat... què voleu que us digui?, per a mi ha estat un titella en les mans d'en Badal —murmuro—. M'hauria agradat estar-hi quan ha descobert qui era en realitat en Badal. Anys llepant-li el cul a un fantasma i al final...

Una petita ganyota de satisfacció apareix en el rostre de tots nosaltres.

—Bé, no seré jo qui senti llàstima per ell —assegura l'Ivan.

—Ni jo —s'afegeix la Paula—. Es mereix tot el que li passi i més.

—I tant que sí! —els dic, anant cap a ells—. Però penseu-ho un segon, es pensava l'amo del mambo quan en realitat no era res més que un insignificant ratolí. Sí, per fi li hem pogut esborrar el seu rabiós somriure.

—Ha explicat perquè va voler trair en Badal? —inquireix en Sisco—. Les coses els anaven bé, oi?

—Sí, però quan l'odi i l'avarícia van de la mà et poden enterbolir el cervell i, en aquest cas, és el que ha passat. Se'n diu enveja —responc a peus del llit—. En Sebastià sempre s'ha sentit intimidat pel Badal fins al punt d'odiar-lo. Mentre l'Eudald va ser viu, per respecte a ell no va moure un dit, però un cop al forat va decidir que era la seva hora. Ha admès que n'estava fins al capdamunt de festes i hòsties benèfiques, que ell mai havia volgut fer-ho i que havia estat en Badal qui havia convençut en Grigory Pàvlov, o això es pensava... no li agradava el rumb que havien pres els Ardents i estava disposat a tornar-lo a on els pertocava.

—Que imbècil —deixa anar l'Ivan, a l'hora que s'aixeca per anar a buscar una manta a l'armari. L'Àngels té una mica de fred—, però si gràcies al Badal guanyava un munt de pasta i a més legalment.

—Ja, però com he dit, l'enveja pot arribar a ennuvolar el seny de qualsevol.

—Ah, clar, i quan es va assabentar de tot això de les empremtes d'en Badal —diu l'Àngels afegint-se a les elucubracions—, va decidir que havia arribat l'hora. Ara entenc per què anava darrere teu, Sisco. Si aconseguia les proves tindria al Badal a les seves mans i els Ardents a la butxaca.

La contemplo somrient. Tinc la sensació que ha rejuenit uns quants anys.

—Molt bé! Sembla que vas despertant!

—Ho intento.

—Però es va adonar que no podria fer-ho sol i per això va buscar el suport de la Svetlana. Volia crear un front comú contra en Badal i en Grigory Pàvlov.

Amb cura ajudo l'Ivan a cobrir la seva mare i aprofito per asseure'm al seu costat. Necessito sentir-la i per això li agafo la mà dolçament. Els seus fills somriuen a la vegada que es regalen petites mirades de complicitat.

—No us creuríeu els noms que han aparegut vinculats a tota aquesta merda. Us sona el nom d'Emma Bernet? —Miro a tots esperant resposta.— No?, perquè va ser primera tinenta d'alcalde a l'ajuntament de Barcelona de l'any 1994-1997. Gràcies a ella en Víktor Karkov va poder tancar alguns negocis de compravenda a priori inviables. A les pròximes eleccions tornava a la càrrega i en Sebastià tenia previst entrar com al seu segon sota el nom del seu grup parlamentari.

—Quina barra tenen—comenta la Paula.

—Estàs segur que ho tenim tot ben lligat? —pregunta l'Àngels—, no seria la primera vegada que se'n surten.

—Tranquil·la, que aquest cop en Badal no se'n pot sortir de cap manera, els Ardents i qualsevol cosa o persona que hagi tingut relació amb ells estan acabats. No només tenim la gravació de la seva entrevista amb la Svetlana, sinó que també tenim la confessió d'en Sebastià inculpant-lo en l'assassinat d'en Pi i en d'altres, com la mort de l'Eudald; en Badal va pagar un paio perquè l'atropellés, es veu que amb la demència deixava anar moltes coses i no li va fer gràcia. I també tenim la declaració d'en Martí, que a la fi ha xerrat més que ningú. Això sí, aquest cabró ha fet un tracte perquè l'Ainhoa, la seva dona, la germana d'en Sebastià, no vagi a presó, però ella és irrellevant perquè només era una missatgera de baix nivell. Us puc assegurar que ara mateix hi ha més d'un intentant no anar a presó.

—Ho has aconseguit —em somriu l'Àngels—, gràcies.

—Ha estat un treball en equip.

—Curiós venint de tu, Grau, que sempre has volgut treballar sol —comenta el Sergi—, si no recordo malament.

—No, no ho fas. —Ric movent-me cap al Sisco per recolzar la mà en la seva espatlla.— Però quan trobes un gran equip no li pots donar l'esquena. L'única cosa que em dol és que la Maria no sigui amb nosaltres. Hem sento tan culpable... hauria d'haver insistit que vinguéssiu amb mi.

—No podies haver fet res, Toni, en Badal no tenia pensat deixar-nos marxar —es lamenta en Sisco—, ell mateix ho va dir, volia que aquella nit caiguéssim tots. I si haguéssim saltat per aquella terrassa, ara no estaríem aquí, t'ho puc assegurar, ens hagueren enxampat als tres. I la família, dins la pena, està feliç. Feia temps que la Maria anava darrere aquesta història i per fi l'ha poguda tancar. No com als fills els haguera agradat, però... tot està bé.

—Sí, volen presentar-se com acusació particular.

—Doncs, estaria molt bé —dic, assentint amb el cap—. Quants més siguem millor!

—És curiós com pot canviar la presó a una persona —afegeix el Llorenç, rellegint el resum de l'expedient dels Ardents—, però suposo que no és només...

—Una pregunta —interromp la Clàudia—, ha explicat com va aconseguir ser policia amb antecedents?

—Fàcil. Aquí no, però a Moscou en Grigory Pàvlov tenia molts contactes i gràcies a ells va aconseguir que esborressin l'expedient d'en Badal. Penseu que es van conèixer quan aquest va destapar un complot per a assassinar en Pàvlov a la presó. Passar aquells anys en aquella presó segurament el van canviar, qui sap què va haver de fer... i a més ser traït per una de les persones en qui més confiava... sí, això ha de fer molt de mal i si ho pensem fredament, té lògica que es volgués venjar.

—Home, doncs, sí, en Sebastià el va traïr en aquell moment i el volia traïr ara —puntualitza la Roxy—. Amb amics així...

Feia temps que no gaudia d'un ambient tan distès. I m'agrada.

—Està molt rabiós amb en Sebastià, us ho puc assegurar. Ara mateix, si li donéssim l'oportunitat, no sé jo si es podria aguantar de no fotre-li més hòsties si el tingués davant. —El sergent Morà va cap a la porta.— Bé, jo m'acomio que encara tinc un munt de paperassa i els de dalt volen respostes.

—Que et sigui lleu, noi —li dic mentre, amb un somriure de complicitat, afegeixo—, i moltes gràcies per tot.

—A tu —respon aixecant la mà—, apa, cuideu-vos!

—Ho farem, adéu!

Quan el sergent Sergi Morà surt de l'habitació tots els qui allà hi som ens mantenim pensatius. Com ha canviat tot en aquests dos dies... després de catorze anys la família Ivars per fi pot descansar tranquil·la, però el preu que hem pagat és molt alt, massa alt diria jo... sé que no serà fàcil recuperar-me, la traïció d'en Badal la tinc marcada a foc dins del cor i la memòria, però ho intentaré. Pel Pi, per la malaurada Maria, per l'Àngels... ho intentaré.

—I ara què? —trenca el silenci l'Ivan.

—Ara?, a seguir treballant.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT